

Colecție coordonată de Diana Iepure

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Diana Iepure

Corectură: Rita Chirian

Tehnoredactare: Mihail Vlad

Pregătire de tipar: Marius Badea

Design copertă: Sorina Popescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GECSE-BORGOVAN, DOINA

Libelula /Doina Gecse-Borgovan. – Pitești : Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4229-5

821.135.1

Credit foto: Crina Prida

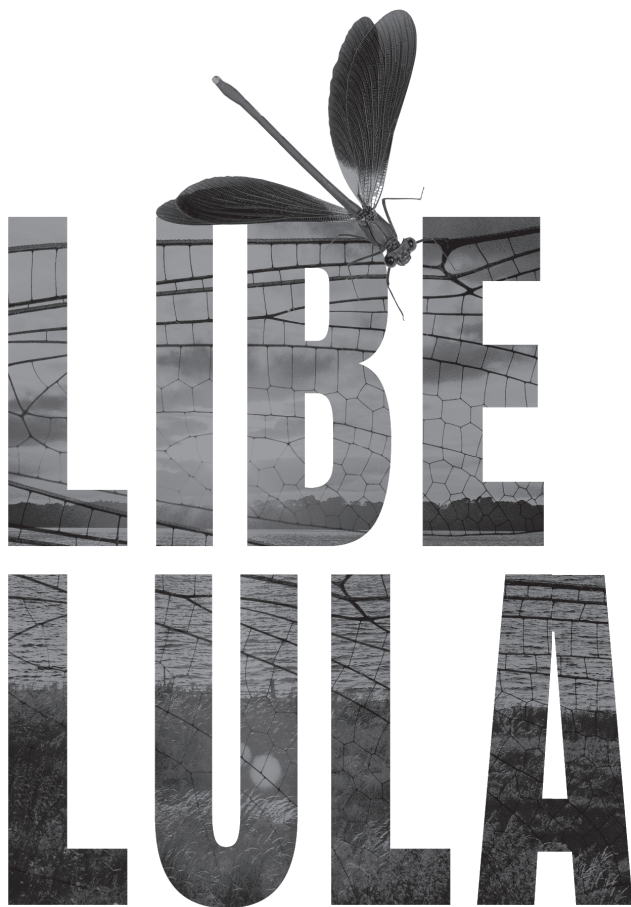
Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,

iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Doina Gecse-Borgovan

Editura Paralela 45

PREAMBUL

Am scris povestea de față pentru că sunt fascinată de momentul sau perioada în care oamenii trec de la copilărie la adolescență. Vârsta de 14 – 15 ani mi se pare un moment teribil de dificil, dar și unul atins de magie.

Este un privilegiu să vezi cum copiii se transformă, își caută vocea și personalitatea, cresc, se maturizează, capătă încredere în propriile forțe.

Este o vârstă a fragilității și a sensibilității extreme. O vârstă a revoltei și a curajului, a nesiguranței și a îndrăznelii, a naivității înduioșătoare și a unei surprinzătoare înțelepciuni.

Mi se pare miraculos cum toate aceste contradicții și contraste își găsesc loc în noi.

Și cum, dacă au parte de condiții propice, de iubire și de încredere, acești omuleți își deschid aripile și ne uimesc cu zborul lor.

În Libelula despre zbor este vorba și despre încercările prin care trecem înainte de prima plutire, de primul salt în gol.

Motto:

Blackbird singing in the dead of night

Take these broken wings and learn to fly

All your life

You were only waiting for this moment to arise

(Blackbird, The Beatles)

Dar ei sunt zvelți și calmi, și simultan

au și deprins să meargă pe valuri, în picioare.

(Adolescenți pe mare, Nichita Stănescu)

I

Se zvonise de prin martie că vor avea o colegă nouă. O simandicoasă, şușoteau fetele. Cică trăise mai mult prin străinătate și se mutase de curând cu părinții la ei în oraș. Sau cam așa ceva i se păruse că aude.

Dimineața, neoelele scâldau sala de clasă într-o lumină rece, care lui Tudor îi provoca dureri de cap și o ușoară senzație de greață. Noul regulament școlar le interzicea folosirea telefoanelor la ore. Lipsit de ecran, băiatul se uita în gol spre fereastră. Din prima bancă, putea să vadă un colț de bulevard, intrarea în parc și tramvaiele care luau curba aplecându-se greoi într-o parte. Se gândea că la sfârșitul orelor o să iasă din curtea liceului, o să-și cumpere trei covrigi cu cremă de vanilie de la chioșcul de peste drum, o să străbată rapid bulevardul până în dreptul pieței, o să cotească la dreapta pe strada lor și o să ajungă, în sfârșit, acasă. Mama avea consultații la cabinet de după-amiază, urma să se întoarcă acasă după șapte seara, sau poate chiar mai târziu dacă avea vreun pacient pentru care făcea proba finală la un aparat dentar sau la un implant. Asta însemna câteva ore de liniște și singurătate pentru el, când se putea juca pe playstation fără să fie întrerupt și să câștăie cu întrebări și discuții despre școală și despre teme.

Toată lumea îi spusese că în clasa a IX-a o să fie super lejer, că te lasă toți, părinți și profesori, în pace după stresul de la capacitate. Mama lui se părea că era singura persoană din lume care nu auzise teoria asta. Îi tot verifica mediile și absențele și făcea scandaluri cumplite la orice notă mai mică de opt. Pentru că majoritatea notelor lui Tudor erau sub opt, certurile lor erau multe și dese.

Ușa se deschise cu un scrâșnet prelung și în clasă intră diriginta, urmată de o fată subțirică, cu păr întunecat la culoare, breton și ochelari cu rame subțiri, negre și hexagonale, care privea în jos, de parcă pierduse ceva sau era foarte interesată de modelul în formă de brăduț al parchetului uzat și nelăcuit. Avea o haină lungă și largă de stofă verde, care atârna pe ea ca pe un umerăș.

După ce șușoti câteva minute cu profa de franceză care tocmai desena pe tablă un tabel cu concordanța verbelor, diriginta li se adresă cu vocea ei de mezzosoprană care lui Tudor îi zgâria timpanele.

— Copii, spuse ea prelungind vocalele de la final de parcă ar fi folosit mai mulți de „i“ decât permitea gramatica, de astăzi aveți o nouă colegă. Se numește Eva Fitoussi și s-a mutat la noi în oraș luna trecută. A trăit până acum în mai multe țări, o să o rugăm să ne povestească despre asta joi, la ora de dirigenție. Sunt sigură că sunteți nerăbdători, ca și mine de altfel, să-i aflați povestea, spune femeia zâmbind larg și punând pe umărul fetei o mână dolofană, pe care sclipeau mai multe inele de aur.

Pe Tudor îl enerva teribil gestul prin care diriga își freca mulțumită palmele, de parcă cine știe ce ispravă făcuse. Și modul în care se legăna permanent de pe un picior pe altul atunci când vorbea i se părea insuportabil. La fel ca orele ei de biologie. Cine naiba e curios de mitoză și meioză sau de teoria celulară? Ca să nu mai vorbim despre orele de dirigenție, la care îl tot pistona să vorbească și să-și spună părerea despre te miri ce tâmpenii lipsite de

importanță. Își aținti din nou privirea pe geam. În stația de tramvai, o bătrână adusă de spate, îmbrăcată într-un pardesiu vechi și ponosit de culoare incertă, căuta febril într-o sacoșă de cumpărături cu roțile. Sperând să primească ceva de mâncare, doi porumbei îi dădeau târcoale de la o distanță politicoasă.

Când diriginta îi rosti numele, Tudor tresări puternic.

— Dragă Eva, îți propun să te așezi în prima bancă de la fereastră, lângă colegul tău Tudor Șerban.

Din băncile din spate se auziră chicoteli și cineva spuse cu voce tare:

— Aoleu, săraca fată! la care toată clasa izbucni în râs.

Nu, nu-i mai păsa de răutățile și tachinările lor. Nu-i păsa nici că sfrijita asta o să stea în bancă lângă el. Cu coada ochiului, văzu că fata își proptește rucsacul lângă piciorul mesei și se așază. Era o mișcare atât de ușoară, că lui Tudor îi veni în minte pițigoii cu pene verzi care în zilele reci de iarnă ateriza pe pervazul bucătăriei, unde mama improvizase o hrănitore cu semințe de mei. Era mic și fragil, nu-l auzeai niciodată când se apropia și cobora ușor cu aripile un pic desfăcute, ciugulind apoi în grabă semințele rotunde și gălbui.

Eva se întoarse pe jumătate cu fața spre el și fu tentată să-i întindă mâna, însă când văzu că băiatul se încruntă și privește ostentativ spre geam se răzgândi și se aplecă să-și scoată lucrurile din rucsac. Puse apoi pe masă, cu aceleași gesturi neauzite, un penar lung și negru pe care se citeau limpede literele albe ale mărcii: Tommy Hilfiger. Clar, sfrijita era plină de bani!

De obicei, Tudor nu ieșea din clasă în timpul pauzelor. Își lua telefonul și se uita la *reel*-uri pe Instagram. Când sună de pauză, după ora de franceză, așteptă pândind cu coada ochiului ca noua colegă de bancă să se ridice și astfel să poată și el să meargă la dulap să-și recupereze telefonul. Fata însă își scoase din rucsac o carte și un pachet

subțire și portocaliu de biscuiți și începu să citească și să ronțăie fără zgomot, stând foarte aplecată peste pupitru. Era obligat să-i vorbească.

— Scuze, aș vrea să ies. Vocea îi suna spart și răgușit, nu vorbea deloc de dimineață. Își aduse aminte și de coșul uriaș care-i înflorise de ieri seară fix în mijlocul bărbiei și pe care firele de barbă care începuseră să-i crească anapoda îl făceau și mai vizibil.

Eva nici măcar nu-l privi, se ridică, îi făcu loc să treacă, apoi se așeză înapoi în bancă, cu aceeași mișcare vapoasă, neuzită. Tudor își luă telefonul din dulap, apoi se opri nehotărât în mijlocul clasei. S-ar fi întors în bancă, dar asta însemna să o roage din nou să se ridice și să-i facă loc. Hotărî să iasă în curte. Era pauza mare, așa că fu nevoit să se fâțâie fără rost douăzeci de minute, până auzi din nou refrenul din *Nothing Else Matters*, piesa de la Metallica ce anunța începutul și sfârșitul fiecărei ore din școala lor.

Tata a dispărut de acasă când Tudor era în clasa a VII-a. Verbul este cât se poate de corect: tata n-a fost răpit de extraterestri, nici nu s-a evaporat, ci pur și simplu într-o zi n-a mai venit. La început, Tudor n-a fost deloc neliniștit, credea că e plecat într-o deplasare de serviciu. A intrat la bănuieli abia când l-a sunat și i-a trimis mesaje repetate și n-a primit răspuns. O vedea și pe mama lui tristă și foarte tăcută, cu ochii roșii și umflați de plâns. Lămuririle pe care le-a cerut după câteva zile l-au umplut de groază și de îndoieli. Plângând și frământându-și mâinile, ea îi spusese că tata își găsisse pe altcineva, o parteneră nouă, și nu se mai întorcea acasă. Că se mutase într-un alt oraș cu acea femeie.

A reușit să dea de el la telefon abia după trei săptămâni. Cu o voce înfundată, de parcă era răcit, tata îi spusese că nu mai putea conviețui cu mama, că era profund nefericit, dar că găsisse pe cineva care îl înțelegea și îi dădea sentimentul că s-a născut

a doua oară. O femeie frumoasă și bună, pe care Tudor trebuia să o cunoască neapărat cu prima ocazie. Nu mai aștepta să afle când ar fi urmat să se ivească acea ocazie. I-a închis înspăimântat telefonul și n-a mai vrut să audă nimic despre toată povestea. Încerca să se convingă că toate astea nu se întâmplaseră, încerca să uite. Se refugiase într-o mușenie din care nu reușiseră să-l scoată rugămințile, lacrimile și amenințările mamei, vizitele la psiholog sau prăjiturile bunicii. Prăjituri multe și bune, cu cremă și foi de nucă, cu caramel sărat și ciocolată albă. Mânca, se îngrișa și se juca *Minecraft* și *Fortnite* pe playstation. La școală era la fel de necooperant și absent. Un adolescent care căra în spate tot mai multe kilograme și un sentiment cumplit de vinovăție. Pentru că nimeni nu reușise să-i scoată ideea asta din cap: tata plecase de acasă din cauza lui.

Salvarea a venit de la un curs de *game developer*, la care mama a avut inspirația să îl înscrie. Lui Tudor i s-a deschis atunci o lume în care putea fi altcineva. La școală gâfâia și transpira la orele de sport, se izola de colegi și primea note proaste, în schimb în lumea jocurilor video devenea tot mai bun și se dovedea foarte creativ. Asta l-a și motivat să înceapă să învețe pentru capacitate: își dorea să intre la clasa de informatică, la cel mai renumit liceu din oraș. Și a reușit, penultimul pe lista de admiși. Acum însă, dat fiind că amenințarea examenului nu mai exista, iar bacul era doar un pericol foarte neclar și îndepărtat, în afară de informatică și matematică nu era deloc dispus să mai învețe. Noii colegi de clasă îl evitau și nu se împrietenise cu nimeni. Avea un singur prieten, David, fost coleg de grădiniță, care studia acum la altă școală și împreună cu care testa micile jocuri pe care le crea la cursurile de cod. Nu se întâlneau însă niciodată în oraș, vorbeau pe Instagram și pe Discord. Mergea și la psiholog o dată pe săptămână, mai mult de dragul mamei pe care ar fi vrut să n-o mai vadă înlăcrimată și tristă. Uneori îi venea să meargă la ea, să o mângâie sau

să-i vorbească, așa cum făcea când era mai mic, dar parcă un perete de gheață îl oprea să întindă mâna sau să deschidă gura.

*Hang my head
Drown my fear
Till you all just disappear
Black hole sun
Won't you come
And wash away the rain?*

De când descoperise piesa asta de la Soundgarden o asculta pe *repeat*, cu volumul dat la maxim în căști. Se hotărâse să-și lase părul să crească, nu pentru că ar fi fost mare rocker sau metalist, ci pentru că i se părea că astfel ridică o nouă barieră între el și lumea exterioară. Se învârtea prin curte în pauza mare ascultând *Black Hole Sun* și evitând găștile din care el nu făcea parte, când simți că cineva îl bate pe umăr. Se întoarse mirat, privind prin bretonul care aproape că îi acoperea ochii. Și trebui să-și lase privirile să coboare destul de mult, ca să descopere cine îi întrerupea gândurile și plimbarea. Abia acum își dădea seama ce mărunțică era noua lui colegă de bancă.

— Scuză-mă, te rog, poți să-mi spui cum ajung la cabinetul psihologului? Diriginta mi-a spus că trebuie să trec azi pe acolo.

Vocea îi era joasă, graseia și avea un fel ciudat de a rosti cuvintele, de parcă îl alegea cu băgare de seamă pe cel mai potrivit și ezita înainte să îl rostească. Ca atunci când mergi pe întuneric și pipăi în stânga și dreapta ca să găsești comutatorul, ușa sau fereastra. În glas i se simțea un foarte ușor accent franțuzesc.

— Da, sigur, e în corpul celălalt de clădire, la subsol. Intri, cobori și o iei în stânga. O găsești ușor, are niște fluturi mari și colorați lipiți pe ușă.

Întinse brațul să îi arate unde trebuia să ajungă, înclinându-se ușor spre ea.

— Mersi, îi răspunse Eva, pornind în direcția pe care el i-o indicase.

Atingerea ei ușoară pe umăr îi stăruia, iar Tudor își aduse aminte din nou de pițigoiful care ciugulea mei pe pervazul bucătăriei.

O urmări cu privirea cum traversează curtea, părul ei lung, negru și lucios i se legăna pe umerii osoși ca o apă întunecată. Când fata dispăru în clădirea din fundul curții, Tudor se răsuci pe călcâie și porni spre sala de clasă. Era foarte aproape de intrare când un brânci puternic îl obligă să fac doi pași grăbiți în față și aproape că se lovi cu capul de ușă. Cu Vlad, adoratul fetelor și cel mai mare fotbalist al clasei, avusese probleme încă de la începutul anului școlar. Îl sâcâise chiar din prima zi de școală, râzând de lipsa lui de talent la sport și de faptul că era supraponderal. Sau, spus mai pe șleau, gras, matahală, o balenă.

— Ce faci, bă balenă, te dai la asta nouă? Nu mă mir, bă umflătule, că și ea pare ciudată rău. *Two fuckin' freaks*, zise Vlad râzând ca o hienă încordată, gata de atac și Tudor auzi corul de răutăcioși, băieți și fete, care îl aprobau behăind și repetând încântați: *two fuckin' freaks!* Numa' să nu încerci să te urci pe ea, că o faci plată, o faci biscuite, băăă!

Tuturor li se păru gluma teribil de amuzantă și începură să râdă ca un cor de capre.

Pe Tudor comportamentul colegilor lui de clasă îl lăsa indiferent, oricât de multe mojiicii îi spuneau. Își construisese o platoșă de nepăsare și nici măcar nu-i mai auzea. În majoritatea timpului îi ignora și pentru că nu mai stârneau în el nici o reacție vizibilă, de la o vreme și ei începuseră să se plictisească, așa că îl ignorau la rândul lor în cea mai mare parte a timpului. Nu era invitat la petreceri sau

zile de naștere și aproape că nu se salutau atunci când se întâlneau în afara școlii. De data asta însă, Tudor simți o arsură în capul pieptului, se întoarse și, fără să se gândească prea mult, îi trase un cot în ochi lui Vlad. Luat prin surprindere, băiatul se îndoi ca un creion rupt în două și căzu.

Tudor nu simțea nici teamă și nici furie. Un calm ca o plapumă albă și caldă se așezase peste mintea lui. Se gândea doar că va trebui să-i explice mamei ce-l făcuse să se bată și nu prea știa să explice ce-l apucase. Întinse mâna să îl ajute pe Vlad să se ridice, dar acesta îl respinse.

— Du-te-n pula mea de balenă! Glasul îi căpătase însă un ton ușor diferit și o undă de uimire respectuoasă se strecurase în felul în care-i vorbea.

Pentru că proful de istorie tocmai trecea pe lângă ei, incidentul nu rămase fără consecințe. Ambii băieți se aleseseră cu nota 9 la purtare și cu o predică lungă și plicticoasă din partea dirigintei. Tudor se alege și cu porecla Orca. Nu-l deranja. Din contră, i se părea foarte potrivită și îl făcea să se simtă o idee mulțumit de sine.

Eva se afla la a șasea școală pe care o frecventa și la a cincea țară în care trăia. Tatăl ei era consultant economic și se născuse în Algeria din părinți de origine franceză. O cunoscuse pe mama Evei în perioada în care fusese detașat la București. Era pe atunci consultant al Băncii Mondiale. Fusese dragoste mare între cei doi, care se căsătoriseră și se mutaseră la Paris, acolo unde locuia, la acea vreme, Yanis Fitoussi. Mama Evei, Ramona, era absolventă de studii economice și lucra fără prea mare tragere de inimă într-o bancă comercială din București. Căsătoria cu Yanis și plecarea din România i se păruseră la vremea respectivă cel mai mare noroc din lume și o ocazie care nu trebuia ratată. Nu lăsa în urmă cine știe ce: un

apartament pustiu în orașul natal, câțiva prieteni și câteva amintiri. Părinții îi muriseră într-un accident rutier când Ramona era studentă în anul trei la București.

Eva se născuse la mai puțin de un an de la mutarea la Paris. Viața în Franța însă nu era așa de idilică în realitate. Ramona se plângea mereu că stă închisă între patru pereți cu copilul, în timp ce soțul ei petrecea uneori și două sau trei luni în deplasări prin străinătate.

Când fetița împlinise un an și jumătate, părinții ei hotărâseră să se mute în Algeria, la părinții lui Yanis. Eva nu avea amintiri din Paris, în schimb se gândea cu nostalgie și dor la casa bunicilor din Alger. La mirosul de mare, la palmierii și pinii care umbreau străzile în trepte, la casele cu obloane albastre și la pereții placați cu gresie colorată. În vechiul district Kouba se afla casa bunicilor și acolo începuse și Eva să meargă la grădiniță. La șase ani, când se pregătea să se înscrie la școală în clasa întâi, se mutară din nou. Tatăl primise o nouă misiune, în Suedia, la Stockholm, iar ea făcu clasele primare la Școala Franceză *Saint Louis*.

După soarele și căldura din Alger, adaptarea la clima rece, ploioasă și mohorâtă din Suedia a fost deosebit de dificilă. Înghițind în silă chifteluțele și cartofii cu sos de roșii de la cantina școlii, Eva visa la friptura de miel a bunicii, la humusul ei cremos și aromat, la baclavalele vândute la colț de stradă și la sorbeturile răcoritoare de fructe. Nu se putea adapta la iernile teribil de reci și întunecate, la ritmul prea alert al vieții și la răceala oamenilor. Noii ei colegi de școală erau în marea lor majoritate străini ca și ea, rătăcind prin lume alături de familiile lor nomade. Un nomadism diferit de cel al beduinilor despre care auzise atât de multe povești în Alger.

Petrecură cinci ani la Stockholm, lungi, chinuitori, triști. Eva nu avea prieteni, frecvența fără tragere de inimă cursuri de balet și

mergea de două ori pe săptămână la ore de limba suedeză. Un șofer tăcut, de origine tunisiană o ducea cu mașina prin oraș, oriunde avea nevoie. Se obișnuise cu viața singuratică, iar compania altor copii nu-i lipsea. Păstra legătura doar cu Amira, prietena ei din Algeria, însă, pe măsură ce anii treceau, iar ele creșteau, se îndepărtau una de alta și găseau tot mai puține lucruri pe care puteau să și le spună. Părinții erau foarte mândri de ea: la aproape 12 ani vorbea fluent patru limbi: franceză și română, engleză și suedeză.

Se apropia sfârșitul clasei a cincea, mai era o săptămână până la vacanța de vară, când Eva se întorsese acasă și își găsisse părinții în toiul unei certe violente. Mama ei plângea și striga umblând de colo colo prin sufragerie, roșie la față și cu părul în dezordine, așa cum n-o mai văzuse niciodată. Tatăl ei încerca să-și păstreze calmul vorbindu-i pe un ton blând și egal, așezat pe canapea.

Ramona o observă prima pe Eva și încercă să zâmbească printre lacrimi, aranjându-și cu mâinile părul zburlit și ieșindu-i grăbită în întâmpinare. Fata nu-i răspunse la îmbrățișare și făcu un pas înapoi.

— Se poate ști ce-ați pățit?

Când erau toți trei, vorbeau întotdeauna în franceză, limba pe care o știau cu toții. Când erau doar ele două, mama și fiica foloseau limba română.

Tatăl ei își trecu palmele de câteva ori peste pulpe, apoi și le ridică și-și netezi părul care i se rărea tot mai vizibil în vârful capului. Își dădu jos ochelarii cu rame rotunde și aurii, îi așeză pe măsuta din fața canapelei și îi făcu semn fetei să se așeze lângă el.

— Scumpa mea, ești deja suficient de mare ca să înțelegi unele situații, așa că o să-ți vorbesc fără menajamente. Am primit o nouă misiune, trebuie să ne mutăm.

Eva era atât de sătulă de viața la Stockholm, încât vestea mutării o înveseli de-a dreptul.

— Să ne mutăm? Unde să ne mutăm de data asta? Sper să fie un loc în care e cald și soare.

— La Moscova.

Răspunsul lui Yanis îi provocă Ramonei un hohot de plâns lung ca o tânguire.

— La Moscova? Adică în capitala Rusiei, vrei să spui?

Eva nu știa prea multe lucruri nici despre Moscova, nici despre Rusia, dar plânsul mamei o neliniștea teribil. Era clar că nu putea fi vorba despre un loc prea plăcut. Se uită bănuitoare când la mama, când la tatăl său, însă Yanis își ferea privirea, iar Ramona începuse să se plimbe prin cameră exact cum văzuse Eva mai demult un tigru într-o cușcă strâmtă la grădina zoologică.

Părăsiseră Suedia la scurtă vreme după aceea, iar viața la Moscova se dovedi și mai cenușie decât la Stockholm. Dacă în Suedia Eva putea hoinări după bunul plac prin oraș atunci când nu avea teme, ore de limbă sau balet, în Rusia, frica mamei devenise patologică și nu o lăsa să meargă nicăieri de una singură. Aveau și aici șofer, un băiat blond, înalt și zâmbitor, care îngăima câteva cuvinte englezești și care o însoțea peste tot. Adică dimineața o ducea la școală, iar după-amiaza o aștepta și o conducea din nou până acasă, pentru că, în afara orelor de la Școala Internațională Engleză, Eva nu prea avea unde să se ducă. Obișnuită cu viața solitară, petrecea foarte mult timp acasă, studiind cărți despre plante și insecte. Îi era dor de natura luxuriantă a Algeriei, de varietatea plantelor, florilor și copacilor care o înconjurau. Visa să se facă entomolog și exploratoare și își petrecea majoritatea vacanțelor de vară în casa primitoare a bunicilor din Alger. Ar fi vrut să iasă în împrejurimile Moscovei sau măcar în parcul Hermitage, pe lângă care trecea în fiecare dimineață în drum spre școală. Mama reacționa isteric însă la orice propunere de a ieși la plimbare, turnându-i povești

însăpământătoare despre răpiri, mafie și răscumpărări de sute de mii de dolari.

Aveau o grădiniță înconjurată de ziduri înalte de beton cenușiu, iar acolo Eva începu să cultive flori și plante aromatice, tufe de rozmarin și de lavandă, busuioc și măghiran. Cumpăraseră doi leandri uriași de la o seră de la marginea orașului și doi meri pitici cu ramuri răsucite care parcă implorau milă. Când împlini 14 ani, primi cadou de la părinți o cățelușă teckel cu păr sârmos, pe care o botezară Lola.

Zilele treceau monoton pentru Eva și nu se întrezăreau mari schimbări în rutina zilnică, atunci când izbucni războiul din Ucraina, pe 24 februarie.

Ramona nu se mai lamentă și nu mai plânse de data asta. Pe un ton înghețat și cu o figură împietrită, îi spuse lui Yanis că o ia pe Eva și pleacă. Sătulă să tot colinde lumea și să se adapteze mereu, decisese să se întoarcă în România, în orașul ei natal. Se gândea să o înscrie pe Eva la liceul pe care și ea îl absolvise în urmă cu aproape 30 de ani.

Fără să mai încerce să găsească argumente care să o facă să se răzgândească, Yanis le cumpără bilete de avion și le conduse la aeroportul Șeremetievo. Nu știa când și dacă le va urma. Atmosfera era foarte încordată în ultima vreme în casa lor, iar Eva simțea că între părinții ei lucrurile nu stăteau deloc bine. Îi imploră să se întoarcă la Alger, singurul loc din lume pe care ea îl considera acasă. Mama fu însă neînduplecată. Se săturase să colinde prin țări străine și dorea doar să trăiască liniștită în orașul ei natal din România. Așa ajunse Eva colegă de bancă cu Tudor.

La două săptămâni de la prima lor întâlnire, școala se închise pentru zece zile: urma vacanța de Paști.

II

Cum au trecut cele zece zile de vacanță, Eva nu știa să spună. I se părea, însă, pentru prima dată după foarte mulți ani, că se simte liberă, fericită și liniștită. O privi pe Lola cum se întoarce alergând către ea, cu limba scoasă și cu urechile pline de frunze uscate și fire de iarbă. Se aplecă să o curețe și să o mângâie, vorbindu-i cu blândețe. Blana cățelușei, aspră și neagră, cu pete maronii, era plină de praf. Plecaseră de dimineață împreună de acasă să colinde parcul care începea chiar vizavi de blocul lor, dar și bulevardul larg, mărginit de tei bătrâni care acum se umpluseră de frunzulițe delicate, de un verde crud. Mama nu-i mai interzicea să iasă din casă, așa că Eva profitase de zilele libere și de vremea care se făcea tot mai caldă, ca să umble la întâmplare prin orașul destul de pustiu, pe care începea încet să îl cunoască.

Din Moscova reușiseră să plece la început de martie. Zburaseră până la București, iar apoi, până în orașul natal al mamei, închiriaseră o mașină cam hodorogită, pe care o umpluseră cu valize și genți de voiaj. Vremea era rea, ningeă și bătea vântul tare, iar Eva își amintea de încordarea mamei căreia umerii i se ridicaseră aproape până în dreptul urechilor și care conducea prudent, cu tot corpul

împins mult în față, spre parbriz. Ea o ținea în brațe pe Lola, des-tul de stresată după zborul cu avionul, și se uita pe geam, fără să zărească altceva în afara câmpiei măturate de vânt.

Apartamentul în care mama ei locuise până plecase la facultate la București era mic și încărcat de mobilier demodat, dar avea o priveliște minunată. Un balcon ca o logie se deschidea spre parcul prin mijlocul căruia trecea șerpuind un pârâiaș traversat de mai multe podețe cu balustrade de fier forjat. În casă mirosea a praf și a aer stătut, dar Eva detecta și o aromă dulceie și plăcută, care-i amintea de polenul amestecat cu miere pe care bunica din Alger i-l pregătea în fiecare dimineață înainte de micul dejun.

Le întâmpinase o vecină care vorbea mult și repezit și care o pupase cu zgomot pe ambii obraji, lăsându-i două ștampile umede, pe care Eva se grăbi să le șteargă pe furiș cu dosul palmei. Femeia turuia cu așa mare viteză, că fata nu reușea să înțeleagă chiar tot șuvoiul acela de cuvinte. Avea și o intonație care urca tot mai sus, încheind fiecare propoziție cu un gest din cap, de parcă te îndemna să spui ce părere aveai despre ce tocmai auziseși. Era rotundă ca o Matrioșcă și avea un fular de lână gri, înfășurat în jurul capului ca un turban. Părea însă o persoană tare cumsecade, pentru că dăduse drumul la centrala din apartament și le lăsase pe aragaz o mâncare de cartofi cu aripioare de pui, ce răspândeau o aromă pe care Eva n-o cunoștea. Mama îi spuse că e gust de mărar, o verdeață foarte des folosită prin părțile alea de lume.

De când revenise în orașul natal, Ramona intrase într-o agitație febrilă, pe care Eva o găsea teribil de obositoare. Își propusese să renoveze vechiul apartament, consulta site-uri de amenajări interioare, o puneă să țină de capătul unei rulete vechi ce scârțâia melancolic atunci când se desfășura, făcea măsurători și îi cerea pe un ton impacientat părerea cu privire la culoarea viitoarei mobile, pentru

ca apoi să combată fiecare sugestie a fiicei sale. Sorta haine, farfuriile și cărți, golea dulapuri, curăța și freca maniacal fiecare colț din micul apartament.

Fata încerca să-i stea cât mai puțin în cale și ieșea cu Lola la plimbare în fiecare după-amiază. I se părea că orașul seamănă foarte mult cu apartamentul bunicilor pe care nu-i cunoscuse. Mic, părgănit, aproape pustiu, dar cu un aer blajin și primitiv, cu străzi largi, străjuite de copaci bătrâni și case vechi, orașul avea și un parc de care fata se îndrăgostise din prima clipă. Îi plăcea mult că trebuia să-l traverseze ca să ajungă la liceu. Niciodată în viața ei de elevă nu mersese pe jos la școală, iar acum drumul până în sala de clasă i se părea una din micile minuni aduse de mutarea lor în România. Pornea de acasă cu o jumătate de oră mai devreme, ca să poată să se uite în voie la copacii care înverzeau, la straturile de lalele și narcise care înfloriseră toate deodată și la insectele care mișunau în iarbă.

Sărbătorile de Paști le luaseră pe amândouă prin surprindere. Nu aveau ritualuri și obiceiuri legate de sărbători în general, familia lor plutise mereu într-un fel de provizorat și încercase să se adapteze la tradițiile din locurile în care trăiau. Acum însă, mama îi propusese să petreacă Paștile așa cum își amintea ea din copilărie: cu ouă vopsite, cozonac și friptură de miel. Porniră amândouă cu entuziasm, cumpărând de la piață carne de miel, spanac și ceapă verde, vopsea de ouă și făină pentru cozonaci. Tata Yanis sosise și el în vacanță pentru două săptămâni, iar apartamentul se umpluse de viață și agitație. Părinții păreau amândoi relaxați și bucuși de revedere. Tensiunile dintre ei se topiseră, fuseseră uitate certurile și acuzațiile amare aruncate în ultimele zile la Moscova.

Au gătit împreună timp de trei zile în bucătăria mică și pătrată, cu mobilă veche și aragaz ruginit pe la margini, dar în locul cozonacilor pufoși, văzuți pe blogul de unde se inspiraseră pentru rețetă,

au scos din cuptor două turte îndesate prin care se vedeau din loc în loc stafide și cubulețe colorate de rahat. Mama se întristă teribil și chiar izbucni în plâns, însă Eva, care nu mai mâncase cozonaci niciodată, decretă că au un gust excelent. Îi ascunse mamei că Lola scuipase bucata oferită drept recompensă.

Ca să evite alte neazuri domestice, tata a gătit mielul lui în stil algerian, cu șofran, scorțișoară, prune uscate și coriandru. Puținele rude pe care le aveau în oraș și pe care mama le poftise cu mult ceremonial la masă, au gustat politicos și au spus că stufatul românesc întrece cu mult friptura algeriană.

Eva trecu podețul pe celălalt mal al pâ râului și se opri lângă trunchiul retezat al unui arțar, unde își făcuseră cuib o mulțime de gândaci roșii cu pete negre. Le făcu o poză și o postă pe Instagram: „*Pyrrhocoris apterus. De ce s-or fi numind draci în limba franceză, când sunt așa de drăguți și aduc vremea bună?*“ Primi imediat mai multe reacții de la alți pasionați de entomologie. Lola veni și ea să adulmece gândacii, băgând panică în insectele ce o luaseră care încotro. Fata îi trimise fotografia și Almirei, dar nu spera la un răspuns rapid, mai ales că vechea ei prietenă nu era deloc interesată de plante, animale, de natură, în general.

Eva o fluieră ușor pe Lola și porni spre bulevard. Își propusese să meargă până la capătul lui, să descopere și o altă parte a orașului. Când ajunse în dreptul pieței, îl zări pe Tudor. Venea agale din direcție opusă, ducând în mână o plasă pe care o legăna cam fără chef. Băiatul intenționează să traverseze pe celălalt trotuar, dar nu mai apucă, pentru că Lola alergă spre el și, dând din coadă cu mult entuziasm, începu să-i miroasă plasa.

— Salut, spuse Eva încurcată, încercând să o tragă pe cățelușă de lângă sacoșa de plastic roșu.

— Bună! E câinele tău?

— Da. E femelă, o cheamă Lola.

— Cred că simte friptura de la bunică-mea, spuse Tudor și pentru prima dată zâmbi.

Eva simți că i se topește încordarea și zâmbi la rândul ei.

— OK, te las, trebuie să...

Propoziția rămase suspendată în aer și băiatul se îndreptă grăbit spre trotuarul de vizavi, printre puținele mașini care treceau pe stradă.

— Ne vedem luni la școală, spuse Eva, dar nu era convinsă că el o auzise.

Pentru că se mutase atât de mult și de des din loc în loc, Eva nu voia și nici nu prea știa cum să-și facă prieteni. O duruse teribil despărțirea de Almira și, instinctiv, încerca să se apere de alte suferințe. Se obișnuise cu viața singuratică, citea mult, studia insectele și plantele și își făcea planuri legate de o cariera de entomolog, neapărat în Africa. Acum însă, pentru că se simțea în siguranță în acest orașel liniștit, se gândea că i-ar plăcea să găsească pe cineva de vârsta ei, cu care să se plimbe și să povestească. Colegul de bancă la școală, acest grăsan cu ochi albaștri și breton, nu părea dornic să lege prietenii, dar ei i se părea simpatic.

În cămăruța care fusese cândva a mamei și care acum devenise a ei, Eva studiasse îndelung posterele îngălbenite lipite pe pereți: Depeche Mode, R.E.M., Madonna, Michael Jackson. Chiar la picioarele patului cu salteaua plină de cocoloașe și denivelări, erau patru rafturi pline de cărți trântite în teancuri dezordonate. La școală, Eva își dădea seama ce sărace erau cunoștințele ei de limbă și ce eforturi făcea ca să se exprime cât mai precis. Până să se mute aici, în discuțiile cu mama, singura ei interlocutoare în

română, de cele mai multe ori, atunci când nu nimerea echivalentul românesc, Eva recurgea și la cuvinte franțuzești.

În sufrageria lungă și îngustă, chiar lângă ușa de la balcon, era un aparat de radio cu capac, mare cât un dulap. Dacă îi ridicai capacul, dădeai de un pickup. Scala lui veche și amănunțită, scrisă cu litere mărunte, o fascina și o făcea să viseze. Erau acolo locuri pe care le văzuse, în care trăise, dar mai ales era Algerul. Se așeza de multe ori în fața aparatului de radio, se gândea cu dor la Alger și își plimba încetișor degetul peste scală. Îl pornea și căuta să prindă posturi din locuri îndepărtate, dar rar se auzeau limpede voci sau muzică. De cele mai multe ori, tot ce obținea era un fâșăit neuniform sau voci slabe și îndepărtate. Niște conversații de fantome.

Într-o cutie mare de plastic, așezată între radio și canapea, găsi o mulțime de discuri cu povești. Mama le iubea foarte tare și cele două își făcuseră obiceiul să asculte câte un disc în fiecare seară. Întinse pe covorul gros și verde din sufragerie, stăteau una lângă alta doar cu lumina difuză și portocalie de la lampa aparatului de radio, care transforma toată încăperea într-un loc magic. Ascultau *Vrăjitorul din Oz*, *Alice în țara minunilor*, *Mary Poppins*, *Înșir-te mărgărite*, iar Eva avea impresia că așa învață cel mai ușor și în mod foarte plăcut subtilitățile limbii.

Unele cuvinte, stranii pentru Eva, le provocau discuții aprinse. Colilie, moșmoane, măselariță. Opreau discul, căutau în dicționar și pe Google, iar Eva le repeta amuzată. De multe ori luau și cina așezate pe covor, împărțind-o cu Lola care stătea mulțumită lângă ele, înghițind cu priviri recunoscătoare și cu plescăieli bucățele de șuncă și pâine cu unt.

III

În seara aceea, înainte să se culce, Tudor își mai verifică o dată contul de Instagram și văzu că are un nou *follower*: *dragonfly_eve*. Poza de profil era neclară, însă se distingeau destul de bine ochelarii cu rame subțiri, negre și hexagonale. Apăsă imediat pe butonul *follow back* și se ridică din pat. Îi sărise somnul și începu să se învârtă prin cameră, cuprins de neliniște. Porni laptopul și se așeză la birou, ca să lucreze la jocul pe care îl dezvoltă, dar gândul nu-i stătea deloc la ce făcea. Ieși în bucătărie și deschise frigiderul. Nu, de data asta n-o să mănânce! Trânti ușa și se întoarse la el în cameră. Adormi cu greu, în timp ce se uita pentru a patra oară la al doilea film din seria *Lord of the Rings* și avu tot felul de vise pe care nu și le mai putu aminti a doua zi. Duminică, în loc să stea închis în cameră, în fața monitorului, după cum îi era obiceiul, se tot plimbă fără rost prin oraș, sperând s-o revadă pe Eva. Pentru prima oară de când intrase la liceu, aștepta să înceapă școala.

Luni dimineață, o găsi deja așezată în banca lor, prima de pe rândul de la geam. Își făcuse în minte o grămadă de scenarii și își propusese să se comporte când distant și nonșalant, când prietenos, relaxat și vesel. Văzând-o însă, îi pieri curajul și îi fugiră din

minte toate ideile. Mai degrabă ar fi făcut stânga-mprejur și ar fi ieșit din clasă, însă își luă inima în dinți și se apropie șovăind, cu mintea golită de orice gând. Eva îl văzu și se ridică să-i facă loc să intre în bancă.

— Salut! îl întâmpină zâmbind.

El bâiguie ceva greu de înțeles și se strecură cu dificultate pe scaunul de la perete. Observă că fata avea ochi căprui și că, atunci când zâmbea, i se umpleau de mici punctișoare de lumină. Eva se întoarse către el.

— A fost bună friptura?

Tudor era obișnuit să fie luat peste picior din cauza mâncării, așa că o privi pe sub bretonul care-i acoperea aproape complet ochii, gata să riposteze nepolitic. Ea zâmbea însă fără vreo urmă de tachinare, iar asta îl făcu să-și amintească de plasa cu mâncare și de cățelul care o mirosea vrăjit.

— Aaaa, carnea de la bunică-mea. Da, destul de bună, spuse zâmbind încurcat.

Se simțea vinovat când vorbea despre mâncare și îi venea mereu să se justifice și să explice că nu mănâncă chiar așa de mult cum s-ar părea. Ea însă îi pusese deja o altă întrebare.

— Tu ai vreun animal de companie?

Tudor deschise gura să-i răspundă, apoi ezită. Își aduse aminte de Muki, maidanezul flocos, cu blană cenușie, pe care îl găsiseră pe câmp la marginea orașului el și cu tata. Era duminică și se întorceau cu bicicletele dintr-o tură lungă până la lacul aflat la cinci kilometri de oraș. Se opriseră să bea apă din bidonașele de plastic agățate de cadrele bicicletelor, când observaseră mișcare sub o tufă de măceș. Muki era doar o mogâldeată, cu ochii abia deschiși. Nici măcar glas nu avea să schelălăie. Zăcea în iarbă aproape leșinat. Tata l-a luat, l-a învelit cu grijă în hanoracul lui Tudor și l-a așezat în portbagajul

bicicletei. L-au dus la veterinar, l-au vaccinat, deparazitat și îngrijit, iar Muki crescuse mare, puternic și jucăuș. Îi cumpăraseră o cușcă pe care o puseseră în curte, sub geamul camerei lui Tudor, dar câinele își petrecea mare parte din timp în casă, urmându-l pe băiat peste tot, ca o umbră credincioasă. După plecarea tatei însă, lui Tudor îi venea greu să se mai joace cu Muki. Îl gonia supărat de fiecare dată și, într-o zi, când era foarte nervos, l-a lovit destul de tare cu piciorul. La început, de câte ori îl vedea, câinele îi ieșea în întâmpinare, dând bucuros din coadă, însă refuzurile repetate ale băiatului îl învățaseră pe Muki să nu se mai apropie. Când îl vedea trecând prin curte, ridica plictisit capul, îl privea apatic, apoi se culca la loc. Băiatul și câinele își păstrau sentimentele fiecare pentru el. Acum, că Eva îl întrebase despre animalele de companie, i se făcu rușine de felul în care se purtase în ultimii ani cu Muki. Se întoarse spre ea și îi spuse:

— Da, am un maidanez de șase ani, dar, drept să-ți spun, nu prea mă ocup de el.

— Eu nu știu ce m-aș face fără Lola. Doarme cu mine în pat și mă însoțește peste tot. N-ai vrea să ieșim la plimbare cu câinii într-o zi?

Pentru prima dată de când se cunoscuseră, Tudor o privi cu atenție. Fata avea fața în formă de inimă, bărbia ascuțită și o gură mică, ce dădea impresia că s-ar fi pregătit permanent să-l pronunțe pe O sau să se mire. Ochelarii mari cu rame hexagonale îi subliniau expresia ușor mirată de pe chip. Nu era neapărat frumoasă, dar se remarcă printr-un aer exotic, interesant. Deasupra buzei de sus i se zărea o aluniță mică și cafenie, plasată chiar sub nas, de parcă cineva i-o desenase acolo foarte atent la simetrie.

— Habar n-am ce să zic. Știi, Muki s-a cam sălbăticit, nu-mi dau seama dacă mai are chef să meargă în lesă. Și ar trebui să-l duc

la un salon de îngrijire, să-l spele și să-l tundă. E cam murdar și cam lăptos.

— Pot să vin cu tine, dacă vrei. Iubesc așa de mult animalele! îi spuse închizând ochii pe jumătate și privindu-l printre gene. Ce zici, vrei? Ne-am putea întâlni chiar după-masă. Și Lola s-ar bucura să aibă un companion din *sa famille*. Râse încântată și îl privi din nou cu aerul ei ușor mirat.

Tudor se foi pe scaun, neștiind dacă să o refuze sau să accepte. Se temea că, dacă pierde ocazia, fata n-o să-l mai invite și altă dată, dar îi era frică și să accepte.

— Bbbine, putem încerca, se împletici el în cuvinte, simțind că-i urcă tot sângele în obraji.

— Cum ai spus că-l cheamă pe cățelul tău?

— Muki.

— Vaaai, ce nume drăguț, zise ea lungind vocalele. Hai să ne întâlnim la piață astăzi, la cinci jumate, vrei? E acolo un chioșc cu covrigi, ne vedem în fața lui, ok?

Abia când plecă de la școală, Tudor își aminti că după-amiază avea oră la psiholog. S-o ia naiba, o să-i scrie un mesaj să-i spună că nu poate merge și gata!

Când intră în curte, văzu că Muki stătea încolăcit în căsuța lui și nu se sinchisi să se miște auzind pașii lui Tudor pe alee.

— Muki, hai aici, băiatule! strigă Tudor rușinat, când observă farfuria de mâncare goală și vasul pentru apă, plin pe jumătate cu un lichid tulbure și murdar.

Câinele se întoarse și își miji neîncrezător ochii. Nu mai fusese de multă vreme băgat în seamă. Ieși din cușcă încet și cam fără chef, dar când îl văzu pe Tudor ingenuncheat pe iarbă, se repezi spre el, dând frenetic din coadă.

Plin de remușcări, Tudor îl strânse în brațe și îl mângâie, gândindu-se că oamenii ar avea multe de învățat de la câini: să nu țină supărare și să nu știe ce-i răzbunarea sau ranchiuna.

— Pfu, Muki, tare urât miroși, ai nevoie de o baie! Ce zici, facem o plimbare, vrei să mergem în parc?

Câinele avea blana netunsă, iar ochii lui, vii și veseli, abia se zăreau de sub sprâncenele lungi și stufoase. I se lungiseră și mustățile și arăta ca un bătrân care nu mai fusese de multă vreme la frizer.

Deodată, Tudor se îngrijoră. Și dacă Muki, neobișnuit deja cu alți câini, o să o muște sau o să o atace pe cățelușa Evei? Se hotărî să îi trimită un mesaj pe Instagram.

<Bună! dacă se bat câinii noștri ce facem?>

Răspunsul veni aproape instantaneu, de parcă Eva aștepta un semn din partea lui.

<Nu se bat! Lola e sterilizată și e și femelă. Femelele nu se bat niciodată cu masculii. >

Siguranța din răspunsul ei îl liniști pe Tudor.

— Muki, dacă mă faci de râs, mă supăr tare pe tine, îi spuse scărpinându-l energic după urechi. Câinele închise ochii și scoase limba, acceptând fericit mângâierile și atenția stăpânului.

Tudor cotrobăi mult timp prin dulapul verde de pe terasa din spatele casei. Găsi în sfârșit lesa câinelui. Era cam ponosită, roasă și murdară, dar, la vederea ei, Muki păru să-și piardă mințile de bucurie, înconjură curtea de câteva ori, în viteză, se întoarse apoi spre stăpânul lui, sărind și lătrând ascuțit. Tudor abia de reușea să-i domolească lui Muki avântul și găfâia, încercând să țină pasul cu câinele care începu să-l tragă cu putere, imediat ce ieșiră de pe poartă.

Când au ajuns în dreptul pieței, la locul de întâlnire, băia-tul era lac de transpirație. Eva și Lola așteptau în fața chioșcului,

iar inima lui Tudor începu să bată mai tare. Și din cauza cursei la care îl supusese Muki, dar și din cauza furnicăturilor de sub coaste, un sentiment nou și necunoscut, pe care nu prea știa cum să și-l explice.

Câinii se împrieteniră imediat, mirosindu-se și sărind unul în jurul celuilalt, iar Tudor se gândi din nou că i-ar fi plăcut să fie câine: pentru ei, totul părea teribil de simplu. Îți arată deschis ce simt, sunt sinceri, direcți, iubitori. Nu ca oamenii, care te părăsesc când ți-e lumea mai dragă, fără niciun fel de avertisment și fără explicații.

Eva se lăsase pe vine și împărțea mângâieri ambilor câini, care o lingeau pe mâini și pe față, iar ea râdea cu zgomot. Scoase un mic țipăt caraghios, când Muki fu cât pe ce să o răstoarne. Abia atunci se trezi și Tudor și îl smuci de lesă.

— Heei, sălbaticule, stai potolit, că altfel te duc înapoi acasă! îi strigă el supărat.

— Nu-l certa, e așa de drăguț, spuse Eva lungind vocalele, cu felul ei ezitant de a-și căuta cuvintele, de parcă pipăia pe întuneric să le găsească pe cele mai potrivite. Unde mergem?

— Eu cred că în baza sportivă ar fi cel mai bine. Știi terenul de fotbal din capătul parcului? Lângă el e un maidan mare, îngrădit, putem să-i lăsăm să alerge liberi cât vor, că nu-i pericol să iasă în șosea. Era cât pe ce să continue, spunând că acolo se ducea împreună cu tata pe vremuri, dar se opri. Porniră în ritmul impus de câinii care trăgeau ca doi cai odihniți și dornici de drum. Tudor simțea cum i se prelinge transpirația în ochi și se ocăra în gând că uitase să-și pună în buzunar un pachet de șervețele. Se tot ștergea pe furiș cu mâneca, ca să nu-l observe Eva. Fata mergea însă înainte cu pas hotărât și nu părea să-l bage în seamă. Nu era nici ea o mare vorbăreță, clar, așa că Tudor se tot gândea cum să

procedeze: să încerce să povestească ceva, să lege o conversație sau să tacă pur și simplu și să se lase târât de Muki mai departe.

Au traversat agale parcul, au trecut pe lângă baza sportivă pustie și abandonată și au ajuns pe un teren acoperit de un covor galben de pădăii.

Vremea fusese stranie toată primăvara. După frigul și zăpada din martie, aprilie venise cu temperaturi neobișnuit de ridicate. Căldura părea că dăduse semnalul unui concurs între plante. Toate se grăbeau să înflorească deodată, solicitând atenție și implorând privitorii să le confere titlul de „frumoasa balului“.

Lângă gardul de sârmă ce împrejmuia maidanul, patru plopi cu trunchiuri groase și brăzdate de riduri adânci își clătinau continuu frunzele noi și mici, de culoare roșiatică, semănând cu niște bătrânele care, clătinând permanent din cap a neîncredere, își exprimau nemulțumirea. Sau cel puțin impresia asta i-o dădeau lui Tudor. Au lăsat câinii liberi, iar Eva se așeză pe iarbă, cu spatele sprijinit de unul dintre copaci.

— Hai, nu stai și tu jos? întrebă fata, bătând ușor cu palma pământul de lângă ea.

S-ar fi așezat, dar se temea să nu-i crape pantalonii (mai pățise asta o dată la școală și toată clasa râsesse atunci de el) sau să nu miroasă urât de la cât transpirase. Privirile ei erau însă atât de lipsite de maliție, încât căpătă curaj: se lăsă cu grijă în iarbă, la o oarecare distanță de ea.

— Te-ai născut aici în oraș? îl întrebă Eva, iar întrebarea îl luă un pic prin surprindere.

— Da, aici. N-am locuit niciodată în altă parte. Și nici n-am prea călătorit. Mi-ar plăcea mult să văd și alte țări. Tare bine de tine că ai umblat prin atâtea locuri.

— Toată lumea îmi spune același lucru, dar să știi că n-a fost prea grozavă viața mea de până acum. La Moscova, de exemplu, a fost *terriblement* de dificil. Nu aveam voie să ies, mama nu mă lăsa să umblu singură nicăieri, din casă în mașină și din mașină la școală, cam asta a fost în ultimii ani viața mea. Aici îmi place mult: orașul e așa de liniștit și e tare multă verdeață peste tot. Și pot să mă plimb când și unde am chef.

— Îți place? Chiar? Mie mi se pare așa de *boring* și de nașpa. Nici măcar un mall ca lumea nu avem. Trebuie să mergi până la București după ceva mai *cool*, niște adidași ca lumea sau ceva de genu’.

— Să nu crezi că vreau să fiu îngâmfată, dar pentru mine mallurile și hainele de firmă chiar nu contează. Îmi place aici că sunt liberă să fac ce vreau și să mă duc unde am chef. Îmi place natura, aș putea să stau în iarbă o săptămână fără să mă plictisesc. Să mă uit la frunze și la gândăcei. E atâta viață lângă noi și în jurul nostru, iar noi stăm închiși în case și în mașini și nu dăm doi bani pe toate ființele astea minuscule și drăguțe. Știi câtă inteligență stă într-un mușuroi de furnici? Știi ce construcție complexă e?

Eva se însuflețise, vorbea repede, se îmbujorase și își tot împingea ochelarii în sus pe nas cu degetul arătător. În spatele lentilelor, ochii ei căprui se umpluseră de multe punctișoare luminoase.

— Eu nu prea le am cu biologia, sunt mai mult cu *gamingu’*. Acuma învăț să fac jocuri și-mi place teribil de tare. Toată ziua aș face numa’ asta, nasol că trebuie să mergem la școală. Mi se pare așa o pierdere de vreme!

— Nu, nu spune asta! Mi se pare *fascinant* să înveți, să citești, să-ți deschizi mintea. Sunt atât de multe lucruri grozave pe lume, eu aș vrea să știu despre toate, spuse și îl privi pe Tudor într-un fel care-i provocă băiatului un gol în stomac.

— Poate că în alte țări e mai interesant la școală. Aici, mie nu mi se pare mare scofală. Învăț tot felul de chestii pe care n-o să le folosesc în viața mea. Bine, vorba vine *învăț*.

Ea nu mai părea să asculte ce îi spunea el, privind absentă undeva în zare. Tudor se înroși. Se foi neliniștit și se întoarse să se uite după câini. Fluieră tare și-l văzu pe Muki în capătul îndepărtat al terenului, alergând vesel după Lola.

— Ar trebui să plec, e târziu și mă așteaptă mama, spuse el, ridicându-se din iarbă cu mișcări prudente.

— Da, bine, să mergem. Părea tristă și un pic dezamăgită.

Pe drumul înapoi nu-și mai spuseră mare lucru. Se despărțiră la ieșirea din parc, în dreptul blocului Evei.

În casă la Tudor mirosea a chiftele. Mama ieși din bucătărie cu o furculiță în mână.

— Pe unde-ai umblat, șoricuț? Fugi și spală-te pe mâini, masa e aproape gata.

— L-am scos pe Muki la plimbare în parc. Mama, nu mi-e foame. Și te rog mâine, pentru școală, să-mi pui doar niște fructe la pachet. Și mama, crezi că l-am putea duce la tuns și la spălat pe Muki? Miroase urât de tot și e tare flocos.

Mama stătea nedumerită în pragul bucătăriei, ținând furculița de întors chiftelele în aer, ca pe un semn al mirării. Cu băiatul ei se petrecea ceva, dar nu înțelegea ce.

Tudor făcu un duș rapid și se închise la el în cameră. Dar nu porni laptopul, așa cum făcea de obicei. Deschise Instagramul și văzu că avea un mesaj: *<Lola îi transmite salutări lui Muki și îl așteaptă mâine în parc>*.

Simți că-i tremură mâinile atunci când tastă: *<Muki spune că vine bucuroș>*.

Răspunsul sosi imediat: *<Ne vedem dimineață la școală>*.

Nu știi ce să-i mai scrie. Închise telefonul, îl puse pe noptieră și se întinse pe pat cu mâinile sub cap. Era musai să slăbească. De mâine o să iasă la alergat. Și poate își face și abonament la sală.

IV

În biblioteca bunicilor erau numai cărți vechi, majoritatea publicate înainte de 1989, cu pagini de hârtie groasă și îngălbenită de timp. Mai mult bibliografie școlară și prea puțină poezie. Mama ei preferase întotdeauna proza. Singurul poet pe placul Evei era până acum Topîrceanu, cu baladele lui vesele și triste, cu poveștile despre gândăcei, muște și cucurbitacee. Un cuvânt pe care se tot distra să îl pronunțe și pe care îl stâlcea în fel și chip, spre amuzamentul mamei ei. Se înduioșa teribil când citea despre puiul de muscă ieșit să-și usuce labele și căută pe Google ce sunt și cum arată un cerdac și o strungă. Petrecu câteva zile cu baladele, dar era curioasă să descopere și să citească și poezie contemporană.

Liceul în care studia se afla chiar la intersecția dintre bulevardul pe care circulau tramvaiele și o stradă ceva mai îngustă, mărginită de castani, care străbătea orașul de la Vest la Est și care ducea în centru, iar apoi mai departe, spre niște cartiere pe care fata nu le încă vizitase nici măcar cu mașina. Peste drum de liceu, văzuse în trecut o mică librărie, în care nu apucase încă să intre. Când ieși de la școală într-o zi, în loc s-o ia în stânga, către parc și către casă, traversă strada hotărâtă să-și cumpere niște cărți.

Librăria era mai degrabă o dugheană înghesuită între un *outlet* de haine din Anglia și o florărie. În vitrină erau expuse obiecte de papetărie și câteva cărți cu coperte urâte și lucioase, în culori țipătoare. Pe ușă era lipit un afiș care o făcu pe Eva să zâmbească: „*Amice, dacă mă cauți și nu mă găsești înseamnă că mi-am luat lumea-n cap și-s dusă cu motocicleta pe coclauri. Sau mi s-a făcut foame. Sau m-am îndrăgostit. Am de gând să mă întorc la un moment dat. Dacă arde, scrie-mi pe WhatsApp la 0745.236.458.*“

Eva încercă ușa: era descuiată. O împinse și intră.

Înăuntru mirosea plăcut a hârtie și a cerneală și se auzea un radio în surdină. Vitrinele și rafturile din magazin, dispuse pe trei laturi de-a lungul pereților, etalau destul de multă marfă: caiete de diferite mărimi, forme și culori, hârtie de împachetat și de scris, sfoară, pixuri și creioane, radiere și ascuțitori. Cărțile ocupau doar o treime din spațiu, înghesuite pe niște polițe în dreapta intrării.

Eva înaintă până în mijlocul încăperii și se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni. Niciun client nu se afla în librărie la ora aceea. Abia după ce făcu câțiva pași spre mijlocul încăperii auzi niște zgomote din fundul magazinului. Observă vizavi de intrare o ușă, camuflată de o draperie cu flori mari, grenă, de unde își făcu apariția o femeie între două vârste, cu părul cărunț, tunsă foarte scurt și îmbrăcată într-un halat gri, de sub care se iveau niște pantaloni mulați de piele și o pereche de bocanci negri cu carâmb înalt și șireturi. Femeia purta ochelari cu rame mari, rotunde, de culoare vișinie, care îi acopereau jumătate din față și care îi dădeau aerul unei insecte. Avea încheietura mâinii stângi prinsă într-un bandaj compresiv de culoare neagră. Gura ei cu buze subțiri nu părea foarte obișnuită nici să zâmbească, nici să vorbească. O abordă pe Eva pe un ton pripit:

— Ia zi, păpușă, ce-ți dau? Își împinse bărbia în față și își propti mâna dreaptă în șold cu un aer nerăbdător.

— Bu-bună ziua, se bâlbâi Eva, neștiind pe moment ce să răspundă. Caut poezie contemporană.

Femeia își dezgoli dinții de sus într-un gest care o ajută să-și împingă ochelarii mai sus pe nas și se îndreptă spre rafturile cu cărți.

— Fata mamei, la mine găsești mai mult cărți pentru școală, hai vino-ncoace și uită-te ce este. Lumea pe aici nu prea citește, să știi și nici cărți nu prea cumpără. Cu ce ocazie pe la noi? Întrebă curioasă și își aținti asupra Evei ochii care, din spatele lentilelor groase, păreau mici și malițioși.

— Sunt elevă aici la liceu, m-am mutat din martie în oraș, cu mama.

— Serios??? Disperate trebuie că ați fost de-ați ales orașelu' ăsta prăpădit. Păi dacă n-aș avea în magazin sfoară, tapet și cosmetice, nu știu dacă aș putea supraviețui, scumpa mea. Iar cărți bune mai bine comandă-ți pe Internet.

— Știu că aș putea comanda, dar mie îmi place să răsfoiesc mai întâi cărțile în librărie. Îmi dați voie să mă uit un pic pe aici?

— Din partea mea, poți să stai și până la închidere, răsfoiește cât îți place, spuse femeia și dispăru din nou după perdeaua înflorată.

Peste câteva minute, librăria se umplu de miros de cafea. De când se mutaseră în apartamentul bunicilor, mama renunțase la espresso și își făcea cafeaua într-un ibric vechi de alamă, cu coadă lungă, pe care spunea că l-a moștenit de la bunica ei. Eva începu să bea și ea câte un pic dimineața, într-o ceașcă cu gură largă și toartă răsucită, decorată cu floricele delicate de nu-mă-uita. La început, gustul amar nu-i prea fusese pe plac, însă acum începea să-i prindă gustul și să o bea împreună cu mama, dimineața, înainte să plece spre școală.

Librăreasa dădu la o parte perdeaua înflorată și o întrebă:

— Păpușă, nu vrei o gură de cafea?

— Mulțumesc, aș dori un pic, dacă aveți în plus, spuse Eva cu glas plâpând.

— Păi am, că dacă n-aș avea, nu te-aș întreba.

Se apropie de Eva cu două cești albastre, care aveau pe mijloc un medalion alb, în centrul căruia erau pictate garoafe roșii. Îi făcu semn să se așeze pe unul din cele două scaune care flancau o măsuță rotundă, aflată sub vitrina de la stradă. Femeia se așeză și ea oftând din rărunchi.

— Eh, nu prea intră lumea în librărie și, când am clienți, profit de ocazie să mai schimb o vorbă. Ia zi, cum v-ați mutat aici?

— Sunt cam multe de spus, zâmbi Eva ușor contrariată de familiaritatea cu care i se adresa librăreasa, dar și dornică să vorbească. Tata lucrează pentru Banca Mondială, este consultant financiar și în ultimii ani a fost detașat la Moscova. Dar de când cu războiul, mama s-a speriat și a vrut să vină înapoi în România. Știți, ea e născută aici în oraș.

— I-auzi! Serios? Și cum o cheamă? Sau cum o chema de fată?

— Ramona Pascu. A făcut și ea liceul tot aici, unde merg eu acum.

— Pascu, Pascu, repetă librăreasa gânditoare, îngustându-și ochii și privind spre tavan cu degetul arătător împungându-i bărbia. Își încreți din nou buza de sus, iar ochelarii îi urcară un pic pe nas. Mmnu cunosc. Sau poate o știu dacă o văd. Treceți într-o zi amândouă pe aici. În orașu' ăsta, toată lumea cunoaște pe toată lumea. Și nimeni nu citește, după cum ți-am zis. Este un procuror pensionar care cumpără două-trei cărți în fiecare lună și mai e o profesoară de română de la tine de la liceu. Acuma s-a pensionat. Ce se mai zbate, sărăcuța! A vrut să facă și un club de lectură, dar n-a avut succes. N-a venit nimeni.

Eva sorbi ultima înghițitură de cafea din ceașcă și gura i se umplu de zaț. Tot uita că trebuie să aibă grijă cu cafeaua turcească și mereu îi rămâneau granule de cafea între dinți. Îi întinse mâna librăresei.

— Nu am făcut cunoștință. Pe mine mă cheamă Eva. Eva Fitoussi.

— Eu sunt Vicky. Și te rog să-mi spui Vicky, să nu mă iei cu tanti și săru-mâna, ok? Că nu-s chiar așa babă cum arăt. Începu să râdă strângându-și umerii și privind-o pe Eva cu un aer ușor ironic.

— Bine, Vicky, mă bucur de cunoștință. Vreau să cumpăr ceva azi de aici, spuse fata zâmbind politicoasă.

— Cumpără ce vrei tu, păpușă! Îți dai seama că mă bucur.

Pentru că nu găsi nici o carte de versuri, alese două romane polițiste pentru mama ei, care era mare amatoare a genului. Adăugă apoi un creion mecanic cu mină de 0,5, trei caiete cu foi dictando și un carnețel cu mai multe buburuze portocalii pe copertă. Îndesă totul în ghiozdan, își luă rămas bun de la Vicky și porni spre casă. Era veselă că-și făcuse o prietenă, deși poate era mult spus, însă Eva descoperirea plăcerea flecărelii la întâmplare. Își dădea seama că așa liberă și fericită se mai simțise doar în primii ani în Alger, în casa bunicilor paterni. Era plăcut să umbli fără țintă pe străzi, să recunoști oameni pe stradă și oamenii să te cunoască pe tine și să te salute. Orașul mamei îi plăcea tot mai tare și, pentru prima oară, se gândi că și-ar dori să nu mai plece niciodată în altă parte.

După-amiază avea întâlnire cu Tudor. Abia aștepta s-o ia pe Lola și să alerge la plopii bătrâni de pe maidanul cu păpădii. Și era nerăbdătoare să-i povestească mamei despre librăreasă, despre magazinul ponosit în care nu se prea găseau cărți, dar se găseau în schimb povești mărunte și fermecătoare, cafea turcească și, poate, un pic de prietenie.

Castanii de pe stradă erau toți înfloriți, iar florile lor elegante, albe și roșii, păreau niște candelabre care-i aminteau Evei de castelul Spărgătorului de nuci. Un contingent de vrăbii și de pițigoii sărea printre ramuri, ciripind cât de tare îi țineau plămâniilor lor minusculi. Era așa de frumos și primitor acest oraș pe care locuitorii lui îl disprețuiau și îl vorbeau de rău, dar pe care Eva îl simțea tot mai aproape de suflet. Intră și în florăria de lângă librărie și cumpără un ghiveci cu o begonie cu flori portocalii, iar apoi se îndreaptă în pas alert spre casă.

Când își scoase telefonul din buzunar, văzu că avea un mesaj de la Tudor.

<Trebuie să-l duc pe Muki la tuns, vreți să veniți cu noi?>

<La ce oră?>

<La patru jumate>

<Da, venim. Fug acasă să o iau pe Lola. Unde ne vedem?>

<Tot la chioșcul cu covrigi>

Ca de obicei, Lola o simțise de când intrase în bloc și o aștepta dând din coadă în fața ușii. Eva intră vijelioasă în casă, strigând:

— Mamaaa, n-am vreme să mănânc, mă întâlnesc cu un coleg. O iau și pe Lola cu mineee.

Îmbrăcată într-un trening vechi, Ramona apărură din balconul unde de două zile tria lucrurile depozitate în cele două dulapuri date cu vopsea albastră, acum cojită de soare.

— Heeei, nici măcar o îmbrățișare nu primesc? zise zâmbind, apropiindu-se de fiica ei care cotrobăia grăbită prin rucsacul de școală. În jurul lor, Lola țopăia cu pași mărunți și legănați și lătra sonor, știind că se pregătește o ieșire.

— Uite, ți-am cumpărat două cărți și am luat și o begonie. Ce spui, vrei să o punem în bucătărie sau merge mai bine la mine pe birou?

— Gâză mică, alege tu un loc, e foarte frumoasă!

— Știi că este o florărie vizavi de liceu? Acolo e și o librărie. Am intrat după ore, iar librăreasa e tare amabilă. Poate mergem împreună într-o zi, spune că s-ar putea să vă cunoașteți.

— Sigur, mergem, cum să nu! Dar ce atâta grabă? Nu vrei să mănânci nici măcar un pic? Și cu ce băiat te întâlnești, mă rog? Își lansă Ramona tirul de întrebări, ridicând dintr-o sprânceană și zâmbind ușor ironic.

— E colegul meu de bancă, Tudor. Are un câine și m-a rugat să-l ajut să-l ducă la spălat și la tuns.

— Și cum e Tudor? Drăguț?

— Ooo, mama, ce contează cum arată? E un coleg și atâta tot. Nici măcar nu m-am uitat la el prea atent.

— Biiine, nu mai spun nimic. *Allors, amusez-vous bien!*¹

— *À bientôt, Maman, je t'aime beaucoup!*²

¹ *Allors, amusez-vous bien!* – „Atunci, să vă distrați!“ (fr. în original). (N. a.)

² *À bientôt, Maman, je t'aime beaucoup!* – „Pe curând, mama, te iubesc foarte mult!“ (fr. în original). (N. a.)

V

Trecuseră patru zile de când Tudor se trezea dimineața la ora 6 și ieșea să alerge pe străzile aproape pustii din jurul casei. Îi spusese mamei că a decis să slăbească și că bunica trebuia să se oprească din făcut prăjituri. Mama îl privise în tăcere, cu îngrijorarea ei obișnuită, iar bunica protestase vehement, spunând că la vârsta lui are nevoie de hrană de calitate și că prăjiturile ei conțineau doar ingrediente absolut necesare creșterii. Negociaseră până la urmă o singură prăjitură la sfârșit de săptămână.

Mergând spre casă de la școală, Tudor simțea febra musculară din picioare, care parcă îl împiedica să pășească mai alert. Ar fi vrut să se întindă în pat și să doarmă măcar puțin, dar mama lui îi trimisese mesaj că-l programase pe Muki la salonul de toaletaj. N-avea timp de stat sau de dormit. Nici să mănânce nu avea vreme. Îi scrisese Evei și îi dădu întâlnire în fața chioșcului de covrigi.

Văzu de departe cum, adulmecând cu nerăbdare aerul pe sub gardul de fier forjat, se ivea nasul negru al câinelui. Și viața lui se schimbasese complet în ultimele zile. Nu mai zăcea apatic și nici nu se mai învârtea singur și trist prin curte. Își aștepta zi de zi stăpânul care îl scotea după-amiezile la plimbare, așa cum se întâmpla pe vremuri.

Tudor intră în curte, își aruncă ghiozdanul în antreu și merse să caute lesa câinelui, cu Muki lătrând și sărind încontinuu, când în spatele, când în fața lui. Se aplecă să-l lege și simți cum mușchii obosiți i se încordează dureros. Porniră apoi în viteză spre locul de întâlnire, un câine cenușiu și lățos, de talie mijlocie, și un băiat supraponderal, cu bretonul în ochi, care transpira și încerca să țină pasul cu el, rugându-se în gând să se facă odată seară ca să se poată trânti în pat.

O văzu pe Eva de departe, sosind grăbită la chioșcul cu covrigi, și pe Lola pășind mărunțel pe picioarele ei scurte și încovoiate. Tudor ar fi înfulecat pe loc nu unul, ci trei covrigi fierbinți, plini de cremă de vanilie. Ar fi ras apoi și o înghețată cu alune, slăbiciunea lui cea mai mare. Își abătu însă gândul de la mâncare.

— Salut, mulțumesc că veniți cu noi, îi spuse Evei și se aplecă să o mângâie pe Lola.

— Venim cu plăcere, trebuie să-ți susții prietenii când au nevoie de tine, răspunse Eva cu un zâmbet subțire. Unde e salonul de tuns?

— Nu e departe, haideți după mine, spuse Tudor și o luă hotărât din loc, secondat de Muki care mergea țațoș în lesă.

În spatele pieței de zarzavat, începea un adevărat labirint de străduțe neasfaltate, cu case modeste, înconjurate de grădini și de copaci. Din loc în loc, în fața porților, creșteau la întâmplare salcâmi sau oțetari care abia începuseră se înverzească, iar printre ei se întindeau straturi de petunii sau de crăițe, cu mirosul lor puternic și amăru.

Salonul de toaletaj canin se afla în curtea unui cabinet veterinar. Intrară, iar Tudor trebui să-l țină zdravăn pe Muki, căci acesta se repezi imediat să miroasă un mascul de ciobănesc german care avea ambele labe din spate bandajate cu fașă albastră și care

începuse să mârâie amenințător. Pe o bancă aștepta o doamnă în vârstă cu o cușcă în care se zărea o pisică tigrată despre care nu se putea ști dacă era leșinată sau doar dormea dusă.

Camera în care se tundeau câinii era în fundul curții, amenajată în ceea ce părea o fostă magazie: o încăpere mare, plcată cu faianță gălbuie în care se găsea o masă de inox sprijinită de peretele din stânga intrării, iar în mijloc o cadă de baie cu emailul sărit în mai multe locuri. De undeva din spatele încăperii, se auzea, fâsâind și pocnind, un aparat de radio. Dacă voiai să înțelegi ce se transmite, trebuia să te oprești din orice altă activitate și să te concentrezi zdravăn. Proțâpît lângă cadă stătea un bătrân cu o burtă proeminentă, îmbrăcat într-un halat care fusese alb cândva, în vremuri îndepărtate.

— Hai, mă băiatule, ce tot stai și te uiți? Hai, că mai am și alți clienți după tine, îl admonestă bărbatul, scoțând dintr-un buzunar al halatului o batistă mare cu carouri albastre și ștergându-și cu ea fruntea transpirată. Hai, urcă-l acolo pe masă și ține-l zdravăn, să nu cumva să mă muște.

Pentru că Tudor încremenise în cadrul ușii, derutat de tonul aspru al bătrânului, Eva îl împinse ușurel înauntru și răspunse în locul lui.

— Nu mușcă, domnule, e un cățel civilizat.

— Ete scârț, ce să-ți zic, civilizat! Hai, hopa sus cu el pe masă.

Tudor se aplecă, îl luă în brațe pe Muki și-l urcă pe masa de inox. Câinele era așa de stresat și speriat, că se ghemui tremurând din toate încheieturile. Nedumerită și neliniștită, Lola scâncea încetișor, ascunzându-se după picioarele Evei, care rămăsese în cadrul ușii.

— Măi băiatule, de când n-ai mai spălat câinele ăsta, că duhnește rău, zise bătrânul, apoi se apucă de treabă fluierând.

Pe cât era de aspru în cuvinte, pe atât de blând se purta cu Muki, mânuind cu mare îndemânare foarfecele special și apoi mașina de tuns. Când îi căzură mustățile lungi și franjuria care îi acopereau ochii, Muki își recăpătă aspectul de câine tânăr și jucăuș, pe care cei doi ani în care fusese complet neglijat îl ascuseseră în spatele blănii netunse și încâlcite. Suportă docil spălatul în cadă, unde Tudor îl băgă cărându-l în brațe, ba chiar se întinse oftând mulțumit sub jetul de apă caldă și sub clăbucii de șampon.

— Uaaau, ce ochi frumoși are! Zici că-i machiat cu creion dermatograf, spuse Eva râzând și mângâindu-l pe blana umedă, când băiatul și câinele ieșiră din salon.

— Mai aveți chef să mergem la plopi? întrebă Tudor.

— Putem merge puțin, dar aș vrea să ajung mai devreme acasă. Știi că mâine dăm test la geografie, așa-i?

— Sincer să-ți spun, nu prea mă interesează geografia. Și nici biologia. Și nici româna, spuse el trăgând un șut la o pietricică de pe drum. Adevărul e că mie numai informatica îmi place.

— Cum să nu-ți placă geografia, să știi despre lumea în care trăim? Și cum să nu-ți placă biologia, să afli despre plante și insecte și păsări? se însufleți Eva și obrazii i se colorară ușor în roz. La română mi-e greu și mie, recunosc. De când am început *Mara* mă tot opresc din citit și caut în dicționar. Are prea multe cuvinte vechi, pe care eu nu le știu.

Când vorbea repede, accentul ei străin devenea mai puternic, iar cuvintele franțuzești se strecurau, pe ici, pe colo, printre cele românești. Tudor nu știa ce să-i răspundă, dar ar fi tot stat s-o asculte și s-o privească.

— Nici eu nu prea înțeleg ce citesc, dar mi-e lene să caut în dicționar. Oricum, nu mă interesează și mi se pare super *boring*.

— N-ai vrea să citim împreună? îl întrebă Eva, privindu-l direct cu ochii ei căprui care se umpluseră din nou de punctișoare luminoase.

Tudor simți că inima îi face un salt. Ar fi citit împreună cu ea orice, nu numai pe sfătosul și plicticosul de Slavici. Ar fi citit împreună cu ea până și manualul de chimie!

Mergeau încet, pentru că nici câinii nu se grăbeau, curioși să miroasă garduri, tufe și copaci într-o zonă a orașului prin care nu mai fuseseră până atunci. În dreptul unui gard din fier forjat, vopsit în verde, un câine mare, cu blană neagră și bot alb, început să-i latre, iar Muki și Lola i se alăturară, făcând o hărmălaie de nedescris. Cu greu reușiră să-i tragă de acolo și să pornească mai departe, spre maidanul cu plopi.

Proaspăt tuns, Muki arăta ca o oaie și își mișca picioarele din spate caraghios, scuturându-le ușor înaintea să le pună în pământ, de parcă dispariția subită a blănii lungi și încălcite îl punea în încurcătură.

Când au ajuns la locul de plimbare, soarele asfințea deja, scăldând orașul într-o lumină densă, portocalie. Mii de musculițe și gâze zburau bezmetic prin aer, îmbătate de aerul de primăvară care mirosea puternic a pelin. Printre ele, o libelulă cu trupul lung și lucios părea un adevărat Gulliver în Liliput.

— Oooo, uiteeee, strigă Eva. Cunoști ceva mai elegant și mai diafan decât o libelulă? își scoase telefonul și îi făcu mai multe fotografii. Am descoperit un poet pe care tu cu siguranță îl cunoști: Topîrceanu.

Tudor avea o amintire vagă din clasele primare sau poate din grădiniță, dar îi era rușine să mărturisească că nu știa prea multe despre el. Eva, în schimb, părea să se gândească numai la școală și la învățătură. Tudor mârâi ceva vag, dând din cap cu un aer pe care

l-ar fi vrut atoațeștiutor. Fata se îmbujorase din nou și continuă să povestească plină de încântare.

— Știi poezia lui, „Rapsodii de toamnă“? Vaaai, aproape că am învățat-o pe de rost. Și ce frumos spune despre libelule! „*Giuvaer de smaltș și aur, // Cu sclipiri de platină*“ declamă ducându-și mâinile la piept. Apoi izbucni în râs. Tudor o privea neștiind ce să spună. Nici versurile nu i se păreau cine știe ce.

— Avem un lac aici, în apropierea orașului, eu îl numeam când eram mic raiul libelulelor. Sunt sute acolo și zboară zbârnâind, de parcă ar fi elicoptere mititele. Iar apa e plină de mormoloci, dacă te duci la început de primăvară, ca acum. Seamănă cu niște virgulițe care plutesc prin lac. Poți să te ascunzi în stuf și să stai să ascuți cum cântă broaștele și greierii. E tare frumos!

— Serios? Am putea merge să-mi arăți și mie?

— Daaa, cum să nu! Putem merge cu bicicleta, nu e departe.

— Eu nu știu să merg pe bicicletă, spuse Eva întristată.

— Te pot învăța eu, se entuziasmă Tudor. Eu mă dau cu bicicleta de când aveam cinci ani.

Vru să adauge că tatăl lui îl învățase, dar se opri brusc și se posomorî. Nu mai avea chef nici să vorbească, nici să stea pe iarbă, nici să se uite după libelule.

— Eu trebuie să plec, îi spuse fără s-o privească.

— Vin și eu! sări Eva.

— Nu, te rog, mi-am adus aminte că am ceva urgent de făcut.

Îl fluieră pe Muki și porni cu pas greoi spre casă. Pe drum se abătu pe la cofetărie și își cumpără trei globuri mari de înghețată cu alune.

Descumpănită, Eva se sprijini cu spatele de unul dintre ploi și postă pe Instagram o poză cu libelula. *Libellule, libella, dragonfly*. Nu înțelegea ce i se întâmplase lui Tudor și încerca să-și amintească dacă a spus ceva care să-l fi jignit. Oftă, apoi îi puse lesa Lolei și

porniră spre casă. Se simțea tristă, flămândă și foarte singură. Acasă mănca ceva în grabă, apoi se închise la ea în cameră. Era ora 2 noaptea și nu reușea să adoarmă. După ce se foi mai multă vreme în așternut, își făcu curaj și scrise un mesaj pe Instagram.

<Hello, te-am supărat cu ceva?>

Răspunsul veni în scurt timp.

<Nu, nu, deloc! Scuze că am plecat așa. Dacă vrei, mâine citim „Mara“ la plopi>

Bucuroasă și ușurată de răspunsul lui Tudor, puse telefonul pe noptieră și somnul o cuprinse aproape instantaneu. Abia mai apucă să o tragă pe Lola lângă ea și dormi buștean până dimineată.

La micul dejun, în bucătărie, pe când Ramona își bea cafeaua turcească făcută în ibricul de alamă, Eva o întrebă hotărâtă:

— Mama, mi-ai putea cumpăra o bicicletă? Mi-aș dori tare mult să învăț să merg pe bicicletă.

— Sigur că putem cumpăra, numai să vedem cine o să te învețe s-o folosești. Știi că nici eu nu mă pricep.

— *Ce n'est pas un problème*¹, mă învață Tudor.

Ramona începu să tușească cu subînțeles.

— Hm, hm, hm, din nou despre Tudor! Nu crezi că ar fi cazul să mi-l prezinți?

— Mamaaaaa, e doar un coleg, colegul meu de bancă. Are și el un câine și mai ieșim la plimbare din când în când, nimic altceva.

— Nu te supăra, gărgăriță, glumeam doar. Mă bucur că ai prieteni, de fapt. Eram tare necăjită când te vedeam mereu singură.

Ramona întinse mâna și o mângâie pe Eva pe obraz.

— Comandăm o bicicletă chiar astăzi când te întorci de la școală, spuse ea veselă.

¹ *Ce n'est pas un problème* – „Asta nu-i o problemă!“ (fr. în original). (N. a.)

— Tudor îmi povestea despre un lac aici în apropiere de oraș. Îl știi și tu?

— Cum să nu-l știi, nu-i chiar un lac, e mai degrabă o băltoacă puturoasă. Mergeam pe vremuri acolo la iarbă verde și ne făceau praf țânțarii, spune Ramona, scuturându-se un pic a neplăcere.

— Tudor spune că am putea să ne ducem până acolo cu bicicletele într-o zi. Mi-a povestit că este un adevărat *paradis des libellules*¹.

— Hai să mergem cu mașina dacă vrei. Și-l poți invita și pe Tudor, de bună seamă.

¹ *paradis des libellules* — „paradis al libelulelor“ (fr. în original). (N. a.)

VI

Atunci când se întâlneau la școală, Eva și Tudor nu vorbeau aproape deloc. Se ignorau complet, așa cum îi ignorau și pe ceilalți colegi de clasă. În pauze, Tudor ieșea în curte sau pe coridor și asculta muzică la căști, iar Eva citea, fără să se ridice din bancă.

În dimineața următoare, ajunsă la ore, fata descoperi pe bancă o cutie de plastic în care erau câteva căpșune spălate și curățate de codițe. Se uită la ele întrebătoare, dar Tudor se aplecă spre ea și îi șopti cu un aer conspirativ.

— Să nu fii supărată. Le-am cules dimineață din grădină.

Îi răspunse pe același ton, doar după ce se așeză în bancă lângă el.

— Ne vedem la 5 la plopi. Să vii cu cartea.

Și timpul se târî cu greu până la sfârșitul orelor: matematică, informatică, geografie, română, engleză, sport.

După-amiaza sosi în sfârșit, caldă și însorită, cu copaci din ce în ce mai verzi și cu un aer care conținea în el o umbră de vacanță. Pentru câini părea așa de simplu și ușor să se apropie și să se comporte firesc unul cu celălalt. Eva și Tudor stăteau împreună în iarbă, cu spatele sprijinit de trunchiurile groase ale plopiilor. Între ei, „Mara“, o carte cu coperti negre, pe care scria cu litere albe „Biblioteca școlarului“,

stătea și ea deschisă și abandonată cu fața în jos. Muki și Lola nu se vedeau, pierduți între buruienile de pe maidan.

— Oare trebuie s-o citim pe toată? întrebă Tudor cu glas moleșit.

— Ar trebui s-o terminăm până vine vacanța. Nu mi se pare neapărat rea, dacă n-ar fi cuvintele astea vechi, pe care nu le înțeleg.

— Cred că o las naibii și caut un rezumat.

— Ție ce-ți place să citești?

Tudor dădu să răspundă că urăște cititul și cărțile, însă Eva continuă:

— Mie cel mai mult îmi place să citesc poezie. Mă face să uit de toate și să mă simt liberă. Nu simți la fel?

— Ba daaa, dădu Tudor din cap cu râvnă. Dar mie cel mai tare îmi place să scriu poezie, spuse pe un ton lăudăros.

— Tu vorbești serios? Scrii poezii? De ce nu mi-ai spus până acum? îl întrebă Eva entuziasmată, iar punctișoarele luminoase din ochi i se aprinseră toate odată, ca la comandă.

Hipnotizat de privirile ei, nu-și dădu seama imediat ce prostie făcuse. Se simțea grozav că reușise să-i stârnească interesul și i se părea că ea îl privea acum cu un pic de admirație.

— Nu știi, probabil pentru că n-a venit vorba despre asta.

— Și ce fel de poezie scrii? Cu rimă, fără rimă, despre natură?

— Scriu și cu rimă, și fără rimă, depinde cum am chef.

— Aș fi tare bucuroasă să citesc, îmi arăți?

Abia atunci înțelese Tudor în ce capcană intrase. Se înroși, se bălbâi, se fățâi pe loc, neștiind cum să iasă din încurcătură.

— Să înțeleg că nu prea vrei? îl întrebă ea zâmbind. Îți promit că nu le arăt la nimeni, rămâne secretul nostru. Te roooog, își lăsă capul pe un umăr, privindu-l încurajator.

Băiatul se simțea pierdut, îi venea greu să creadă că o fată ca ea își petrece timpul cu un grăsan șters, care acum se dovedea a fi și

un mare mincinos. Ar fi vrut să se ridice și să plece, dar nu voia cu niciun preț s-o supere.

— Bine, spuse abia auzit, lăsându-și capul în jos și privind-o prin bretonul care i se lungise și mai mult în ultimele săptămâni și îi acoperea aproape complet ochii. Ea însă nu sesiză nimic straniu sau suspect în răspunsul lui și se lăsă pe spate, oftând fericită:

— Cât de mult mă bucur că și ție îți place poezia. Și că scrii! Și eu mi-aș dori să scriu, dar n-am deloc talent.

Se ridică într-un cot, rupse un fir de iarbă și și-l băgă gânditoare între dinți.

— Am încercat să scriu, dar poeziile mele sunt atât de stângace și copilărești! Te-ai gândit ce-o să faci după ce termini liceul? îl întrebă, iar Tudor răsuflă ușurat, discuția se îndepărta de sectorul periculos, în care minciuna lui ar fi putut ieși la suprafață.

— *Game developer*, fac acum un curs. Am și început să scriu, împreună cu un prieten, codul pentru un joculeț. Tu te-ai gândit?

— Daaaa, eu vreau să fiu biolog și exploratoare. De fapt, entomolog, să studiez insectele. Mă fascinează, mi se par atât de complexe, iar oamenii nu le bagă destul în seamă. Tu-ți dai seama că o libelulă, de exemplu, trăiește maxim două săptămâni? Cum ar fi să ai o viață așa de scurtă, te-ai gândit vreodată?

Nu, Tudor nu se gândise și nici nu dorea să se gândească la așa ceva, pentru că simțea că-l ia cu frisoane și că i se face frică.

— Vezi, îi răspunse el, de aia-i bine la mine-n joc, trăiești cât vrei, dacă te omoară, mai ai alte vieți, dacă nu mai ai, le cumperi și tot așa, zise, rupând cu vârful degetelor câteva fire de iarbă și aruncându-le în aer.

Ea începu să râdă în hohote și el o privi nedumerit.

— Am spus vreo prostie? o întrebă.

— Nuuuu, zise ea și continuă să râdă. Mi se pare amuzant ce spui.

Tudor se înroși până în albul ochilor. Nu i se întâmplase niciodată ca o fată să-i spună că-i amuzant. Senzația era irezistibilă și ar fi făcut chiar și tumbe caraghioase, numai să o vadă pe ea râzând în continuare. Începu să râdă și el și, îmbătat de fericire, se culcă pe spate în iarbă. Dacă ar fi existat zâne bune, spirite ale lămpii sau alte creaturi cu puteri magice, le-a fi invocat pe toate la un loc și le-ar fi rugat ca ziua asta de primăvară să nu se termine niciodată.

Eva scotoci în rucsacul ei portocaliu din care scoase biscuiți pentru câini și o cutie de plastic cu capac albastru.

— Căpșunele pe care mi le-ai adus azi la școală mi s-au părut grozav de bune. Spuneai că le-ai cules de la tine din grădină?

— Da, avem vreo trei tufe, tare aromate! Și mie îmi plac mult. Ea deschise cutia cu capac albastru.

— Am adus și eu căpșune. A cumpărat mama de la piață. Nu sunt la fel de aromate ca ale tale, dar sunt bune.

Începură să ronțăie mulțumiți, alături de câinii care veniră rapid spre ei să-și primească tratația de după-amiază.

— Nu te-am întrebat niciodată, mai ai frați? Întrebă Eva, în timp ce își ștergea de pe degete, cu un șervețel, zeama roșie și parfumată a fructelor.

— Nu, sunt singur.

— Și eu la fel, dar așa de mult mi-ar fi plăcut să mai am o soră, sau un frate, sau mai mulți chiar. Mi-a fost tare urât anii aceștia, singură. Adică n-am fost singură, am fost cu părinții, dar prieteni n-am putut să-mi fac. Adică aș fi putut, dar parcă nu-mi venea. Mă tot gândeam că iar plec în altă țară, în alt oraș și ce rost avea să mă leg de oameni? Sper din suflet să rămânem aici. Mama cel puțin așa spune, zâmbi ea cu tristețe.

Tudor se posomorâse și el, îi pierise pofta de povești. Se întinse din nou pe spate și închise ochii.

— Măcar tu i-ai avut lângă tine pe amândoi părinții, spuse cu o voce atât de slabă, încât Eva nu-l înțelese și se aplecă spre el să-l audă mai clar. Respirația îi mirosea a căpșune, părul ei avea o mireasmă vagă de lămâie sau poate de grepfrut, iar Tudor își dădu seama că trage mai mult aer în plămâni, ca să o simtă mai bine.

— N-am înțeles ce-ai spus, repeți, te rog?

— Tata a plecat de-acasă când treceam în clasa a șaptea. Trăiește cu altcineva în alt oraș și nu l-am mai văzut de doi ani și trei luni. Într-o vreme, mă tot suna, dar nu voiam să-i răspund. Acum îmi trimite numai mesaje. Dar nici alea prea des. Mă întrebă ce mai fac și ce note am la școală.

Odată pornite, cuvintele se rostogoleau unul după altul cu o ușurință incredibilă. Parcă nici nu-i ieșeau din gură, ci de undeva din coșul pieptului, unde se tot acumulasera ca un mâl dens și întunecat. Își ținea ochii închiși, iar vocea îi răsuna limpede și egală, de parcă nu despre el ar fi vorbit, ci ar fi povestit un episod dintr-un serial de pe Netflix. Când își încheie povestea, nici măcar nu-și mai dădea seama unde se afla sau dacă ea mai era acolo, să-l asculte. Simți doar o mână răcoroasă și îngustă, care îl mângâie cu delicatețe pe obraz. Apoi Eva se aplecă și își lipi buzele de fruntea lui. Doar o secundă, o fluturare de vânt, și se retrase fâstâcită. El nu îndrăznea să-și deschidă ochii și nici să se ridice. Rămaseră tăcuți și nemișcați vreme îndelungată, până când câinii se întoarseră lătrând din turele lor bezmetice de pe maidan.

Muki îl împinse insistent cu botul în coaste și Tudor sări sprinten în picioare, de parcă în ultima oră pierduse cel puțin zece kilograme. Se simțea ușor și senin, îi venea să râdă fără motiv. Se despărțiră în fața blocului Evei, fără să-și mai spună mare lucru, însă între ei

apăruse un sentiment plăcut de complicitate și încredere. Păreau să nu aibă nevoie de prea multe cuvinte ca să se înțeleagă.

Când băiatul ajunsese acasă, mama lui, Oana, se uita la un serial. Simți că o podidesc lacrimile când el intră în cameră, se așează pe canapea lângă ea și o îmbrățișă.

— Mama, te uiți cu mine la *Friends*?

Rămaseră așezați unul lângă altul până târziu. Pe ecran rulau întâmplări, dialoguri și râsete, iar ei le urmăreau atenți doar pe jumătate. Prin fereastra deschisă pătrundea aerul de primăvară și mirosul liliacului din tufa mare, bătrână și noduroasă de lângă casă. Se auzea și Muki, cum se foiește în cușca lui.

— Ce-ai zice dacă am face niște clătite? îl întrebă mama pe Tudor, cu aerul reticent și ezitant care-i devenise caracteristic în ultimele luni. Băiatul o privi și îi zâmbi recunoscător.

— Mai avem gem de caise?

— Putem face baie în tot gemul pe care l-a pus Buni în cămară, spuse ea râzând și se ridică sprintenă de pe canapea.

În bucătărie, amestecară împreună ouă, lapte, făină și apă minerală. Prăjiră clătitele una câte una și Tudor încercă, fără succes, să le întoarcă aruncându-le în aer. Înainte să se așeze la masă, îl chemară înăuntru și pe Muki, să se bucure împreună cu ei de felul în care casa se însuflețea, căpăta căldură și veselie. Câinele mesteca fericit bucățile de aluat pe care Tudor, generos, i le oferea și se linge pe bot cu încântare când căpăta și un pic de gem.

— Știi, spuse Tudor în vreme ce înghițea a treia clătită, am o nouă colegă de bancă. O cheamă Eva. Are și ea o cățelușă. Mama, astăzi am putut să vorbesc pentru prima dată despre... se opri, ezită, apoi continuă. Despre tata. Și mă simt mai bine. Împinse farfuria. Gata, nu mai vreau. Ar trebui să slăbesc un pic, nu crezi? Mâine dimineață ies iar la alergat.

Oana îl privea tăcută, neștiind cum să reacționeze la acest șuvoi de cuvinte. Optă pentru un ton prudent, ca să nu-l sperie sau să-l îndepărteze din nou.

— Mă bucur că ți-ai găsit o prietenă la școală, e important să vorbești cu cei de vârsta ta. Și sunt aici dacă vrei să vorbim. Oricând și despre orice.

Îi venea să plângă, dar se stăpâni. După ce Tudor merse în camera lui, îi trimise un mail psiholoagei, în care îi povesti cu lux de amănunte tot ce se întâmplase.

VII

Într-o seară, Eva îi trimise un mesaj pe Instagram. O poezie în limba engleză despre un băiat care întârziase la școală din cauza unui nor.¹ Era pentru prima oară când lui Tudor îi plăcea cu adevărat o poezie. Îl trecură transpirațiile însă când, imediat după ce-i scrisese că i se pare foarte bun poemul, veni răspunsul Evei.

¹ *Why are you late for school?* by Steve Turner

*I didn't get up
because I was too tired
and I was too tired
because I went to bed late
and I went to bed late
because I had homework
and I had homework
because the teacher made me
and the teacher made me
because I didn't understand
and I didn't understand
because I wasn't listening
and I wasn't listening
because I was staring out the window
and I was staring out the window
because I saw a cloud.
I am late, sir,
because I saw a cloud.*

<Să știi că încă mai aștept să-mi trimiți versuri scrise de tine>

Uitase. Uitase complet de lăudăroșenia lui neghioabă și mincinoasă și n-avea nici cea mai vagă idee despre cum ar fi putut ieși din încurcătura asta în care se vârâse singur, ca un prost. Se așeză hotărât la birou. În fond, cât de greu poate fi să scrii o poezie? Până la urmă, tipul cu norul și cu întârzierea la ore nu părea să facă cine știe ce efort și nici nu folosea cuvinte complicate. Scoase din imprimantă o foaie de hârtie, luă un creion și începu să compună.

*„Iarba și florile sunt mai frumoase
Când mergem împreună la plimbare.“*

Habar n-avea cum să continue și nu-i venea nici o idee despre ce altceva să mai scrie. Trase câteva linii groase peste prima încercare și o luă de la capăt.

*„Libelulele sunt elegante
Și zboară ca elicopterele
Cu aripile lor duble și transparente“.*

Aruncă creionul, mototoli foaia și ieși furios în curte. Apoi îi veni o idee salvatoare: o să ceară *ChatGPT* să scrie niște versuri în locul lui. Fugi înapoi în casă și porni laptopul.

„*How can I help you today?*“ apăru pe ecran întrebarea atunci când deschise programul.

„Scrie-mi o poezie cu libelule“, tastă nerăbdător. În câteva secunde, primi răspuns: șase strofe se aliniară rând cu rând sub dorița lui exprimată laconic în scris. Nici măcar nu se obosi să citească ce scriesese robotul. Se gândi totuși să nu-i trimită Evei chiar toată poezia (dacă se putea numi așa). Selectă primele două strofe, *copy, paste, send*.

*În lumina zorilor, sub cerul senin,
Se desfășoară natura în dansul ei divin.
Prin iarba mătăsoasă, sub razele blânde,
Zboară libelule, în jocuri legiunde.*

*Aripi de cristal străbat văzduhul ca pe un vis,
În lumina soarelui, par a fi un colț de paradis.
În zborul lor ușor, sub cerul înalt,
Libelule dansează, într-un joc nesfârșit și cald.*

Apoi adăugă: *<Asta am scris-o după ce am povestit noi atunci despre libelule și despre lac>*

După o vreme, Eva îi răspunse: *<Ce înseamnă legiunde?>*

Abia atunci citi și Tudor cu atenție strofele pe care le trimisese. Deschise febril DEX-ul online, care îi răspunse sec: cuvântul „legiund“ nu există în dicționar.

<E un cuvânt inventat de mine. M-am gândit că se potrivește>

<Nice>

Ar fi vrut să-i mai scrie ceva, dar nu știa ce, iar Eva nu-i mai scrisese nici ea nimic toată seara. A doua zi fata nu veni la școală.

Tudor nu se putu concentra deloc nici măcar la ora de matematică. Aștepta pauza, ca să-și recupereze telefonul din dulap, să-i scrie Evei un mesaj. Ea nu părea să fie activă pe Instagram și nu-i scrisese nimic. Tastă febril: *<Ai pățit ceva?>* Ar fi vrut să plece de la școală, să meargă glonț la ea acasă ca să afle ce se întâmplase. Oare poezia lui fusese chiar atât de proastă sau ea își dăduse seama că e scrisă de un robot și se supărase? Poate era doar un pic răcită sau nu auzise ceasul și nu se putuse trezi de dimineață. Oricât încerca să găsească o explicație liniștitoare pentru absența și tăcerea ei, nu reușea.

Orele de curs se încheiară, dar Eva tot nu-i răspunsese la mesaj, pe care de altfel nici nu părea să-l fi citit. Tudor porni grăbit spre blocul ei. Ferestrele de la etajul doi erau închise și nu se zărea nicio mișcare. Îi telefonă, dar intră imediat robotul și băiatul se panică de-a binelea. Plecase fără să-l anunțe și n-avea s-o mai vadă vreodată? Sau a pățit ceva îngrozitor, un accident de mașină sau o răpire? În drum spre casă, se gândea la o metodă prin care să afle ce s-a întâmplat și unde dispăruse, din senin, Eva. Nu-i veni ceva mai bun în minte decât să-l ia pe Muki și să se posteze în fața intrării blocului ei. Își propuse să stea acolo până când găsea pe cineva care să-l lămurească. Nu era cel mai deștept plan din lume, dar altă soluție nu-i trecea prin cap și se simțea o idee mai liniștit. Se întoarse cât de repede putu, cu câinele în lesă și se așezară împreună pe o bancă, chiar la intrarea în parc, de unde se vedea perfect blocul în care locuia Eva. Nici măcar nu-și scoase telefonul din buzunar, de teamă că, butonând, nu va fi suficient de atent și va pierde din vedere obiectul supravegherii. Își spunea hotărât că era dispus să aștepte o săptămână, o lună, un an, numai să afle ce se întâmplase cu ea.

Apunea deja soarele atunci când din bloc ieși, cu Lola în lesă, o doamnă înaltă, cu păr lung și blond, îmbrăcată sport și încălțată cu niște adidași portocalii. Era, în mod evident, mama Evei. Când își văzu partenera de joacă, Muki începu să se agite și să latre vesel. Tudor se ridică de pe bancă și, cu toată rușinea ce-i înmuiase brusc genunchii, se apropie în fugă de ea.

— Săru' mâna, mă scuzați, se bălbâi el, roșu la față de emoție, simțind că începe să transpire abundant. Sunt un coleg de clasă al Evei, a pățit ceva?

Doamna, care părea destul de tristă și îngândurată, se opri să-l aștepte privindu-l oarecum nedumerită.

— Pe Eva am dus-o azi-noapte la urgență, au operat-o de apendicită.

— Și ce face, cum se simte, e bine?

— Acum e bine, da. S-a trezit din anestezie și e ok. Tu ești Tudor cumva? Întrebă femeia, brusc interesată și mai zâmbitoare. Băiatul se fâstâci și mai rău.

— De unde știți? o întrebă el cu voce pierită.

— Eva vorbește mult despre tine, îi răspunse femeia pe un ton foarte prietenos. Acum nu are telefonul la ea, dar mâine dimineață i-l duc și o să puteți vorbi.

— Săru' mâna, mulțumesc! Să-i spuneți că îi doresc să se facă bine mai repede.

— O să-i spun. Să ai o seară bună, Tudor!

Mama Evei se îndreptă spre parc cu Lola, care o tot trăgea înapoi și scheuna tristă, pentru că tare ar fi vrut să se joace cu Muki.

În drum spre casă, gândurile și sentimentele lui Tudor se amestecau ca un vârtej. Era ușurat că Eva nu dispăruse, era îngrijorat de starea ei de sănătate, dar se simțea și teribil de fericit că ea îi povestise mamei sale despre el. Ar fi vrut să meargă la spital, să o aștepte sub fereastra salonului nemișcat, oricât ar fi fost nevoie, ca un câine credincios. Toată spaima zilei se ștersese, rămăsese doar gândul că ea era foarte importantă pentru el și dorea doar s-o vadă și să-i vorbească. Scoase telefonul din buzunar și tastă cât de repede putu:

<Am aflat că ești la spital, mi-a spus mama ta. fă-te bine rpd, muki e trist fără lola>

Îi venea să mai încerce să compună o poezie. Stângace, șchioapă, dar a lui, în care să toarne tot ce simțea. Dormi puțin și agitat, așteptând dimineața, când Eva putea în sfârșit să-și citească mesajele de pe Instagram și să-i răspundă.

Dar trecură din nou toate orele de școală și toate pauzele, fără ca ea să dea vreun semn că le citise. Când ieși de la școală, o sună din nou. Apelurile se auzeau lungi și triste. Când se pregătea să închidă, răzbi până la el, subțire ca o ață, vocea Evei.

— Salut!

— Heeei, ești bine? răspuse el pe un ton ce se voia vesel și degajat, dar care sunase spart și agitat.

— Sunt obosită și mi-e foarte somn, dorm tot timpul.

— Când îți dau drumul din spital?

— Peste vreo trei zile, cred. Te las acum, vorbim mai târziu.

Închise înainte să mai poată spune el ceva. Auzindu-i vocea, Tudor se mai liniști un pic, dar tot nu-i stătea capul la teme, la jocuri sau la Instagram. Simțea nevoia să facă ceva practic, ca să-și consume energia și să-și domolească neliniștea. Intră în garaj să-și caute bicicleta și o găsi sub o prelată plină de praf, cu roțile complet dezumflate. Munci multă vreme pe lângă ea, o curăță de pânzele de păianjen întinse între spițe și o pregăti de drum. Porni apoi spre lacul cu mormoloci și libelule. Trebuia să apese tare pe pedale, pentru că roțile zimțate care le acționau erau pline de rugină, așa că avu nevoie de aproape o oră ca să ajungă, transpirat și obosit, cu mușchii pulpelor și gambelor cuprinși de cărcei dureroși.

Înconjurat de sălcii și de stuf, lacul i se păru mai mic decât și-l amintea. În preajma lui era mai răcoare decât în oraș și foarte liniște, se auzeau doar păsări cântând și broaște orăcăind cu un soi de lene disprețuitoare. Își sprijini bicicleta de un copac și își scoase telefonul. Voia să filmeze libelulele și să-i trimită Evei filmarea. Le văzu imediat, mari și mici, zburând razant la suprafața apei, cu corpurile lungi și delicate, iar lumina soarelui, reflectându-se în ele, le transforma în mici săgeți, care se mișcau cu mare iuțeală în toate direcțiile. Făcu o filmare de 20 de secunde și i-o trimise Evei pe Instagram.

<Transmitem live din raiul libelulelor> îi scrise apoi.

Nu trebui să aștepte prea mult un răspuns.

<Ce frumos e! Abia aștept să merg și eu la lac>

<O să facem o excursie când ieși din spital>

<Da, sper să scap de aici. Mai trimite-mi poze, îmi place mult ce am văzut>

<Ok, imediat>

Fotografie cât putu el de artistic și din toate unghiurile, libelule, mormoloci, stuf și trei rațe sălbatice care pluteau calme pe mijlocul apei.

<Așa un cadou frumos mi-ai făcut! Parcă am fi acolo împreună>

Tudor era fericit, nu mai simțea durerea și oboseala din picioare, se întinse lângă bicicletă și trase un pui de somn la umbra sălciiilor care foșneau și care-și aplecau crengile să-l mângâie ușor pe obraji.

Îl trezi soneria telefonului. Pe ecran era afișat cuvântul „tata“. *Ignore, ignore, ignore.* Se pregăti de plecare. Urcă în șaua bicicletei, însă, în scurt timp, fu nevoit să se oprească din pedalat. O grămadă de furnici îi intrase pe sub tricou în timpul somnului și îi mișunau pe spate. Până în oraș făcu mai multe opriri, încercând să se scuture de insectele care i se lipeau de pielea transpirată și îi provocau o senzație neplăcută de mâncărime.

VIII

Pe Eva o externară peste o săptămână, cu recomandarea de a rămâne acasă alte șapte zile. Tudor ar fi vrut să o viziteze la spital, dar se rușina s-o întrebe dacă i-ar face plăcere să primească vizitatori. După externare, i-a scris ea:

<Dacă ai timp, te aștept la mine>

Nerăbdător să o vadă, chiuli de la ultima oră chiar în ziua când primi mesajul, străbătu parcul în viteză și doar când ajunse aproape de bloc își dădu seama că nu se cădea să meargă cu mâna goală. Făcu cale-ntoarsă până la florăria de vizavi de liceu, cumpără un buchet de flori care, din păcate, la lumina zilei, i se păru cam ofilit și cam sărăcăcios, și porni din nou spre ea.

Ramona îi deschise și îl pofti înăuntru, iar Lola se încurca printre picioarele lor, dând bucuroasă din coadă. Eva stătea în pat cu spatele sprijinit de un teanc înalt de perne îmbrăcate în niște huse albe, cu dantele bogate pe margini. Era palidă și părea mai mică și mai slabă decât și-o amintea, pierdută parcă într-un tricou larg și decolorat cu Hello Kitty. Fără ochelarii hexagonali avea un aer neajutorat și trist. Întinse mâna spre el, zâmbind.

— Salut! Așa mă bucur să te văd!

— Salut, cum te simți? se zăpăci Tudor, neștiind unde să se așeze și ce să facă cu buchetul de flori.

— Uite, poți să-ți tragi scaunul de la birou mai aproape de pat, îi spuse mama Evei, care rămăsese în cadrul ușii și îi privea zâmbitoare.

— Săru' mâna, zise el și se așeză pe marginea scaunului, de parcă ar fi fost pe picior de plecare.

— Nu ți-e foame? Nu vrei să mănânci ceva? îl întrebă Ramona prietenoasă, luându-i florile din mână.

— Mulțumesc, sunt bine! răspunde băiatul ținându-și ochii în pământ.

— În regulă, atunci fac ceai pentru amândoi, hotărî ea și se îndreptă spre bucătărie, în timp ce Lola se cățără în pat și se încovrigă lângă stăpâna ei, oftând mulțumită.

— Te doare? întrebă el, ca să alunge liniștea stânjenitoare care se așternuse între ei.

— Un pic, dacă mă mișc prea brusc, dar sunt tot mai bine. Am voie să mă și plimb câte puțin în fiecare zi, doar că o lună nu pot să fac efort, așa că mai trebuie să așteptăm până o să mă înveți să merg pe bicicletă.

— Abia aștept să vii și tu la lac. E tare frumos, ai văzut!

— Daaaa, tare frumos mi se pare! Iar pozele tale mi-au plăcut mult. Știi, mama spunea că ne putem duce cu mașina acolo și te invită și pe tine. Ți-ar plăcea?

Cum ar fi putut el să-i răspundă că pentru ea ar fi mers târâș nu doar până la lacul acela amărât, ci până la capătul pământului? Că ar fi stat s-o asculte râzând și vorbind și că-i era de ajuns să fie cu ea în aceeași încăpere ca să se simtă mulțumit de viața lui. Își dădu seama că ea aștepta un răspuns.

— Cum să nu-mi placă? Când te faci bine, mergem.

— Ce mai e pe la școală?

— Ce să fie, plictiseală, ca de obicei. Adică nu chiar, că săptămâna asta am dat o grămadă de teste. Ai zice că ăștia și-au pus în cap să ne omoare, zău! se însufleți el, turuind încântat. Am dat la română, la chimie, la mate, mâine scriem la biologie, spuse el privind înspre tavan și numărând pe degete.

— Aș vrea să te rog să-mi aduci și mie temele zilele viitoare. Încă nu mă simt în stare să învăț, dar măcar un pic să mă uit peste caietele tale.

— Cum să nu, îți arăt, numai că tu știi că scriu urât și caietele mele sunt cam varză. Plus că la ore nu prea am chef să scriu și să fiu atent.

Ea îl privi ușor distrată, dar nu-i răspunse. Pe geamul larg deschis intra zgomotul orașului, tramvaiele care treceau pe bulevard, vocile oamenilor care vorbeau pe stradă, sunetele casnice din bloc. Tudor se foia neliniștit pe scaun, fără să știe cum să continue conversația, dar fu salvat de mama Evei care intră ducând o tavă cu două căni de ceai și o farfurie cu pandișpan. Interesată brusc de conținutul farfuriei, Lola ridică și ea capul. Ramona îi dădu o bucată de prăjitură, pe care cățeaua o înghiți pe nemestecate, apoi ieși din cameră pe urmele Ramonei, sperând că la bucătărie mai primește o tratație. Eva rupea bucăți minuscule de prăjitură și le băga în gură cu delicatețe, iar gesturile ei mărunte îi aduseră din nou aminte lui Tudor de pițigoiful cu aripi verzi care mânca pe pervazul ferestrei lor de la bucătărie.

— Știi, cât am stat în spital, am descoperit o cântăreață care mi se pare extraordinară. Eva Cassidy. Ai auzit de ea?

— Mmnu, zise Tudor gânditor, sorbind din ceaiul care mirosea puternic a scorțișoară.

— A murit la 33 de ani, dar ce muzică minunată a putut lăsa în urmă!

— Băi, văd că pe tine te interesează numai creaturile astea care trăiesc puțin, zise Tudor ușor înciudat.

Ea îl privi o clipă nedumerită, apoi izbucni în râs. Râsul îi suna ușor caraghios și vesel. Când râdea, închidea ochii și-și încrețea nasul, dezvelind niște dinți mici, albi și perfect aliniați. Privind-o, Tudor începu și el să râdă, minunându-se că o fată ca ea se amuză de prostiile pe care le scotea el pe gură.

— Când am văzut pozele pe care mi le-ai trimis de la lac mi-am adus aminte de muzica ei. Faci poze foarte bune. Ai învățat undeva?

— Serios? Nu, n-am învățat nicăieri, m-am străduit numai să-ți arăt cât mai bine locul. Mă bucur că ți-au plăcut.

Tudor așeză cana de ceai goală înapoi pe tavă, apoi se ridică să plece.

— Te aștept zilele viitoare cu caietele de teme, ok?

— Da, o să vin. Încerc să scriu mai frumos, ca să înțelegi și tu ceva din ele, spuse râzând. Și o să mă și concentrez, poate îmi mai îndrept din medii. Că și așa maică-mea e furioasă pe mine și mă tot ceartă în fiecare zi.

— Dacă vrei, putem învăța împreună. Tu mă ajuți la matematică, eu te ajut la franceză și la biologie, ce spui?

— Aș fi foarte bucuros, cum să nu!

Dădu să iasă din cameră, dar se răzgândi și se întoarse lângă patul ei cu o mină gravă.

— Eva, trebuie să-ți spun ceva. Știi poezia aia pe care ți-am trimis-o pe *mes*? Nu eu am scris-o, ci *ChatGTP*, spuse lăsându-și capul în jos. Sper să nu te superi foarte tare pe mine.

Aproape că închise ochii de încordare, așteptând parcă să se prăvălească asupra lui disprețul ei și reproșurile că e un mincinos și un impostor. În schimb, o auzi cum izbucnește din nou în râs.

— Ce bine că nu tu ai scris-o! E înfiorător de proastă. Am vrut să-ți spun că ești mai bun fotograf decât poet, dar îmi era teamă că te jignesc.

— Deci nu te-ai supărat?

— Nuuuu! Mi-ar fi fost greu să mai citesc ceva la fel de prost.

— Promit să nu te mai mint niciodată, spuse Tudor aproape solemn.

Eva se ridică în capul oaselor, îi întinse mâna subțire, cu pielea transparentă, pe sub care vasele de sânge i se conturau clar, ca niște linii albăstrii ce se pierdeau sub mâneca scurtă a tricoului.

— Nici eu n-o să te mint niciodată! Suntem prieteni, iar prietenilor le spui întotdeauna adevărul.

Pecetluită jurământul ad-hoc cu o strângere fermă de mână. Eva îl privea cu un aer grav, fără să zâmbească. Tudor avu senzația că ține în palmă un mănunchi de rămurele, atât de subțiri și fragile îi erau degetele. Ea își retrase ușor mâna dintr-a lui și se întinse din nou cu spatele sprijinit de pernele cu dantelă.

— Îți mulțumesc, Tudor! îi mai spuse înainte ca el să plece.

— Nu ai pentru ce! șovăi el, pentru că nu prea știa de ce îi mulțumea. Și ce frumos suna numele lui rostit de vocea ei! Ar fi vrut să o roage să-l pronunțe din nou, dar nu putu să născocească pe loc un motiv destul de bun ca s-o facă.

După ce băiatul plecă, mama Evei intră în cameră și se așeză pe scaun, acolo unde stătuse el cu puțin timp în urmă.

— Simpat și bine crescut colegul tău, părea foarte îngrijorat de starea ta.

— Oh, mama, dac-ai ști ce băiat bun e! Și are umor, iubește animalele, uite, a fost la lac și mi-a trimis poze de acolo, spuse Eva înroșindu-se ușor.

— Cu ce se ocupă părinții lui?

— Nu știu și nici nu cred că are importanță, îi răspunse Eva, încruntându-se. Cu ce te-ar ajuta să știi ce fac părinții lui? Oricum, taică-su i-a părăsit acum doi ani și nu mai țin legătura. Mama, simt că pot fi prietenă cu el, înțelegeți? E bun și deștept. Sunt așa de bucurătoare să am un prieten, spuse fata și ochii i se umplură de lacrimi.

Îngrijorată, Ramona se ridică de pe scaun, se așeză pe marginea patului și o mângâie încetișor.

— Vreau doar să știi că ești în siguranță, că ți-e bine, atâta tot! Mă gândesc de multe ori că am exagerat până acum, protejându-te excesiv, dar am făcut-o pentru că mi-era frică pentru tine și pentru că te iubesc. Acum și ochii Ramonei se umpluseră de lacrimi. Dacă ție-ți place de grăsunul ăsta, foarte bine!

— Nu-i spune așa! Ce contează cum arată, dacă e bun și generos? Asta e important pentru tine? Aparențele? Aspectul fizic sau ce salariu are maică-sa? Trebuie să-mi caut un prieten cu mușchi și cu bani, asta vrei să spui? Eva aproape că tremura de indignare.

— Înțeleg, înțeleg, n-am vrut să te supăr, bătu Ramona în retragere.

Eva se strânsese ca un melc în cochilie și i se mai vedeau doar ochii strălucitori, aruncând scânteii dintre perlele înfoiate.

— N-am avut niciodată un prieten ca el. Vorbim despre tot felul de lucruri și ne înțelegem așa de bine. Nu se uită ciudat la mine, nu râde că-mi plac gângăniile și ierburile, nu mă poreclește Greta Thunberg, iar Lola se împacă grozav cu Muki, câinele lui. Și ai promis că ne duci cu mașina la lac, ai uitat?

— Vă duc, vă duc, numai să te pui un pic pe picioare. Poate chiar weekendul viitor, dacă toate merg bine.

— Mama, mi-aș dori să nu mai plecăm niciodată de aici.

Rămaseră nemișcate multă vreme, privind pe fereastră coroarele copacilor bătrâni care foșneau în bătaia vântului cald și

molcom de primăvară. Nici Ramona n-ar mai fi vrut să plece din casa părinților ei, dar se întreba neliniștită ce se va alege de familia lor și cum va arăta viitorul.

Soneria le făcu pe amândouă să tresară. Era tanti Nelepcu, vecina de la parter, care le așteptase în luna martie, când sosiseră de la Moscova, cu tocăniță de cartofi și cu centrala pornită.

— Ce face fetele? zise ea intrând glonț până în mijlocul holului. Hai, mamă, că v-am adus împărțeală! Am făcut o colivă pentru bietu' Gicu. Ia, ziceți bogdaproste, să fie de sufletu' lui, săracu'.

În ciuda căldurii de afară, purta un fular albastru de lână legat strâns în jurul șalelor și era încălțată cu niște papuci tiviți cu blăniță gri.

Ramona apucă zâmbind caserola de plastic în care, pe lângă colivă, vecina înghesuise și câțiva biscuiți cu cremă de cacao.

— Bogdaproste! Nu stai la o cafea?

În timp ce tanti Nelepcu se instala gemând pe colțarul din bucătărie și turuia despre ce cumpărase de dimineață de la piață și despre ce predicase popa la slujbă, Ramona îi duse Evei cutia și o linguriță cu coadă lungă.

— Uaaau, *colivia* este încă un motiv pentru care nu vreau să mai plecăm vreodată de aici, spuse ea veselă, întinzând nerăbdătoare mâinile să o apuce.

— Colivă, nu colivie, în colivie stau păsările, gărgăriță, spuse Ramona râzând în hohote.

— *Bon*, atunci colivă. *Donne-moi un kilo, s'il-vous-plâit!*¹

¹ *Donne-moi un kilo, s'il-vous-plâit* – „Dați-mi un kilogram, vă rog frumos!“ (fr. în original). (N. a.)

IX

<Hei, bro, băgăm un Minecraft?>

Mesajul lui David, prietenul lui din grădiniță, sosi imediat ce Tudor ieșise din blocul Evei. Fusese atât de ocupat în ultima vreme, încât aproape că nu deschisese laptopul. Absentase și de la cursurile de cod, dar nu avea impresia că îi lipsea mare lucru. De fapt, dacă stătea să se gândească bine, nu știa să explice cum îi trecuse timpul, dar privind înapoi, în ultimele câteva săptămâni, simțea că trăise cu rost și că nu avusese nevoie de nimic în plus. Până și la școală mergea cu ceva mai multă plăcere, pentru că știa că după ore urma plimbarea cu Eva, Lola și Muki.

Ceasul îi suna în fiecare dimineață la 6 și, deși uneori se smulgea cu greu din pat, se ridica, își trăgea pe el pantalonii de trening și un tricou și ieșea la alergat. Aerul dimineții era curat și proaspăt, orașul era aproape pustiu, iar în vârful unui mesteacăn, care creștea chiar peste drum de casa lui, îl aștepta, zi de zi, o mierlă. Mierla cânta de mama focului cocoțată pe creanga cea mai de sus a copacului, iar el își imagina că pasărea îl recunoaște și îi vorbește. Eva îl învățase cum arată o mierlă și cum să deosebească un mesteacăn

de alți copaci. Eva îl învățase atâtea. În primul rând, îi dăduse curaj să vorbească. Despre tot ce îl apăsa ca o greutate enormă pe piept. Despre faptul că se considera urât, neghiob și prost, și că toate kilogramele acumulate în ultimii ani îl făceau să se miște ca un mamut reumatic. Că se simțea neiuubit și singur. Că îi era teamă să se apropie de oameni, pentru că se gândea că la un moment dat îl vor părăsi. Vor dispărea, pur și simplu, fără un cuvânt, fără o explicație.

Eva nu-i dădea sfaturi și nici măcar cuvinte încurajatoare nu-i spunea. Ea doar stătea acolo, îl asculta, uneori îl mângâia, iar mâna ei, ca un izvor de apă limpede și răcoroasă, îl curăța de gânduri negre. Uneori, închidea ochii și își închipuia că un mănunchi de frunze îi atinge fruntea. Îi plăcea că fata râde la glumele lui, îi caută compania și îi propune să iasă împreună la plimbare. Cu ea se simțea ca în modul *Survival* din Minecraft, în care bara de foame îi era alimentată permanent cu resurse valoroase. Nu-i lipsea nimic atunci când Eva era cu el.

Își aminti de mesajul lui David și îi răspunse.

<Băgăm, dar mai pe seară, am teme>

<De când faci tu teme, bro?>

<Bro, am numa note nasoale, mă omoară maică-mea dk bag o corigență>

<Ești plictisitor, jur! Scrie dk vii>

În dreptul cofetăriei se opri. Ar fi mâncat un glob de înghețată cu alune. Pentru că nu avea clienți, vânzătoarea stătea pe un scaun de plastic, în fața prăvăliei, făcându-și vânt cu o reclamă de la Profi, lângă un frigider plin cu sucuri care bârâia ca un bondar plictisit.

— Bună, Tudorică, n-ai mai intrat de mult pe la noi, îl salută femeia zâmbind larg.

— Săru' mâna, tanti! Nu prea mai mănânc dulciuri.

— Seriooos? se miră femeia făcând ochii mari. Ia să te văd! Mă, tu știi că parcă-ți atârnă pantalonii pe tine? Ai slăbit, băiete, se vede. Ori e vreo fată la mijloc? zise ea, făcându-i cu ochiul într-un mod indiscret și vulgar, care pe Tudor îl enervă teribil.

— Nu-i nici o fată, mormăi și porni mai departe. Să se ducă la dracu' cu înghețata ei cu tot! În orașul ăsta mizerabil nu poți trăi liniștit nicio clipă. Toată lumea știe totul despre toată lumea. Abia aștepta să crească și să plece odată la facultate.

Se simțise tare umilit după dispariția tatei. Îi auzise pe mulți sușotind pe la spate și compătimindu-l. Atunci avusese o perioadă în care nici nu-i venea să iasă din casă. Să nu trebuiască să îndure mila sau batjocura celor din jur.

Rondul de trandafiri de pe mijlocul bulevardului era plin de flori cu miros delicat. Tudor trecea însă pe lângă ele, posomorât și încruntat, fără să le observe. Din nou privea lumea prin bretonul care-i acoperea ochii. Aștepta doar să ajungă acasă și să se afunde în joc. Să le ia naiba de teme și s-o ia naiba de școală!

Mama era în curte, stropea mușcatele curgătoare de pe treptele de la intrare. Trecu pe lângă ea valvârtej bălmăjind un salut neinteligibil. Îl împinse cu piciorul și pe Muki, care avea chef de joacă și sărise la el de cum îl văzuse intrând pe poartă.

Deschise laptopul, își puse căștile, așa că n-o auzi pe mama intrând. Își dădu seama de prezența ei doar când ea ajunsese deja lângă birou și începu să-l mângâie ușor pe spate.

— Ce vrei să mănânci în seara asta?

— Nu mănânc, spuse smucindu-și umărul de sub mângâierea ei.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic, lasă-mă în pace, strigă el.

Însă, în loc să cedeze și să plece din cameră, așa cum făcea de obicei, mama lui îl prinse ferm de umăr și-l scutură cu putere.

— Ascultă-mă, deja m-am săturat până-n gât de toate figurile astea! Să nu-ți imaginezi că mie mi-e ușor sau simplu! Am avut răbdare și am încercat să te înțeleg, dar nu mai am chef și dispoziție. Adună-te și apucă-te de treabă, pentru că altfel o să fie prea târziu.

Nu plângea și nu striga. Vorbea pe un ton egal și rece, de parcă îi relata o întâmplare la care fusese martoră, dar care n-o afecta deloc. Tudor își ridică privirile din monitor și o privi șocat. Ea îi întoarse spatele și ieși din cameră cu pași egali, fără să se grăbească.

Încercă să se concentreze la joc, dar cuvintele ei pline de răceală îi răsunau în urechi și îi dădeau fiori. Nu știa ce să facă: să iasă să-și ceară scuze sau să se prefacă că nimic nu se întâmplase. De atâtea ori simțise nevoia să-i vorbească, să o mângâie, să i se cuibărească în brațe, ca atunci când era mic. Însă de fiecare dată își oprise gesturile și pornirile la jumătate. Își dădea seama că încercase să o pedepsească pentru că tata îi părăsise. De parcă ar fi fost vina ei, de parcă ea ar fi putut opri dezastrul, dar nu făcuse nimic pentru asta. Se ridică de pe scaunul de la birou și ieși din cameră, târșâindu-și picioarele.

Se înserase, iar casa era scufundată în semiîntuneric și în liniște. O căută prin toate camerele, dar nu o găsi și nu avu curajul s-o strige. Un gând ca un țurture de gheață îl străbătu brusc: dacă l-a părăsit și ea? Dacă a plecat și n-o s-o mai vadă niciodată? Își simți lacrimile care îi țâșniră din ochi fără voia lui. Pentru o clipă, încercă să-și imagineze cum ar putea să trăiască singur, în casa mare, veche și pustie. Un fel de *Survival Mode*, dar în viața reală. Se văzu rezistând ca un erou și rătăcind zi de zi în căutare de resurse, cu Muki după el. Puternic, oțelit de greutate, zdrențăros, dar mândru. Și Eva? Ce-ar spune Eva? L-ar admira, poate chiar ...l-ar iubi?

Oarecum mirat și surprins de acest gând, răsărit în minte de nicăieri, repetă în sinea lui: iubire. Asta era ce simțea?

Deschise ușa de la bucătărie care dădea pe terasa din spate și o văzu pe mama, așezată în micul foișor din grădină, cu Muki dormitând la picioarele ei. Când îl auzi, câinele ridică capul și ciuli urechile, dar nu se mișcă. În schimb, mama nu dădu semne că-l auzise. Stătea pe scaunul de plastic alb și răsfoia o carte mare și groasă, cartonată. Un album poate? Tudor se apropie și se așeză pe celălalt scaun, în fața ei. Muki se ridică sprinten și-și trânti capul pe piciorul lui, scheunând încet. Ce ușor le e câinilor să treacă peste supărări, cuvinte grele și gesturi smucite, se gândi Tudor, scărpinându-l între urechi. Își dresе glasul, neștiind ce să spună. Mama nu schiță nici un gest, de parcă, pentru ea, el devenise dintr-o dată invizibil.

— Am... Am...

Nu știa cum să înceapă și nici cum să exprime mai bine ce simțea. Ea nu părea deloc dispusă să-l ajute. Tudor oftă și încercă din nou.

— Am înțeles că am greșit și-mi pare rău. Știi că nu ești tu de vină. N-am vrut să te supăr și te rog să mă ierți.

Simți din nou cum lacrimile i se scurg de-a lungul obrajilor și văzu că și ea plângea. Sunetele orașului care se pregătea să meargă la culcare ajungeau până la ei estompat, prin perdeaua de copaci din grădină. Un claxon nervos, sunetul scrâșnit și leneș al tramvaielor pe bulevard, vocile și pașii trecătorilor care se grăbeau spre case. Ascunși în iarbă, greierii țărâiau mulțumiți de vremea bună, ignorând toamna și frigul care erau încă foarte departe. Lângă gardul de lemn, lalelele și narcisele se scuturau deja, dar liliacul stătea să înflorească umplând aerul cald de primăvară cu mirosul lui aristocratic. Ștergându-și lacrimile cu podul palmei, mama lui Tudor se ridică în picioare.

— Mă duc să fac un ceai. Vrei și tu?

— Da, mama, mulțumesc.

Se apropie de el și îl prinse în brațe, legănându-l încetșor.

— Știi că ți-e greu și aș vrea să te ajut să-ți fie mai ușor, dar nu știu cum. Nu sunt supărată pe tine. Sunt doar obosită. Obosită și sătulă de toată situația asta a noastră. Dar te iubesc și n-o să te las singur, orice ar fi.

Plânsul îi ușurase și îi calmase pe amândoi. Se ridică și Tudor de pe scaun și porniră spre bucătărie, ținându-se de braț. În spatele lor, Muki pășea senin, dând din coadă. Urma ora cinei pentru toți.

Erau așezați la masă când mama îi spuse:

— Astăzi m-a sunat taică-tău. Spune că te-a sunat și pe tine de mai multe ori, dar nu i-ai răspuns. Ar vrea să mergeți împreună într-un weekend la munte.

— Și ce i-ai răspuns?

— Că tu decizi dacă vrei sau nu. Eu n-o să te oblig și nici n-o să te împiedic. Faci cum simți, Tudor!

X

Lui Tudor îi era greu să spună ce simte: furie, teamă, surpriză amestecată cu bucurie, toate i se zbăteau prin piept ca niște lili-eci speriați. În adâncul inimii, trăise mereu cu nădejdea că o să poată să-i împace pe ai lui. Că va fi suficient să discute serios cu tatăl lui, ca să-l convingă să se întoarcă acasă. Era dispus să promită orice, să facă orice sacrificiu, dacă de asta depindea refacerea familiei. Nu-și mai amintea exact de când nu mai vorbise cu tata, cât timp trecuse de când refuza să-i mai răspundă la telefon și la mesaje. Ideea unui weekend petrecut împreună i se părea tot mai necesară și, într-un fel care-l sâcâia, atrăgătoare. Se gândi însă că ar fi bine să-i ceară și Evei părerea înainte să se hotărască. Îi trimise un mesaj pe chat.

<Pot să trec mâine pe la tine după școală?>

Răspunsul sosi destul de repede.

<Da, cum să nu! Mă bucur dacă vii>

<Trebuie să te întreb o chestie>

<Întreabă. Ce chestie?>

<Nu acuma. mâine>

<K>

Când sosi la Eva a doua zi, fata era singură acasă. Îi deschise ușa și se trase ușurel spre perete, ca să-i facă loc să intre. Holul era ticsit cu mobilă masivă și greoaie, pe lângă care trebuia să te strecuri cu atenție ca să nu te agăți de vreun mâner ieșit în afară. Zilele de spitalizare și boala o subțiaseră și mai tare pe Eva, care lui Tudor i se păru mai mică și mai fragilă. Ar fi vrut să întindă mâna s-o mângâie pe obrazul palid, dar n-avu curaj. O urmă în camera ei, unde fereastra era larg deschisă. Pe pat, printre perne și pături, zăceau mai multe cărți deschise cu fața în jos. El aproape că-și dădu ochii peste cap: fata asta nu se oprea din citit nici măcar când era bolnavă!

Ea se urcă în pat și se cuibări între pernele cu dantele țepene și demodate. Toată casa semăna cu un muzeu. *A blast from the past.*

— *Bon*, ce chestie vrei să mă întreb? spuse ea zâmbind curioasă.

— Fii atentă! Mă cheamă taică-meu să mă duc cu el într-un weekend la munte și nu prea știi ce să fac.

— Uaaau, serios? Păi poate ar trebui să mergi. Așa ai ocazia să-i spui vreo două.

— Da, așa m-am gândit și eu, că apucăm să vorbim măcar.

— Tudor, spuse ea ridicându-se în capul oaselor. Trebuie să fii neclintit și dur! Să pui condiții clare, să nu fie el șeful.

Eva avea ochii scânteietori și obrații îi căpătaseră o ușoară culoare rozalie. Își strânsese mâna pumn și-l agita energic prin aer, iar Tudor se înduioșă de felul în care ea punea suflet în ce i se întâmpla lui. El nu se gândise să negocieze cu taică-său, nici nu prea știa ce-ar fi fost de negociat.

— Păi ce condiții să pun?

— În primul rând, să fiți doar voi doi. Să nu vină cu prietena lui.

Tudor nu se gândise deloc la asta. Oricum, femeia aia n-avea nume și nici înfățișare pentru el. Dar asta era o idee bună: să nu

cumva să-i treacă prin minte lui taică-său să i-o prezinte, pentru că el nu era deloc curios s-o cunoască. Avea perfectă dreptate Eva: el trebuia să stabilească condițiile întâlnirii și excursiei.

Mai pe seară, când îi sună telefonul, simți cum i se umezesc palmele. Îl lăsa să sune de mai multe ori până își făcu curaj să atingă degetul de ecran.

— Iepurilă, saluuut, aici tata!

Vocea familiară și apelativul pe care nu-l mai auzise demult îi treziră lui Tudor un sentiment neplăcut.

— Nu-mi mai spune așa, scrâșni cu greu printre dinți.

— Ce spui, că nu te-am auzit? Fii atent, ți-a zis Mami că vreau să mergem în excursie la munte?

Tudor se întrebă dacă era firesc ca prima conversație pe care o aveau după câteva luni să înceapă așa de abrupt, de parcă se despărțiseră în ajun.

— Da, mi-a spus.

— Și ce părere ai? Vrei să vii?

— Când să mergem?

— Când dorești tu, Iepurilă!

— Nu-mi mai spune Iepurilă, n-auzi? Nu-mi mai spune așa!!! Tudor își depărtă telefonul de ureche și urlă în ecran cu ochii aproape închiși și cu obraji vișinii.

— Ok, ok, am înțeles! Pentru prima oară, vocea tatălui părea să ezite. Uite, dacă îți convine, putem merge chiar weekendul viitor la Sinaia. Am descoperit acolo o vilă super tare, au și piscină, și masă de biliard. Ce zici?

— Tata, vin cu o condiție: să fim doar noi doi, ok?

Pentru a doua oară, vocea tatălui ezită și își pierde siguranța.

— Bbine, dacă așa vrei, fie! Spune-i lui mami să te învoiască de la școală de vineri, să putem pleca de dimineață, da?

— De ce nu vorbești tu cu diriga?

— Păi nici n-o cunosc.

— Și ce, ăsta-i un motiv? Măcar așa o s-o cunoști.

— Bine, promit că vorbesc eu cu ea. Atunci ne-am înțeles.

Vinerea viitoare vin după tine dimineată, pe la 9 jumate. Să-ți faci bagajele până atunci. Și neapărat să-ți pui slip ca să ne bălăcim, da?

Tudor închise telefonul fără să-i mai răspundă. Se simțea sleit de puteri și foarte trist. Nu aștepta deloc plecarea în excursie. Îi trimise Evei un mesaj pe chat.

<We viitor mă duc la Sinaia>

<Ți-ai pus condițiile?>

<I-am spus că dc nu vine singur nu mă duc>

<Perfect! Așa și trebuie. Și tatăl meu vine we viitor. Vor fi zilele taților pentru amândoi>

XI

În ziua stabilită pentru plecare, Tudor se postă în geamul de la camera mare care dădea spre stradă și văzu, la 9 și jumătate fix, că în fața porții parchează o mașină de teren albastră, cu numere de București. Băiatului i se păru că tatăl lui îmbătrânise mult de când nu-l văzuse. Își lăsase barbă, iar în vârful capului părul i se rărise, făcând loc unui luminiș rotund de piele lucioasă. Se propti cu degetul în soneria de la poartă, apoi începu să se plimbe încolo și înc-oace pe trotuar.

Așteptarea și emoțiile îi tociseră lui Tudor sentimentele, așa încât se comporta ca un robot cu telecomandă. Își trase trolerul după el pe alee și ieși în fața porții. Fără să se apropie sau să-i spună ceva, tata deschise portbagajul și-i făcu semn din cap să-și urce valiza. Au pornit la drum și o vreme au mers fără să-și vorbească. Doi străini care se simțeau inconfortabil unul în prezența altuia și care nu găseau subiecte comune de conversație.

— Ce-ai zice de niște muzică? Vocea tatei suna forțat, cu o veselie pe care parcă o înghesuisese acolo altcineva, împotriva voinței lui.

— Îhî! Tudor dădu din cap fără prea mare chef.

— Caută pe Spotify ce-ți place să ascuți.

— Rammstein îți convine?

— Drogații ăia?

Tudor își privi tatăl cu ochii măriți de uimire. Riposta lui violentă și neașteptată îl descumpănea.

— De ce mă mai întrebi atunci? Pune tu ce-ți place și gata.

Își scoase *airpods*-urile din buzunar și le înfundă în urechi și dădu drumul la muzică, ridicând sonorul cât de mult putu să suporte. *Type O Negative. I don't wanna be me.*

Two steps forward, three steps back

Without warning, heart attack

He fell asleep in the snow

Never woke up, died alone

I don't wanna be

I don't wanna be me

O să asculte muzică și o să tacă. O să tacă și o să aștepte să treacă timpul. Azi, mâine, iar poimâine va fi înapoi acasă. La mama, la Muki și la Eva. Simți că tatăl lui îl trage de mânecă și văzu că-și mișcă buzele. Îi spunea ceva. Cu lehamite, își scoase casca din urechea stângă.

— Hei, nu te supăra pentru atâta lucru. Chiar nu mai știi deloc de glumă? Pune Rammstein dacă vrei, dar mie nu-mi place deloc.

— E ok, ascult la căști oricum. Pune tu ce ai chef să ascuți.

— Vrei să ne oprim undeva să bem un suc, să luăm ceva de ronțait?

— Nu, mersi, am mâncat acasă și am apă în rucsac. Sucuri nu prea beau.

— Ai de gând să fii așa mut tot timpul? Vorbește, zi ceva!!!

— Ce-ai vrea să zic?

— Chiar n-ai nimic să-i spui tatălui tău?

Tudor se întoarse spre el ca mușcat de șarpe. Își smulse căștile din ambele urechi.

— Vrei să știi ce am să-ți spun? Să te întreb unde dracu' ai fost în ultimii ani. Și de ce dracu' nu ți-a păsat deloc de mine. Și cum dracu' ești curios fix acuma să-ți spun ce gândesc. Și de ce pizda mă-sii vrei să mă duci în excursia asta de căcat?

Simți cum transpiră și se înroșește tot.

— Ei, ei, ei, ai grijă la cum vorbești!

— Mi se rupe de cum vorbesc. Dacă n-ai chef de mine, oprește și cobor.

Mașina încetini și se opri pe marginea șoselei. Tudor se aștepta să audă un șuvoi de înjurături și să fie îmbrâncit afară din habitacul. În schimb, vocea tatei suna încet și trist.

— Ai dreptate să fii furios. M-am purtat ca un prost și ca un nemernic. Știi că trebuia să-ți explic ce se întâmplă cu noi și că am greșit dispărând din viața ta, dar pe moment n-am știut cum să procedez. Acum vreau să-mi repar greșeala și vreau s-o luăm de la capăt noi doi. Nu-ți cer să mă ierți, dar aș vrea să-mi dai o șansă. Hai să încercăm să ne bucurăm de zilele astea împreună. Doar noi doi. Și să vorbim despre ce s-a întâmplat și despre ce putem face de aici încolo. Vrei?

Îi simți palma mare și grea, cum i se oprește pe creștet. O mângâiere stângace, care-l făcu să-și incline capul în față.

Pe Tudor îl cuprinsese un calm de gheață. Nu-i ajungeau la suflet cuvintele tatălui lui, nu-i stârneau emoție, bucurie sau indignare. Se uita parcă printr-un geam perfect curat la sentimentele lui care nu-i mai aparțineau: erau ale altcuiva. Întoarse capul spre fereastră și privi la câmpia care se întindea în fața lor, verde și nesfârșită. Făcu ochii mari când văzu că o libelulă mare, argintie și grațioasă,

se așază cu delicatețe pe oglinda retrovizoare. I se păru că primește un semn bun, se destinsese un pic și spuse:

— Bine, hai mai departe.

Valea Prahovei era aglomerată. Se târau înaintând încet pe șosea, într-o coloană neîntreruptă de mașini, autocare și camioane. Trecuse de amiază când au ajuns sus, pe munte, în fața unei vile nou construite, într-un punct din care se deschidea spectaculos toată panorama stațiunii Sinaia. O clădire albă, cu trei etaje și cu o piscină cu pereți transparenți, care-ți dădea impresia că plutește deasupra văii largi, unde primăvara se instala mult mai timid și mai întârziat decât la câmpie.

Tatăl lui rezervase un apartament întreg, cu mobilă de lemn masiv și cu o mochetă groasă, de culoarea cafelei cu lapte, pe care puteai pași neuzit, ca o felină. Și baia era mare și luminoasă, cu o cadă care trona în mijlocul încăperii, sprijinită pe niște picioare aurite, în formă de labe de leu. Băiatul nu mai văzuse niciodată o cameră de hotel atât de luxoasă.

— Oaaaau, cred că te-a costat o avere, zise el învârtindu-se prin cameră, deschizând dulapurile și pornind televizorul. De ce n-ai rezervat o cameră simplă? Ar fi fost de ajuns pentru noi doi.

— Am vrut să te simți bine și să ai intimitatea ta. Uite, îți propun să dormi aici pe canapea, eu iau dormitorul, dacă n-ai nimic împotriva, spuse tatăl lui, făcându-și de lucru cu bagajele.

— Ai cerut la recepție parola de la wifi?

— Dă-l naibii de internet. Hai să ne schimbăm și să coborâm la piscină. Ne bălăcim un pic, după aia mergem la masă. Și mă gândesc ca după-amiază să vizităm Peleşul, ce spui?

— Bine, de acord. Programul i se părea interesant, iar Tudor simți că îl cuprinde o vagă undă de entuziasm. Ții minte când eram mic și am vizitat Peleşul și am adormit la tine în cârcă?

— Acuma dacă adormi să n-ai pretenția să te mai car în spate, Iepurilă, răspunse tatăl înveselit.

Apelativul din copilărie nu mai sună fals și forțat, iar Tudor nu mai protestă la auzul lui. Se dezbrăcără și coborâră la piscină, înfășurați amândoi în halatele albe, moi și noi-nouțe, pe care le găsiseră în dulap. Vremea era caldă, locul era frumos, apa călduță și curată, se anunța un weekend cu adevărat reușit. Pentru că în piscină nu mai era nimeni altcineva, înotară un timp umăr la umăr și se luară la întrecere, stropindu-se și urmărindu-se așa cum făceau pe vremuri, în vacanțele de la mare.

— Tata, nu știu tu ce zici, dar mie apa asta mi-a făcut o foame de lup. Mergem la masă? întrebă Tudor după un timp, îndepărtându-și din ochi bretonul lung și ud care îi acoperea în franjuri inegali toată fața.

— Cine ajunge ultimul la lift e un fraier, strigă tata și porni înot spre ieșirea din bazin.

Merseră în cameră să se schimbe, apoi coborâră la restaurantul care era la fel de luxos și de nou ca și restul hotelului. Tudor își comandă pulpe de pui la grătar, cartofi prăjiți și salată de castraveți. În scurt timp, chelnerul îi puse în față o farfurie imensă, plină cu mâncare, iar băiatul începu să mănânce cu lăcomie.

— Hei, mai încet, nu mai înfuleca așa, că te îneci! Mănânci ca un disperat. Arată greșos, ce dracu! Tu nu te uiți un pic la tine?

De uimire, Tudor scăpă furculița din mână și încetă să mai mestece. Se uita la tatăl lui cu gura plină și cu un aer aiurit. Apoi înghiți, împinse farfuria și își încrucișă brațele peste piept.

— Doar nu te-ai supărat iar! Ce naiba, băi băiete, de când ai devenit atâta de sensibil? Ce-am spus așa grav, mă rog frumos?

Tudor nu-i răspunse, afundându-se mai tare în scaunul îmbrăcat în muselină de culoare crem.

— Tudore, pune mâna și mănâncă!

— M-am săturat, spuse băiatul și se ridică de la masă.

Problema era că nu știa unde să se ducă, însă atunci când intră în holul de la recepție tata îl ajunse din urmă.

— Hai, ieșim la o plimbare? Îi simți mâna, lată și grea, cum i se lasă pe umărul drept.

— Dacă vrei, mormăi cu capul în jos și cu bretonul acoperindu-i fața.

Stațiunea era plină de oameni, mașinile urcau și coborau pe șoseaua șerpuită și acoperită cu piatră cubică. O porniră pe jos spre centru și curând ajunseră la casa memorială Nicolae Iorga.

— Mâine ar trebui și noi s-o vizităm.

— Dacă vrei!

Mergeau unul lângă altul, adâncit fiecare în gândurile lui. Dintr-o curte, un câine ciobănesc mare, alb și lățos, se repezi la gard să-i latre.

— Exact așa arăți și tu cu păru' ăla-n ochi. De ce nu te tunzi? Vrei să-ți lași plete sau ce?

Tudor ridică din umeri fără să răspundă. În curând ajunseră în centru, ocoliră parcul și se apropiară de gară.

— Știi câte evenimente istorice importante s-au întâmplat în gara asta? Știi că aici l-au asasinat legionarii pe Nicolae Iorga? Apropo, știi ce-s ăia legionari?

Ocoliră clădirea gri și elegantă și ajunseră pe peron, unde câteva persoane așteptau așezate pe băncile de lemn, de-a lungul galeriei cu stâlpi metalici vopsiți în verde. După forfota din stațiune, gara părea aproape pustie și era foarte liniștită. Tudor îl asculta doar cu o jumătate de ureche pe tatăl lui care-i povestea despre Regele Carol I și despre Regele Carol al doilea, despre asasinarea prim-ministrului IG Duca și despre trenul Orient Express

care încă mai trece prin gară. Ai fi zis că tata voia să-i predea toată istoria contemporană a României într-o singură vizită la Sinaia.

Tudor se opri și se uită pe tabela de plecări. Nu erau trecute trenuri directe spre orașul lui. Ar fi trebuit să meargă prin București dacă dorea să ia trenul înapoi spre casă.

— Nu vrei o înghețată? Știu o cofetărie bună chiar aici, lângă gară.

— Nu, mulțumesc.

— Hai, băi Tudore, nu cred că așa o să fii în următoarele trei zile. Zi, o luăm spre Peleş?

— Dacă vrei!

Semnalul sonor care anunța sosirea unui tren îl făcu pe Tudor să tresară. O voce nazală, feminină, anunța sosirea trenului Intercity de București. Porni după tatăl lui, care i-o luase înainte și care părea să facă eforturi din ce în ce mai mari ca să-și păstreze calmul.

Traversară parcul, apoi începură să urce spre mănăstire. De acolo, drumul mergea destul de abrupt prin pădure și ducea la vechiul castel regal. Când se apropiară de Peleş, pe marginea drumului dădură de tot felul de gherete cu suveniruri, chinezării și mărunțișuri care de care mai kitschoase. Un urs împăiat și ros de molii aștepta placid, ridicat în două labe, clienți dornici să-și facă fotografii. Își scoase telefonul, îl fotografie, apoi îi trimise Evei imaginea.

<Recordul mondial la categoria super cringe>

<Mon Dieu, unde ai găsit oroarea asta?>

<Aproape de intrarea la Peleş>

<Ick! totul ok?>

<Să zicem>

Băgă telefonul în buzunar și porni mai departe. Tata se oprise și-i făcea nerăbdător semne de lângă o tarabă cu mere trase în zahăr caramelizat și vată pe băț.

— Nu vrei un măr?

— Nu, mulțumesc.

— Dar ce vrei?

— Să vizităm castelul, *I guess*.

Așteptară destul de mult la coadă și până reușiră să viziteze și Peleșul, și Pelișorul, afară se înseră. Tudor era obosit, flămând și trist. Își dorea doar să ajungă la hotel și să doarmă, să treacă zilele și să se întoarcă acasă.

A doua zi de dimineață, când se trezi, văzu că tata ieșise deja. Se anunța din nou o zi frumoasă, soarele se strecura printre perdelele groase de catifea portocalie. Neștiind cu ce să se ocupe, se învârti o vreme prin cameră, apoi își luă telefonul și îi trimise un mesaj.

<M-am trezit. Pe unde ești?>

<Sunt jos în restaurant. Hai și tu>

Făcu un duș scurt, se îmbracă și coborî. Tatăl lui era așezat la o masă pe terasă cu o femeie cu păr lung, roșcat și creț. Se apropie de ei cu pași nesiguri.

— Bună dimineața, spuse cu glas răgușit.

Tata se ridică în picioare și, vizibil încurcat, îi spuse:

— Salut, salut, uite, Tudor, te rog să faci cunoștință cu Mihaela, prietena mea.

Femeia era tânără, frumoasă, cu un nas mic și cârn, acoperit de pistrui. Întinse spre el o mână pe care zornăiau mai multe brățări de argint. Și brațul ei slab și lung era plin de pistrui.

— Bună, Tudor. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

Băiatul o privi fără să schițeze vreun gest, apoi se trânti pe un scaun, între cei doi. Mâna Mihaelei mai rămase întinsă spre el câteva secunde, apoi i se prăbuși în poală.

— Hei, nu răspunzi la salut, ți-a mâncat pisica limba? îl admonestă tata cu o veselie forțată în glas.

— Era vorba că o să fim doar noi doi.

— O să fim trei acuma, vremea e prea frumoasă și m-am gândit că e o ocazie bună să vă cunoașteți voi doi. Și dă-ți părul de pe frunte, să vadă Mihaela ce ochi frumoși ai.

Întinse mâna, încercând să-i aranjeze bretonul. Tudor se smuci fără să-i răspundă. Deși terasa era scăldată în soare, băiatul simțea că-i clănțâne dinții în gură. Înghiți în silă o felie de pâine prăjită cu unt și sorbi dintr-o cană cu ceai de frăguțe.

— Mi-e somn. Mă duc sus în cameră să mai dorm.

— Nici vorbă, ce somn? Mergem la cota 2000 astăzi. Să vezi ce frumos se vede toată valea de acolo. Să-ți iei o haină mai groasă pe tine, sigur mai e zăpadă sus.

Urcară în cameră și Tudor remarcă valiza uriașă pe care Mihaela o adusese cu ea. Se întrebă ce putuse să care pentru doar două zile pe munte. Se gândi să-i trimită un mesaj mamei, să-i povestească ce se întâmplase, dar renunță. Sigur ar fi supărat-o foarte tare. Îi scrise Evei pe Instagram.

<A adus-o aici pe tipă mor de nervi>

<Ceee? Păi și-a călcat cuvântul>

<Știu. E nashpa rău>

<Ce-o să faci? Reziști până mâine?>

<Habar n-am îți mai scriu>

Muțenia îi devenise lui Tudor a doua natură. Se scufundă în ea ca-ntr-o apă călduță și familiară, ca în bazinul în care, atunci când era copil, mergea la cursurile de înot. Să taci e confortabil, te uiți la cei din jur și te amuzi în sinea ta de eforturile pe care le fac să ajungă la tine, să te determine să scoți măcar un cuvântel. Era expert în tăceri, se antrenase îndelung în ultimii doi ani și jumătate. O să tacă și acum și o să numere orele. Azi și mâine dimineată, apoi gata.

Când era mic, povestea lui preferată era „Alice în țara minunilor“. Îi plăcea mai ales casa Iepurelui Alb, lungă, îngustă și confortabilă ca o mânăcă de palton. Își imaginează cum se lasă să alunece în tubul moale, în întuneric, unde nici măcar gândurile proprii nu-l ajungeau. Umbli prin lume, te uiți în jur, urci în mașină, apoi în telecabină, cobori, pășești pe zăpada netopită din vârful de munte, dar de fapt nu ești acolo. Reacționezi la comenzi: hai la masă, vino pe cărarea asta, hai să facem o poză, uită-te și tu în vale, dar în tot acest timp ești undeva departe, imposibil de ajuns, imposibil de atins, imposibil de rănit.

Deși simți de mai multe ori în coaste ghionturile tatălui său – nu mai fi așa de bădăran, zi și tu ceva – Tudor nu se obosea nici măcar să-l privească. Se temea că, dacă i-ar fi prins privirea, ar fi început să urle ca un dement. I-ar fi aruncat în față toată furia pe care acum o dosise cu atenție în cel mai îndepărtat cotlon al mânecii de palton care-i devenise refugiu imaginar. I-ar fi urlat despre lașitate și promisiuni încălcate, un efort mult prea mare, pe care nu merita să-l facă. Le spui ce gândești oamenilor cărora le pasă de tine și în care poți avea încredere. Restul sunt doar niște străini. Trebuie să-i tolerezi încă o zi și jumătate. Și, dacă s-ar putea, să nu-i mai vezi apoi niciodată în viața ta.

XI

Seara, înapoi în hotel, Tudor se scufundă în somn pe canapea, așa cum în timpul zilei se scufundase în borta închipuită a Iepurelui Alb, într-o poziție destul de incomodă, îmbrăcat cu hainele cu care umblase pe afară toată ziua. După o oră și jumătate, se trezi speriat și transpirat, cu gâtul înțepenit și cu piciorul stâng amorțit. Avu nevoie de câteva secunde ca să-și amintească unde se afla, apoi se ridică și se îndreptă șontăcâind spre baie. Auzi voci care veneau din dormitorul apartamentului și se apropie cu grijă de ușă, să asculte.

— A fost o idee proastă, recunosc, nu trebuia să vii aici cu noi.

— M-am simțit ca un căcat toată ziua. Eu îl locul tău i-aș fi dat câteva palme peste bot. Îți dai seama ce de tâmpenii i-a turnat despre mine isterica aia de mă-sa. Iar tu ești un laș, cum dracu' tolerezi comportamentu' ăsta? Îl lași pe un căcăcios să hotărască cum să-ți trăiești viața?

Vocea îi suna aspru și neprietenos. Tudor își duse instinctiv mâinile la urechi, se îndepărtă de ușă cât putu de repede și se ghemui pe canapea. Simțea cum crește în el o furie devastatoare. Își imagina că se năpustește peste ei și că se înfige cu ambele mâini în părul lung și creț al Mihaelei. Trebuia să plece urgent, încă

o dimineață petrecută în hotelul acela elegant și snob i se părea de nesuportat. Văzu pe măsuța din fața canapelei portofelul tatei. Îl deschise și descoperi în el două bancnote de 200 de lei și una de 50 de lei. Le luă și le băgă în buzunar. Pășind neauzit pe mocheta groasă de culoarea cafelei cu lapte se îndreptă spre ușă și dădu să-și încalțe bocancii, apoi se răzgândi. Trebuia să aștepte până când cei doi adormeau, pentru că altfel exista riscul ca ei să-i descopere fuga și să pornească să-l caute. Iar el nu dorea să fie găsit.

Își dădu seama că, încă din timpul zilei, înjghebase deja în minte un vag plan de evadare: să meargă la gară, să urce în trenul de București, iar odată ajuns acolo să o sune pe mama. Cuvintele Mihaelei îl făcuseră să se hotărască: va pune planul în practică fără întârziere. Se întinse din nou pe canapea, pândind încordat zgomotele care veneau din camera alăturată. Rămase așa o vreme, urmărind cu privirile pe tavan dărele luminoase care intrau de afară, printr-o deschizătură dintre draperii, de câte ori pe stradă trecea câte o mașină. Vocile din dormitor se mai auziră o vreme, apoi se făcu liniște. Toată clădirea se cufunda în somn, ca un animal uriaș care respira egal și monoton, tresărind din când în când și pocnind din conductele de apă și aer condiționat.

Tudor se ridică, își încalță fără zgomot bocancii, își luă geaca portocalie de fâș din cuier și ieși din cameră trăgând încetișor ușa după el. Nu luă liftul, de teamă că ar fi putut face zgomot și se strecură cu băgare de seamă pe scări. Se pregătea să-i spună recepționarului că a uitat să ia ceva din mașină, dar omul nu era în hol, așa că ieși fără probleme din hotel. Afară aerul era răcoros, iar stațiunea părea pustie. După forfota din timpul zilei, tăcerea și nemișcarea îi strecurară lui Tudor în suflet un mic fior de spaimă. Pe ecranul telefonului era afișată ora: 01:20. Oftă, apoi porni spre gară cu pas hotărât. Pentru el, cale de-ntoarcere nu exista.

În afară de telefon și de banii din buzunar, alte bagaje n-avea. Pe măsură ce se apropia de centru, stațiunea nu mai părea așa de pustie. Restaurantele încă mai aveam clienți la mese, la multe hoteluri și pensiuni ferestrele erau luminate, iar dintr-un magazin alimentar non-stop de lângă parc tocmai ieșea un grup de tineri zgomotoși care râdeau și vorbeau tare. Pe șosea treceau destul de multe mașini, probabil turiști exasperați, porniți la drum în creierii nopții ca să scape de aglomerația neconținută de peste zi.

În gară nu era nimeni. Se apropie de casa de bilete, în spatele căreia moțăia o femeie corpulentă, între două vârste, cu o căciulă gri tricotată pe cap și cu ochelari care făceau echilibristică pe vârful roșu, lucios și rotund al nasului. Casierita tresări când Tudor își dresese glasul cât putu de tare, dându-se mai aproape de microfonul instalat în dreptul ochiului rotund de la geamul ghișeului:

— Săru' mâna, când pleacă primul tren spre București?

Femeia îl privi cam chiorâș:

— Mă băiețică, ce cauți tu la ora asta prin gară? Maică-ta știe de tine?

— Da, săru' mâna, păi ea m-a sunat și mi-a zis să vin acasă urgent. A murit bunicu' în seara asta, iar eu sunt în excursie cu clasa. Diriginta m-a condus până aici, dar n-a mai intrat cu mine. Uitați, e chiar acolo, lângă ușă, v-o arăt dacă vreți.

Tudor se miră de ușurința cu care debita tot șirul de minciuni, de parcă cineva i le șoptea la ureche. Se gândi că mințea doar parțial, pentru că bunicul chiar murise. Nu azi, în urmă cu patru ani, dar, oricum, de trăit nu mai trăia. Ochelarii femeii erau prinși cu un șnur negru care se legănă neîncrezător atunci când îl mai privi o dată cu suspiciune pe deasupra lentilelor groase.

— Vine de la Cluj un Intercity, ar trebui să sosească la 02:40, dar cred că are întârziere. Zi, vrei un bilet la clasa a doua?

— Da, vă rog.

— Arată-mi carnetul de elev ca să-ți dau gratuit.

— Nu-l am la mine.

— Cum adică, nu-l ai? Ești în excursie cu clasa și nu ai carnet de elev?

— Păi uitați că nici bagaj n-am, a rămas la hotel și mi-l aduc colegii mâine seară. N-am mai vrut să-l car și pe ăla după mine.

— Mă rog! Vezi că dacă mă miști, chem poliția feroviară, să știi. Ia biletul, mai ai vreo 40 de minute de așteptat. Și ai grijă că pleacă de la linia 2!

Tudor își îndesă biletul și restul în buzunarul gecii, apoi se tot învârti prin holul gării, citind panourile cu informații despre istoria clădirii. Simți că-i chiorăie stomacul. Mâncase foarte puțin în ultimele două zile, iar sosirea pistruiatei îi tăiasse complet apetitul. Cercetă cu atenție cele două automate de băuturi și, pentru că nu găsi nimic pe placul lui, se îndreptă spre bufetul gării, care era pus-tiu. În spatele tejghelei stătea un barman uscățiv și negricios, cu obraji supti și nebărbieriți, care se uita plictisit în telefon. Nu-l băgă în seamă până când băiatul nu se opri în fața lui. Smuci scurt din cap în loc să-l întrebe ce dorește.

— Un sendviș și un ceai de fructe de pădure, vă rog!

Bărbatul se ridică iritat de pe scaun, cotrobăi într-un frigider din spatele barului și puse la încălzit un ceainic electric străvechi. În scurt timp, îi așeză băiatului în față o chiflă din care ieșeau, asemeni unor limbi stâlcite, o foaie de salată verde și o felie portocalie și subțire de brânză topită. Ceaiul sosi și el, fierbinte, închis la culoare și mirosind a acru, într-o cană înaltă și ciobită.

Chifla era moale și cleioasă, i se lipea de cerul gurii, însă lui Tudor îi era foame, așa că o înghiți rapid. Bău și jumătate din cana de ceai, apoi se întoarse în holul gării. Se așeză pe una dintre băncuțele

roșii de lemn și deschise Instagramul. Intenționa să-i trimită Evei un mesaj, dar se răzgândi. Nu voia s-o îngrijoreze că a pornit singur spre casă. Se gândea să o sune de dimineață, din Gara de Nord.

Tavanul înalt al gării din Sinaia era vopsit în albastru. Tudor își lăsa capul pe spate și, tot privind arcadele elegante de piatră cafenie care încadrau fiecare perete, adormi. Tresări violent când auzi semnalul sonor care anunța sosirea trenului în gară. Fără să mai stea pe gânduri, sări în picioare, alergă pe peron și urcă în primul vagon. Garnitura nu zăbovi mult în stație și se puse în mișcare. Tudor se așeză la întâmplare într-un compartiment, fără să-și scoată bilețul din buzunar, ca să verifice ce loc a primit. Se simțea buimac de somn și ușor amețit. Ieșiseră deja din oraș, pentru că pe fereastră nu se mai vedeau lumini, iar trenul înainta încet și legănat prin întuneric. Își căută telefonul și simți că leșină: nu-l mai avea! Își pipăi neliniștit toate buzunarele gecii, dar nu-l găsi. Probabil că, atunci când dormea, cineva i-l furase sau poate că îl uitase chiar el pe băncuța roșie sau pur și simplu îi căzuse din buzunar atunci când se grăbise să se urce în vagon. Îl năpădi o disperare neagră și adâncă. Nu știa cum o să se descurce odată ajuns la București. Nu știa pe de rost numărul mamei sale, de fapt, nu știa pe de rost nici un număr de telefon. Când controlorul intră în compartiment să verifice biletele, Tudor îl abordă neliniștit:

— Domnule, când ajungem la București?

— La București? Băiețăș, pe ce lume trăiești? Trenu' ăsta mere la Satu Mare.

— Cum să meargă la Satu Mare? Și eu cum ajung la București?

— Aia-i fix treaba ta! Ce, io te-am pus să te sui în el?

— Omul îl privi încruntat și bănuitor.

— Și, mă rog frumos, ce cauți tu, la ora asta, singur, pe drum? Mă-ta și tac-tu unde-s?

Tudor reluă toată povestea cu moartea bunicului, excursia și diriginta care-l condusese până la gară. Omul se mai îmbună, își dădu chipiul pe spate și se scărpină gânditor în vârful capului.

— No, fii atent! Io zic să meri fain frumos până la Brașov, acolo ti-i da jos și-i lua un tren spre București. Îs mai multe care vin tăă zăua, sigur prinzi unu' care să-ți fie bun, bine?

— Mulțumesc mult!

— No, și cată să nu adormi, că după aia până la Rupea nu mai oprim.

Tudor se așeză la fereastră în compartimentul pustiu. Se simțea pierdut și speriat. Fără telefon nu știa nici măcar cât e ceasul. Somnul îi sărise de tot. Încerca să deslușească ceva în peisajul de afară, însă tot ce reușea să vadă erau umbre care căpătau forme înfricoșătoare. Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin compartiment, consolându-se că la lumina zilei situația nu va mai fi așa de disperată. Se gândi că în jocurile video lucrurile erau mult mai simple. În lumea virtuală nu există decizii greșite. Și dacă eșuezi, tot îți mai apare o soluție de rezervă, dacă mori îți mai cumperi o viață, te întorci la nivelul inferior și o iei de la capăt. În viața reală lucrurile păreau însă mult mai complicate. Nu ai buton de *reset* sau de *undo*. Iar fără *Google maps* habar n-avea unde se află și cât de departe era Brașovul. După o vreme, controlorul deschise ușa de la compartiment.

— Băiețăș, vezi că se apropie Brașovu'. Ajungem în vreo zece minute.

— Nu-mi spuneți cât e ceasul, vă rog?

— Ba da! E patru douăjtrei.

— Mulțumesc!

— Cu plăcere! Și ai grijă în ce tren te sui, să nu mai umbli hăbăuc iară!

Tudor ieși din compartiment și se apropie de ușa vagonului. Se gândi că odată ajuns în gară la Brașov ar putea să meargă la poliție și să ceară ajutor. Oamenii ăia ar fi știut cum s-o găsească pe mama și l-ar fi ajutat să ajungă acasă rapid și cu bine. Apoi chipul Evei îi apărui în gând. Ce-ar fi zis ea dacă l-ar fi văzut întorcându-se acasă însoțit de niște polițai? Nu, era limpede că nu se putea duce la poliție. Trebuia să demonstreze că e matur, viteaz și capabil să se descurce în orice situație. Așa, Eva l-ar fi admirat și poate l-ar fi iubit. Măcar un pic. Simți cum cresc în el curajul și dorința de a demonstra lumii întregi că știe să iasă singur din încurcătură. Se vedea revenind acasă călit în încercări cumplite, plin de cicatrici și cu hainele ferfeniță, dar încrezător, zâmbitor și biruitor. Își dădu seama că mai avusese gândul acesta și cu alte ocazii, și că ce credea Eva despre el devenise un fel de obsesie.

Coborî din tren. Gara din Brașov părea mult mai mare și mai animată decât cea din Sinaia. Deși era încă întuneric, lumina cenușie și murdară a noii zile părea să pândească după colț și aducea cu ea un sentiment de ușurare care plutea printre toți călătorii ce se căzneau cu bagajele lor voluminoase și cu propriile povești și nesiguranțe.

Tudor consultă tabela electronică ce afișa mersul trenurilor. Într-adevăr, până la București avea multe posibilități. Se hotărî să nu se urce în primul tren, care pleca spre Gara de Nord în 20 de minute. Ar fi vrut să găsească un restaurant unde să mănânce ceva cald și abia apoi să pornească la drum. Și, la drept vorbind, aventura începuse să-i placă și n-ar fi dorit să-i pună capăt prea curând. La casa de bilete nu mai stârni suspiciunea nimănui. Era un pasager ca toți pasagerii, iar asta îi consolidă hotărârea. Întrebă ce opțiuni avea ca să ajungă în orașul natal și alese un tren care pleca la 11 din Brașov, ajungea la București la 14:30, iar în Gara de Nord trebuia

să mai aștepte aproximativ o oră pentru trenul personal spre casă. După calculele lui, în jurul orei 18 ar fi fost deja în brațele mamei, cu Muki gâfâind cu limba pe-afară la picioarele lor. Abia atunci îi trecu prin cap că mama va fi teribil de îngrijorată când va afla că a dispărut. Se munci în toate felurile încercând să ghicească o metodă prin care ar fi putut lua legătura cu ea, însă nu-i veni nici o idee. Își propuse să învețe pe de rost numărul ei de telefon, îndată ce ajungea acasă.

Restaurantul cu autoservire din gară deschidea abia la ora 7. Se tot învărti de colo-colo, urcând și coborând treptele din holul principal și holbându-se la vitrinele magazinelor care, la acea oră, erau închise toate. Probabil că Eva n-ar fi plecat niciodată la drum fără o carte și își promise că se va apuca și el serios de citit după ce se va întoarce acasă. Abia aștepta să-i povestească prin câte trecuse, dar mai ales despre furia pe care o simțise împotriva tatălui lui și a Mihaelei. Nu regreta deloc că fugise și se gândea cu satisfacție la disperarea pe care absența lui avea s-o provoace acolo, în hotelul de fițe de la Sinaia. Se lumina de ziuă, iar forfota și zgomotul din gară se amplificau. Înconjurat de atâția oameni, nu mai simțea deloc frică, doar foame și pândea deschiderea restaurantului.

Nu era singurul care aștepta. La șapte fără câteva minute, când ușa autoservirii se deschise, mai mulți călători zgomotoși se repeziră să intre și să comande de mâncare și de băut. În local mirosea a bere trezită și a mâncare gătită. Tudor își comandă o ciorbă de perișoare și o prăjitură cu ciocolată, care stătea pe farfurie strâmb, ca un turn înclinat. Mâncă aproape toată ciorba și împinse bolul spre mijlocul mesei. Se pregătea să guste din prăjitură când lângă el se opri un băiat slab și negricios. Părea cam de vârsta lui. Era îmbrăcat cu niște haine largi și murdare, din care gâtul și mâinile i se ițeau subțiri și plăpânde. Semăna cu o broască țestoasă, cu hainele largi și groase

care păreau o carapace întunecată și tare. Tudor rămase cu lingurița în aer, holbându-se la el.

— Băeatu, nu-mi dai mie să mănânc supa aia? Avea ochii ațintiți la bolul cu mâncare. Fără să rostească un cuvânt, Tudor îi făcu semn să se așeze la masă. Băiatul se aplecă și din două înghițituri goli conținutul castronelului, apoi luă felia de pâine începută și o măncă și pe ea. Tudor împinse spre el farfuria cu prăjitură. Cu ochii sclipind de poftă, o apucă cu mâna și o înfulecă rapid. Abia apoi își ridică privirile și zâmbi larg. Incisivii de sus îi lipseau toți, iar gura știrbă îi dădea aerul unui bebeluș mulțumit. Avea ochii de culoare cafenie, ca niște boabe de cacao. Tudor se foi neliniștit în scaun.

— Mai vrei să mănânci ceva? îl întreabă cu glas nesigur.

— Mai întrebă? Normal, mi-e o foame de lup, răspunde râzând de-a dreptul și dezvelindu-și gingiile știrbe.

— Vino să-ți alegi.

Cei doi se proțăpiră în fața vitrinelor cu mâncare, iar băiatul-țestoasă își comandă patru sarmale și două prăjituri cu ciocolată. Se întoarseră apoi la masă împreună.

— Pe mine mă cheamă Tudor. Pe tine cum te cheamă?

— Rupi. Rupi mă cheamă, zise băiatul plescăind tare. Fărămițase cu degete lacome și febrile cele două felii pe pâine pe care le primise lângă sarmale, iar acum toată masa era presărată cu firimituri, de parcă un nor plin de zăpadă se scuturase exact deasupra lui.

— Ești de aici din Brașov?

— Eu știu de unde-oi fi? Acuma locuim aici, în spatele parcului de la Tractoru', știi unde-i?

— Nu, nu sunt din Brașov. Eu doar aștept un tren să merg la București.

— Îhi! Eu la București n-am ajuns până acuma, dar am umblat și pe la Sibiu, și pe la Mediaș, și pe la Predeal, peste tot.

— Cu cine, cu părinții?

— Cu mama, cu tata, cu frații mei.

— Și nu-s îngrijorați că nu ești acasă la ora asta?

— Ei, îngrijorați. Suntem 11 frați. Când mă duc acasă mă întrebă, iar ai venit, iar vrei mâncare? Acuma e bine că e cald afară, poți să dormi și pe bancă în parc, că ai mai mult loc. Da' iarna e greceeu, taare greu. Astă iarnă n-am avut bani de lemne și am făcut foc cu haine vechi de pe la gunoaie. Și știi ce fumăraie scoate cârpele când le-aprinzi? Uliuuu, că trebuie să deschizi ușa, altfel te sufoci. Deschizi ușa, să iasă fumu' și iese și căldura. E răău, nu-mi place iarna mie deloc!

Rupi se lăsă mulțumit pe spătarul scaunului, mângâindu-și burta plină.

— Țigări n-ai?

— Nu, nu fumez, spuse Tudor încurcat.

— Pfff, puișoru' lu' mama nu fumează că îl bate mămica, se maimuțări el, clătinând ironic din cap și ridicându-se de la masă. Mă duc să-mi fac rost de-o țigară, adăugă cu o voce mai groasă și hotărâtă.

Tudor se ridică precipitat în picioare, scoase din buzunar două bancnote de zece lei și i le îndesă lui Rupi în palmă. Ar fi vrut să-l roage să mai rămână și să mai povestească, dar nu avu curaj, iar băiatul luă banii fără un cuvânt și plecă târșându-și picioarele încălțate în niște adidași vechi și rupți, care-i erau prea mari și clămpăneau la fiecare pas.

Ceasul din holul gării arăta ora 8:12 minute. Mai avea timp destul să facă o plimbare prin împrejurimi. Nu intenționa să se îndepărteze prea mult, de teamă să nu se rătăcească și să nu întârzie

la tren. În fața chioșcului de peste drum îl văzu pe Rupî trăgând cu poftă dintr-o țigară. Ridică mâna și-i făcu semn, dar băiatul se uită la el absent, fără să dea impresia că l-ar recunoaște. Ușor dezamăgit, o luă la nimereală pe trotuarul din dreapta gării. La o distanță de câteva zeci de metri văzu clădirea gri și impunătoare a unui mall. Era însă prea devreme, iar în afara supermarketului alimentar, toate celelalte magazine erau închise. Rătăci o vreme pe culoarele încă slab luminate și aproape pustii, apoi ieși afară. Ziua era frumoasă și caldă. Își scoase geaca, și-o legă la brâu, apoi porni să se plimbe printre blocurile de vizavi de gară, având grijă să nu piardă din vedere pe unde venise și luându-și repere care să-l ajute să găsească drumul înapoi. Se așeză pe o bancă la umbră, rămase acolo o vreme, apoi porni din nou aiurea pe alei. Timpul trecea greu și începea să se plictisească. Se întreba dacă absența îi fusese deja descoperită și dacă tatăl lui începuse să-l caute. Se întoarse cu pas domol înapoi în gară, își cumpără de la un chioșc o carte polițistă, o revistă și o sticlă de apă și se așeză pe peron să aștepte trenul. I se părea că plecase de o veșnicie din Sinaia și că toată viața trăise singur pe lume. Își numără banii: mai avea 78 de lei. Suficient cât să-și mai cumpere ceva de mâncare la București.

Călătoria până în Gara de Nord decurse fără incidente. Trenul era arhiplin și nimeni n-avea grija lui. Se strecură cu greu în vagon printre bagaje și oameni care stăteau pe unde apucau. Aglomerat a fost și trenul personal până acasă.

Când coborî în sfârșit în gara prăfuită și aproape pustie de acasă, se simțea foarte obosit și teribil de murdar. Își dădu seama că, plecând în așa de mare grabă, uitase să-și ia cheile de acasă. Spera ca mama să îl aștepte. Apropiindu-se de casă însă, deveni neliniștit. Și dacă ea pățise ceva de supărare că el dispăruse fără să-i dea vreun semn? Îl cuprinseseră remușcările și teama. Fusese nesăbuit

și prost. Ar fi putut să i se întâmple ceva grav pe drum. Începu să alerge cu inima bubuindu-i în piept. De departe, casa părea tăcută și nemișcată, perfect liniștită. Poarta era descuiată, o împinse și intra în curte nerăbdător. În foișorul din grădina din spate, mama și bunica stăteau una lângă alta fără să-și vorbească uitându-se fix la telefoanele de pe masă. Când îl văzură, izbucniră în hohote de plâns amândouă deodată. Dintre toți trei, doar Muki părea că știe să se bucure fără să plângă.

XII

Tatăl Evei sosi valvârtej într-o seară târziu, într-un noian de bagaje și cadouri. În mijlocul sufrageriei trona o valiză de mari dimensiuni care, deschisă fiind, aproape că ocupa toată camera. Dacă voiai să ieși pe balcon, trebuia să pășești cu grijă și să te strecoari pe lângă pereți, ca să nu calci cumva din greșeală în bagaj. Pe canapea și pe cele două fotolii erau aruncate cămăși și sacouri, o cravată cu dungi mov și verzi spânzura de clanța ușii și se legăna la orice adiere de vânt, enervând-o pe Lola care o privea suspicioasă și o mârâia iritată.

Încă slăbită după operație, Eva își petrecea cea mai mare parte a zilelor în pat, deși începuse să iasă la scurte plimbări prin parcul de vizavi de bloc.

Venirea tatălui ei o bucurase și o umpluse de entuziasm. Și totuși, văzând valiza deschisă în mijlocul camerei, o străbătu un fior neplăcut. Bagajele îi aduceau aminte de sentimentul de provizorat pe care îl trăise ani de zile, înainte să se mute în România cu mama ei. Își dădea seama că toată viața se gândise doar la următoarea plecare și la următoarea mutare. Se simțea ca un copac fără rădăcini. O *Tillandsia*, specie de plantă aeriană originară din America

de Sud, hrănindu-se din aer și tânjind mereu să se înfigă în pământ și să rămână. Să aibă un loc pe care să-l numească acasă.

Era a doua dimineață când stăteau toți trei împreună la masa din bucătărie pentru micul dejun. O familie fără să fie de fapt o familie. Fără ritualuri comune, fără obiceiuri comune, cu legături de sânge destul de puțin consolidate de viața de zi cu zi. Tatăl Evei, Yanis, preferase întotdeauna un mic dejun franțuzesc, frugal, cu croasant și cafea. Aici însă croasante nu se găseau la brutărie. Și nici baghete cu coaja crocantă și subțire. Fusesse nevoit să se mulțumească cu pâine prăjită cu gem. Mereu preocupată de siluetă și calorii, mama Evei, Ramona, ciugulea dintr-un bol cu stafide, curmale și nuci. Eva mușca și ea, absentă și fără chef, dintr-o banană și sorbea dintr-o cană cu ceai de rooibos.

În ultimele luni în care fuseseră doar ele două, mama și fiica modelaseră casa după nevoile lor. De două zile, înghesuiseră cu greu un al treilea scaun la masa îngustă din bucătăria minusculă, readaptându-se cu dificultate la viața în trei. Fiecare părea că evită cea mai importantă întrebare: ce urmează, ce se va întâmpla cu ei trei de acum încolo? Tatăl le anunțase încă de la sosire că nu intenționa să se mai întoarcă la Moscova și că își dăduse demisia. Pluteau între ei multe lucruri nerostite, exact ca puful alb al plopiilor care de câteva zile acoperea tot orașul, ca o zăpadă căzută din senin, pe care soarele nu reușea să o topească.

Tresăriri toți trei atunci când auziră soneria de la intrare. Ramona merse să deschidă și se întoarse împreună cu o femeie înaltă și brunetă, tunsă scurt, cu o voce gravă, catifelată și cu ochii umflați de plâns.

— Eva, e mama lui Tudor, spuse Ramona pe un ton plin de neliniște.

Femeia făcea eforturi să nu izbucnească în lacrimi.

— Îmi cer scuze că dau buzna și vă deranjez duminică dimineață, dar fiul meu e plecat cu tatăl lui în excursie la munte și acum m-a anunțat fostul meu soț că băiatul a dispărut din cameră de la hotel. L-a căutat peste tot, a anunțat și poliția, la telefon nu răspunde și m-am gândit că poate știi tu ceva, Eva.

Eva sări direct în picioare.

— Cum adică a dispărut? Ieri seară mi-a trimis un mesaj, era foarte furios că tatăl lui o adusese la munte pe noua lui prietenă. Se opri neliniștită și-și acoperi gura cu palma stângă. Scuze, poate nu trebuia să spun asta.

— Bineînțeles că trebuia să spui asta, Eva, interveni mama ei. E important să spui tot ce știi.

Mama lui Tudor se albi la față și începu să plângă în hohote fără să se mai poată stăpâni.

— Cum se poate așa ceva? Cum a putut să-i facă asta? Cum poate cineva să fie atât de lipsit de bun-simț și sensibilitate, cum?

Își frământa mâinile, iar lacrimile îi curgeau în șiruri subțiri și neîntrerupte pe ambii obraji.

Mama Evei o invită cu blândețe să se așeze la masă. Tatăl ei se uita neajutorat de la una la alta, fără să priceapă despre ce era vorba. Nimeni nu se gândea să-i traducă ce se vorbea. Ramona îi făcu semn să le lase singure în bucătărie.

— Merg să-mi aduc telefonul să vă arăt ultimele mesaje de la el, spuse Eva și dispăru în camera ei. Încercă să-l sune pe Tudor, dar fără succes, de la primul apel intra mesageria vocală. Îi trimise un mesaj pe Instagram și pe *WhatsApp*, fără să spera că va primi vreun răspuns. Se întoarse în bucătărie și îi arătă mamei lui Tudor conversațiile pe care le avuseseră sâmbătă seară. Se vedea că băiatul se conectase ultima oară duminică dimineața la ora 01:53.

— Pot să vă ofer un ceai? Știu că e ușor să dai sfaturi, dar cred că ar fi bine să vă păstrați calmul, spuse Ramona cu voce blândă. Tudor are totuși 15 ani, nu e un copilăș neajutorat. Sunt ferm convinși că o să vă dea de veste cât de curând că e bine.

Cu bărbia în piept și cu mâinile în poală, mama lui Tudor își clătina capul încetișor, fără să poată să-i răspundă. Ramona îi așeză în față o cană de ceai în care plutea o felie subțire de lămâie.

Eva simți că i se umplu și ei ochii de lacrimi. Ar fi vrut să facă ceva, să-i vină o idee salvatoare, căuta febril o soluție, o metodă prin care să poată lua legătura cu Tudor. Să aibă o baghetă magică sau un binoclu fermecat care s-o ajute să-l repereze, să afle că totul era în regulă cu el. Își dădea seama că dispariția lui o făcea să sufere de-adevăratelea. Refuza însă să se gândească că i s-a întâmplat ceva grav și aștepta cu înfrigurare să primească un semn de la el.

— Dacă doriți, putem lua mașina să mergem să-l căutăm, o auzi pe mama ei zicând.

— Vă mulțumesc, sunteți foarte amabilă, dar poliția mi-a recomandat să nu plec de acasă, pentru că este posibil ca el să se întoarcă. Sper, sper din suflet să fie așa, spuse femeia, izbucnind din nou în plâns. Se ridică apoi de pe scaun. Ar fi cel mai bine să plec. Am lăsat-o pe mama singură și mi-e teamă să nu pățească și ea ceva, e destul de în vârstă. Eva, te rog din suflet, dacă află ceva, anunță-mă! Uite, îți las aici cartea mea de vizită. Și vă cer scuze încă o dată pentru deranj.

Femeia plecă apoi, adusă de spate și foarte abătută. După plecarea ei, Eva ieși pe balcon. Duminica senină și caldă de primăvară i se părea acum urâtă și întunecată, iar pereții casei o apăsau ca o cușcă strâmtă și rece. N-avea chef de citit și nici în pat nu mai avea stare să rămână. Îi povesti și tatălui ei despre Tudor și despre dispariția lui.

— Tata, ce-ai spune dacă am pleca cu mașina prin împrejurimi? Este aici aproape de oraș un lac frumos care-i place și lui Tudor. Am putea merge să-l vizităm?

Spera în sinea ei, copilărește, că-l va găsi acolo, ascuns între sălcii, fotografiind libelulele și mormolocii. Ramona se însufleți și ea, încercând să îndepărteze senzația apăsătoare de tristețe pe care mama lui Tudor o lăsase în urma ei. Gândul că ceva asemănător i se putea întâmpla și Evei o făcu să se scuture de groază.

— Ce spuneiți despre un picnic pe malul lacului? Am putea să pregătim prânzul și să-l mâncăm acolo, în natură. Să vedeți și voi cum e să te ciuruiască țăntării, spune râzând.

Idea picnicului la iarbă verde suna ca o evadare dorită și așteptată de toți trei. Yanis se apucă să gătească un *quiche lorraine*¹ cu un aluat de cumpărat pe care-l aveau în frigider. După o oră și jumătate urcară în mașină toți trei, urmați de Lola care nu se dezlipea de sacoșa cu mâncare și care păzise hipnotizată cuptorul cât timp tarta se rumenea la foc domol, umplând bucătăria de un miros persistent de șuncă afumată și de smântână.

După peisajul banal al orașului, câmpia se desfășura în fața lor în toată splendoarea culorilor de mai. Privirea întâlnea puține obstacole, doar în depărtare un șir de plopî care străjuia o șosea secundară spre un sat aflat dincolo de linia orizontului. În rest, valuri de câmpuri verzi, rîndunici și lăstuni care zburau în stoluri mici și ordonate deasupra lor, ici-colo câte o barză care pășea tacticos, ca un bătrîn cu mâinile la spate, în căutarea mesei de prânz, albine și fluturi amestecându-se bezmetic în dansuri aeriene imprevizibile, căutând surse de nectar și de polen.

¹ Tartă sărată tradițională franțuzească, cu smântână, ouă și șuncă.

Șoseaua cotea la un moment dat și se intersecta cu un drum îngust și neasfaltat, la capătul căruia se afla lacul. *Le paradis des libellules*, după cum îl numise Eva.

Parcară mașina la umbra sălciilor care creșteau în dezordine pe mal, iar Ramona scoase din portbagaj o cuvertură cu modele geometrice, care mirosea vag a naftalină, dar și a ceva dulce și suav, a miere amestecată cu polen, miros pe care Eva îl asocia cu bunicii pe care nu apucase să-i cunoască, dar care, în felul lor tăcut, invizibil și discret, o primiseră cu atâta dragoste în casa mică, veche și demodată.

Obosită după toate emoțiile zilei și după drumul cu mașina, Eva se întinse pe cuvertură, oftând. Își tot verifica telefonul, sperând să primească un mesaj de la Tudor, dar ecranul rămânea mut. Îl puse lângă ea pe pătură și auzi un bâzâit mărunt, ca o elice miniaturală. Văzu apoi două gărgărițe care-i aterizară pe pantaloni. Erau atât de mici și delicate, dar atât de temerare! Eva se bucură. Erau ca un semn bun, un semn că prietenul ei nu pășise nimic. Cel puțin așa-i plăcea să creadă. Luă telefonul, le poză și aproape fără să se gândească îi trimise fotografia lui Tudor, apoi o postă pe Instagram. *On dit que la coccinelle porte bonheur! Voyons si c'est le cas!*¹

Soarele se prelingea agale spre apus, de parcă îi venea greu să se desprindă de câmpia verde, plină de foșnet și de viață, când primiră un telefon de la mama lui Tudor: băiatul se întorsese teafăr acasă! Vestea o făcu pe Eva să-și spună că iubea gărgărițele cel puțin la fel de mult cât iubea libelulele.

¹ *On dit que la coccinelle porte bonheur! Voyons si c'est le cas!* – „Se spune că gărgărițele aduc noroc. Să vedem dacă așa va fi!“ (fr. în original). (*N. a.*)

XIII

Deși era luni și zi de școală, Tudor rămăsese acasă. Nici mama lui nu se dusese la cabinetul stomatologic la care lucra. Dorea să-l știe aproape, să-l supravegheze și să se asigure că emoțiile și drumul nu-l afectaseră prea tare. Fusese ideea ei să le invite pe Eva și pe mama ei la o cafea după-amiază.

Băiatul dormise neîntors până aproape de prânz și de mai mult de o oră umbla agitat dintr-o cameră în alta, pândind strada și poarta. Avea impresia că lipsise multă vreme de acasă și că n-o mai văzuse pe Eva de câteva luni. Inițiativa mamei de a le invita la ei acasă îl umpluse de bucurie, dar și de spaimă. Aștepta să o revadă, dar se și teme de ce va zice ea când se vor întâlni. Pentru că nu avea încă telefon, nu apucaseră să vorbească deloc de când se întorsese, iar asta îi provoca și mai mari emoții.

La ora cinci și jumătate, o mașină galbenă se opri în fața casei și imediat apoi soneria răsună prelung. De la fereastra din camera mare, Tudor îl văzu pe Muki cum se îndreaptă în fugă spre poartă, lătrând entuziasmat. Musafirele intrară în curte în frunte cu Lola care mergea țațoșă și cu coada pe sus.

După vremea caldă și senină din săptămânile precedente, ziua începuse cu ploaie și cu vânt. Eva era îmbrăcată într-o haină de ploaie lungă și sedefie, care o făcea să semene cu un cocon de fluture. Mergea ușor aplecată în față, ținându-se discret cu mâna stângă de abdomen. Probabil operația de apendicită încă îi provoca disconfort. Văzând-o atât de fragilă, inima lui Tudor se topi de drag. Le ieși în întâmpinare împreună cu mama lui care tocmai scosese o prăjitură din cuptor. Toată casa mirosea a mere coapte și a vanilie.

Muki și Lola năvăliră primii în hol. Îi urmă Eva, care se năpusti direct la Tudor în brațe. Din cauza surprizei, el fu cât pe ce să se dezechilibreze, apoi o prinse și o strânse cu grijă să nu-i facă rău. Era cel puțin cu un cap și jumătate mai înalt. Haina ei de ploaie era udă și aspră și îl udă și pe el pe tricou și pe pantaloni.

— Mă bucur teribil că n-ai pățit nimic, îi spuse ea în timp ce încerca să se descotorosească de pelerina udă.

— Haideți, haideți, intrați, ne bucurăm așa de mult că ați venit! spuse mama lui Tudor, iar el nu mai apucă nici să salute și nici să-i răspundă Evei.

Toată casa era cuprinsă de o hărmălaie voioasă, cu cei doi câini care lătrau, săreau și alergau unul după altul, aruncând stropi de apă pe parchet și pe pereți, fericiți de reîntâlnire, cu mamele care se complimentau, vorbeau tare, mult și repede și cu cei doi colegi de bancă fâstâciți și roșii în obraji, care nu știau cum să se comporte unul cu celălalt.

În sfârșit, se așezară împreună în sufragerie, la masa rotundă din mijlocul camerei, cu cei doi câini care își găseau greu locul și se foiau unul în jurul celuilalt.

— Sunt atât de bucuroasă că totul s-a sfârșit cu bine, spuse mama Evei, Ramona, răsfirându-și părul lung și blond, pe care ploaia îl udase destul de tare.

— Eu mă bucur că am avut ideea să vin la voi acasă. Sincer, eram așa de disperată, că nu știam cu cine să mai vorbesc. Am sunat-o pe dirigintă și ea mi-a sugerat să vă contactez, dat fiind că Eva și Tudor sunt prieteni și colegi de bancă. De la ea am primit adresa voastră. A contat mult faptul că m-ați primit și m-ați ascultat ieri dimineață. Aveam mare nevoie de sprijin, spuse mama lui Tudor cu tristețe. Doamne, parcă a trecut o veșnicie de atunci, spuse și zâmbi recunoscătoare, întinzând mâna să-l mângâie pe Tudor pe spate.

— Mare lucru n-am putut face pentru tine și m-am simțit atât de neputincioasă! Spune-mi un pic, tu ești de aici din oraș?

— Da, născută și crescută aici. Am plecat la București la stoma, după care m-am întors. Am preluat cabinetul stomatologic de la tata, n-avea rost să rămân în București. De ce mă întrebi?

— Pentru că-mi pari foarte cunoscută și nu știu de unde să te iau, spuse Ramona zâmbind. Nu cumva ai terminat în Generală 6?

— Ba da! Acolo am fost până în clasa a opta. Și tu?

— Clar, de acolo te știu. Cred că tu erai mai mare decât mine. Eu am dat admitere la liceu în 1990. Tu?

— Da, eu am terminat generala în 88, spuse mama lui Tudor încântată. Nu pot să cred! Deci am fost colege de școală.

Tudor o văzu pe Eva că-i face semne discrete să se retragă și să le lase pe mamele lor să sporovăiască și să-și aducă aminte de copilărie. Se ridică în picioare, atât de brusc, încât aproape răsturnă ceștile de cafea și de ceai de pe masă.

— Ăăăă, mama, eu și Eva mergem la mine în cameră, dacă nu vă supărați.

Femeile erau însă prea entuziasmate de recenta descoperire a trecutului comun și prea prinse în conversație, așa că aproape nu remarcară plecarea copiilor.

Camera lui Tudor era mare, spațioasă și luminoasă. Fereastra lată dădea spre grădina din spate, iar în dreptul pervazului tufa de liliac, încărcată de flori, mirosea și mai puternic după ce ploaia o udase și o înviorase.

Curtenitor, Tudor trase scaunul de la birou și-i făcu semn Evei să se așeze, iar apoi el se așeză pe pat, având grijă să împingă discret cu piciorul o pereche de șosete pe care uitase să le adune de pe jos.

Eva îl tot studia cu coada ochiului și nu știa să spună ce se schimbase la el. Era același, dar totodată diferit. Mai sigur pe sine, mai senin și mai calm, de parcă experiența prin care trecuse îi dăduse încredere în propriile puteri.

— Acuma știi ce-i schimbat la tine, zise ea cu satisfacție în glas, ridicând din sprâncene cu un aer profesoral. Ți-ai făcut altfel freza!

Într-adevăr, Tudor nu mai privea lumea pe sub breton. Părul lui aspru și castaniu era pieptănat cu grijă, cu cărare într-o parte, dându-i un aer ordonat și radios.

— Deja era cazul. Crescuse așa de mult, că nu mai vedeam pe unde calc, spuse râzând și așezându-și cu un soi de cochetărie reținută o șuviță de păr după ureche.

— Povestește-mi, vreau să știi tot ce ți s-a întâmplat! Ochii ei erau din nou plini de punctișoarele luminoase care i se aprindeau toate deodată ca o instalație de pom de Crăciun de câte ori era bucuroasă sau entuziasmată și care pe Tudor îl fermecau, dar îl și intimidau.

— Păăăăi, nici nu știi de unde să-ncep. Știi că ți-am scris atunci seara, sâmbătă, că a adus-o pe tipă acolo cu noi. Atunci efectiv am crezut că mor de nervi. După aia, seara târziu, i-am auzit vorbind între ei, iar tipa a zis ceva nasol de maică-mea. Chestia asta m-a trigăruit într-un mare hal, pur și simplu am văzut negru în fața ochilor și am zis că ori o omor, ori plec. Și am plecat. După aia

m-am dus în gară la Sinaia și acolo era cât pe ce să mă dea vânzătoarea de la bilete pe mâna poliției. I-am turnat niște minciuni că acumă mor de rușine, dar n-aveam încontro, că n-aș fi vrut să mă întorc la hotel nici mort. Cel mai nasol a fost că am încurcat trenurile și că mi-am scăpat telefonul din buzunar. Atuncea am crezut că dau în dambla. Îți dai seama, noaptea singur și fără telefon? Era pustiu, întuneric și înfricoșător și-mi era o fricăăăă, spuse el, închi-zând ochii și chircindu-se ușor pe marginea patului.

Eva îl privea și-l asculta cu ochii din ce în ce mai mari, scoțând mici sunete aprobatoare sau temătoare, pe măsură ce băiatul avansa în poveste.

— Mă rog, după aia am ajuns la Brașov, am așteptat vreo șapte ore, că deja nu mai știam ce să fac de plictiseală, am luat alt tren spre București, după aia un personal care efectiv s-a târât până aici și gata. Când mă gândesc, am făcut o groază de prostii, am furat bani de la tata, am turnat o droaie de minciuni, mi-am pierdut telefonul, dar nu regret, jur.

— Și prietena lui taică-tău cum e, cum arată?

Tudor își umflă obrajii, neștiind ce să zică.

— Ții minte desenele cu Doamna și Vagabondul? Seamănă cu cățelușa aia, cu o coamă lungă și roșcată, numai că e afurisită și are niște priviri tare veninoase. S-o fi văzut cum vorbea cu mine: *Mvaaai, Tudor, dar de ce nu zici nimic? Mvaaai Tudor, e nepoliticos din partea taaaa!* Băiatul își dădea ochii peste cap și-și subțiasse vocea, gesticulând plin de importanță, punându-și picior peste picior și prefăcându-se că ține între degete o țigară. Ascultându-l, Eva râdea în hohote ținându-se cu mâinile de burtă.

— Vaaaai, oprește-te, te rog, pentru că simt că-mi pocnește operația! Tudore, știi c-ai fi bun de *stand-up comedy*?

— Și s-o vezi că era plină de machiaj, cred că avea un kil de farduri pe față și un kilogram de argint la gât și la încheieturi. Când mergea se auzea așa un zornăit, de parcă era șarpe cu clopoței, supralicită el, deși știa că deja începuse să exagereze și se îndepărta tot mai mult de la adevăr.

— Și în tot timpul ăsta tatăl tău ce făcea?

— Ce să facă? Se tot încrunta la mine și mă înghiontea să mă port frumos. Așa mi s-a părut de *lame* toată faza, cum încerca el să mă facă să par simpatic în ochii ăleia.

— Ai vorbit cu el de când ai ajuns acasă?

— Nu și nici n-am de gând. A sunat-o pe maică-mea și a tot insistat că vrea să mă audă, dar eu n-am ce să-i zic. Deși, sincer îți spun, acum nu mai sunt așa de supărat pe el. Dar nu mai vreau să-l văd. Cel puțin nu acuma. Mi-e așa, cumva puțin milă de el, dar nu știu de ce, spuse lăsându-și privirile în jos și oftând din rărunchi.

— Am fost tare necăjită când ai dispărut și mă tot gândeam cum să fac să dau de tine. Știi, l-am rugat pe tata să mergem la lac și am fost ieri acolo cu mașina. E atât de frumos și culorile câmpului, și libelulele, abia aștept să mergem împreună cu bicicletele.

— Să te faci tu bine și mergem, spuse Tudor bucuros.

— Săptămâna asta încă mai stau acasă, apoi de luni vin la școală. Abia aștept! E tare plictisitor să stai toată ziua singur și să n-ai nimic de făcut.

— *Gizäs*, tu ești tot timpul cu capul numai la învățat, se scăpă el, apoi se înroși până în vârful urechilor. Scuze, sper că nu te-ai supărat!

— De ce m-aș supăra? Mie îmi place la școală și gata!

Îl privi în ochi și îi zâmbi într-un fel care îi provocă lui Tudor niște furnicături din alea plăcute pe sub coaste.

— Vezi că trebuie să-mi aduci temele, să nu cumva să uiți! îl amenință poznaș cu degetul, privindu-l peste ramele hexagonale ale ochelarilor.

— Mda, probabil că ar trebui să mă apuc și eu un pic mai serios de învățat. Dacă n-ar fi totul așa de *booooooring*, spuse și se trânti pe pat cu fața în sus și cu mâinile sub cap.

O auzi pe Eva că se ridică de pe scaun și vine să se așeze lângă el. Se întinse apoi, punându-și și ea mâinile sub cap.

— Vaaaai, abia aștept să stăm toată vara așa în iarbă lângă lac. Tu nu?

Tudor îi simțea căldura corpului iradiind și încălzindu-l. Părul ei mirosea a proaspăt și a curat, cu o ușoară aromă de citrice. Nu îndrăznea să se miște, iar emoția îi uscască gura, așa că nu putu să-i răspundă. Mormăi doar un *îmbîîî* care aproape se topi în aer și nu ajunse decât parțial la urechile Evei. În sufletul lui se amestecau tot soiul de sentimente. Era bine acasă, era grozav că ea îl așteptase și se necăjise pentru el. Dar cel mai tare îl încânta perspectiva unei veri petrecute împreună. Micul orașel prăfuit și pustiu din care până atunci își dorise cu disperare să evadeze i se părea cel mai frumos loc din univers. Nu-și dorea să fie nicăieri altundeva, cu condiția să fie împreună cu ea.

O auzea cum respiră liniștit și egal lângă el și ar fi vrut să-și treacă mâna prin părul ei lung, negru și lucios, dar nu îndrăzni. Își aduse aminte din nou de pițigoii delicat și timid care venea iarna pe pervazul ferestrei de la bucătărie. N-ar fi vrut s-o sperie și s-o îndepărteze. Priveau împreună tavanul pe care erau lipite niște mici stelute fosforescente de pe vremea când Tudor era mic. De afară se auzea ploaia care cădea în rafale, lovind cu putere în ferestre.

— Ai aflat ce s-a întâmplat cu telefonul tău? Vocea îi suna dulce, delicat și aproape șoptit, de parcă n-ar fi vrut să rupă vraja ce se crease între ei.

— Din câte înțeleg, l-a găsit poliția căzut între șine, dar nu mai poate fi folosit, e praf, trebuie să-mi cumpăr altul. E ciudat cât de mult poate să-ți lipsească la început, după aia parcă simți cumva o ușurare că nu-l mai ai. Aproape că-mi vine să încerc să trăiesc așa câteva zile.

Ea se ridică într-un cot privind gânditoare pe fereastră.

— Îmi place să o întreb pe mama cum era viața înainte să apară telefoanele astea inteligente. Mi se pare greu de imaginat lumea fără Internet, deși probabil că totul ar fi mai simplu și mai aproape de natură.

— Aș veni la tine la bloc și te-aș striga de sub balcon: Evaaaa, hai la plimbaaaaare! spuse râzând.

— Mai simplu ar fi să suni la interfon, nu crezi? Se ridică pe marginea patului și se uită pe geam. Întotdeauna mi-a plăcut ploaia. E așa plăcut să stai în casă și să o auzi cum cade pe pământ, să-ți imaginezi cum hrănește pomii și plantele. Parcă și eu simt că mă hrănește și-mi vine să plescăi de poftă când mă gândesc la cireșe, la caise și la piersici și la cât de bune și zemoase sunt.

Tudor se ridică și el. Fără să-și dea seama ce face, își petrecu brațul pe după mijlocul Evei, o trase ușurel spre el și își lipi buzele de ale ei doar o clipă, o atingere scurtă și ușoară. Ea nu protestă și nu se feri. Totul părea atât de simplu și firesc, așa cum trebuia să fie. Tresăriră amândoi când auziră pași pe coridor. Eva se ridică în picioare ca împinsă de un arc, apoi se așeză pe scaunul ergonomic de la biroul lui Tudor. Apropierea și atingerea pluteau între ei ca o adiere, ca o ploaie generoasă care-i hrănea și îi emoționa pe amândoi.

XIV

Vremea continuă să fie ploioasă și rece toată săptămâna. Sub perdeaua de apă, orașul părea și mai pustiu, și mai trist. După sărutul lor fugar, Tudor trăia într-o continuă stare de agitație și neliniște. Nu mai dormea bine și nu mai avea poftă de mâncare. Își tot refăcea în memorie scena, încercând să-și aducă aminte de fiecare gest al lui și al ei. Deși vorbeau în fiecare zi pe messenger, nici unul nu aduse în discuție ce se întâmplase. Și de fapt, ce-ar fi fost de discutat? Ce-ar fi putut s-o întrebe? Sau ce-ar fi putut el să-i spună? Ea era calmă, liniștită, chiar veselă. Îndrăzneala lui nu părea s-o fi supărat, dimpotrivă.

Când în sfârșit ploaia se opri, în prima după amiază cu soare, se înțelesesă să iasă cu câinii la plimbare după școală. O așteptă în fața blocului cu Muki în lesă. Ea coborî împreună cu Lola și îl prinse de mână cu cel mai firesc aer din lume. Simți cum în palmă i se strecoară mănunchiul de rămurele al degetelor ei, iar în suflet o bucurie care-l făcea să amețească. Traversară parcul spre maidanul cu plopi tăcuți și oarecum fâstâciți, ținându-se strâns de mână, de parcă lipsa acelei atingeri i-ar fi făcut pe amândoi să-și piardă echilibrul. Nu se puteau așeza pe iarbă, erau încă băltoace mari peste

tot, așa că înconjurară maidanul de câteva ori cu pas domol. Aerul era curat și proaspăt, cu toate mirosurile ierbii și florilor amplificate de ploaia care căzuse neconținut mai mult de o săptămână. Verdele crud al primăverii începuse să capete nuanțe mai întunecate. Venea vara.

— Știi, m-am tot gândit la foarte multe chestii după ce-am fugit de la Sinaia. M-am gândit că fără telefon sunt pierdut, că nu știu nimic despre lume, nu știu să mă orientez, nu știu să mă apăr, nu știu nimic, dacă nu caut pe Google. Și mă tot gândeam la ce spuneai tu despre natură și despre insecte și păsări. Cât am așteptat trenul la Brașov am umblat printre niște blocuri de acolo de vizavi de gară și m-am uitat în jur. Era plin de furnici, de guguștiuci, de mierle care-și vedeau de treaba lor într-un fel care m-a făcut să mă rușinez. Eram așa de mare și așa de inutil, iar ele erau atât de mici și atât de serioase în ce făceau. Sper să nu râzi de mine, dar m-am simțit aiurea de tot.

— Nu râd, cum să râd! Mă bucur că-mi povestești ce simți. Și eu mă gândesc de multe ori că omul are impresia că le știe mai bine pe toate. Vezi, taie copacii după cum are chef, le spune animalelor cum ar trebui să crească și să se comporte. De multe ori stau și mă uit la Lola și mi-e milă de ea. Eu stabilesc când mănâncă, când se plimbă, când și unde doarme. Mi-ar plăcea s-o las liberă să aleagă singură, dacă n-aș ști că în oraș sunt pericole pentru ea la tot pasul și că n-ar putea să se protejeze de mașini.

— Totuși, cu Lola n-ar trebui să-ți faci griji, e fericită, iubită, îngrijită.

— Știu, și totuși poate că ar vrea să trăiască altfel decât cred eu că e bine pentru ea. De aia vreau să mă întorc în Africa. Viața în Europa e bună și comodă, dar parcă nu mai ai loc nicăieri de

oameni. În Africa pare să fie atâta spațiu și atâta libertate și niște culori care te copleșesc.

— Ce bine de tine că știi ce vrei să faci! Eu acuma nu mai știu. Nu mai găsesc nici o bucurie în jocuri și în calculator. Mi se pare totul așa de fals și lipsit de noimă. Îmi dau seama că, în afară de jocurile alea tâmpite nu știu să fac nimic și nu mă pricep la nimic. Și mă cam sperie chestia asta.

— Nu cred că ai de ce să te îngrijorezi, mai ai timp să te decizi, până terminăm liceul mai sunt doi ani jumate.

— Știu, dar am impresia că nu-s bun la nimic, că nu mă pasionează nimic. Încerc să mă apuc de învățat, dar mintea mea tot aiurea merge. Nu-mi place nimic din ce facem la școală. Cred că sunt un prost. Își lăsă capul în pământ deznădăjduit.

— Nu ești prost, cum să fii prost?! Eu cred că ești foarte deștept și foarte generos, și amuzant, și ești un prieten atât de bun.

De această dată fu ea cea care se înalță pe vârfulurile picioarelor și-și apropie gura de a lui, apăsându-și îndelung buzele de buzele lui. Respirația îi mirosea a semințe de măr, iar Tudor simți că-l ia cu leșin. O prinse ușurel în brațe, atent să n-o sperie, de parcă ar fi fost o libelulă sau un pițigoii verzui. Îi simți oasele spatelui, mici, fragile, o pasăre care i se cuibărise în brațe.

— Eva, ești foarte importantă pentru mine, îi șopti când se desprinseră din îmbrățișare.

— Și tu ești foarte important pentru mine. Ești primul meu prieten adevărat!

— Chiar îți place de mine, așa gras și urât?

— Nu cred că ești urât. Ce, eu sunt mai brează? Uită-te la mine cât sunt de *slăbiciune*.

Se aplecă deschizând brațele și arătând spre picioarele subțiri, îmbrăcate în niște blugi largi de culoare neagră tăiați în dreptul

genunchilor. Tudor râse înveselit de felul în care contorsiona ea uneori cuvintele.

— Nu se spune slăbiciune, se spune slăbănoagă. Slăbiciune am eu pentru tine. O trase spre el și o sărută din nou. Căpătase curaj, iar faptul că ea părea dornică de apropiere îl făcea să nu se mai sature. Își trecu mâinile prin părul ei negru și lucios, într-un gest la care visa de mult.

— Știi, mă bucur că ai planuri de viitor și că știi ce vrei să faci, dar un pic mă sperie ideea asta a ta cu plecatul în Africa.

— Poți să vii și tu cu mine.

— Da, și ce să fac acolo? Să car bagaje, eventual?

Fu rândul ei să râdă în hohote.

— Mai e vreme până atunci. Sigur găsești tu ceva care să te pasioneze. Sincer îți spun că acum mă gândesc doar la vacanță și la cum o să umblăm brambura pe la lac.

— Nu plecați nicăieri peste vară?

— Habar n-am! Tata spune că și-a dat demisia și deocamdată nu lucrează nicăieri. Vom merge probabil în Alger la bunici, dar sper să nu rămânem prea mult acolo. Într-un fel, aici mă simt foarte acasă și mi-ar fi dor dacă aș lipsi prea mult. Se uită direct în ochii lui. Și cred că mi-ar lipsi compania ta.

Tudor avea impresia că visează. Fata asta subțire și delicată părea să țină cu adevărat la el. Simțea cum crește înăuntrul lui un sentiment încă fragil de mândrie, care se comporta ca un copilăș ce abia începe să umble, încă nesigur pe picioarele lui. Era ceva ce nu mai simțise niciodată până atunci. Îi venea să strige și să se bată cu pumnul în piept, așa cum văzuse în filmul vechi cu Tarzan, omul-maimuță. Îi veni să râdă de gândul prostesc ce-i trecea prin minte. Apoi se încruntă.

— Problema e că până la vacanță trebuie să văd cum fac să scap de corigențe. La biologie, dacă mai iau încă un 4, nu mă mai pot redresa și nici la istorie nu-i prea veselă treaba.

— Ți-am spus că, dacă vrei, învățăm împreună.

— Știi, și din cauza asta mi-e rușine. Tu ești așa de harnică și de generoasă! M-am tot gândit de când m-am întors. Nu cred că am apucat să-ți povestesc, în gara în Brașov am întâlnit un băiat, zdrențaros și murdar, nu știu dacă era de vârsta noastră sau mai mic. În orice caz, era slaaaab și mi-a povestit că iarna fac foc cu haine vechi și nu-mi iese din minte treaba asta. Niciodată până acum nu m-am gândit că sunt norocos că am o casă și căldură și mâncare, o mamă care mă iubește și o bunică pe care n-o pot opri din gătit. Și un tată cam dus cu pluta, dar care măcar nu mă trimite să dorm pe bănci în parc, spuse zâmbind.

— Vezi, exact asta simt și eu de multe ori, că e așa multă nedreptate pe lume, că oamenii sunt egoiști și orbi, că distrug natura și animalele și aș vrea să pot face ceva ca să opresc dezastul, dar nu-mi vine în minte nimic prea deștept. Și tu ești primul om pe care-l cunosc care nu râde la ideile mele, din contră, vede și el lucrurile la fel. De câte ori le vorbesc altora despre asta mă ironizează și mă poreclesc Greta Thunberg. Și asta mă enervează teribil. Adică fata aia a avut curajul să spună lucrurilor pe nume, să sfideze bogătașii ipocriți care o fac pe filantropii și tot ce primește e *hate, meme* tâmpite și ironie.

Obrajii ei palizi se îmbujoraseră de indignare, vorbea plină de însuflețire cu un accent franțuzesc foarte pronunțat, iar Tudor se gândi că tocmai asta admira cel mai mult la ea, felul în care gândea și reușea să exprime ce simțea.

— Tu mi-ai deschis și mie ochii, altfel eram și acuma o mămăligă care-și petrecea zilele cu ochii în ecran, fără să știe pe ce lume

trăiește. Nu că acuma aș ști mai bine, dar oricum îmi dau seama că ar trebui să mă gândesc mai serios la ce aș vrea să se întâmple cu viața mea.

— De aia spun eu că nu ești prost. Se uită apoi în jos la picioare. Vaaaai, fii atent că mi s-au udat de tot tenișii de la iarba asta udă, sunt flească! Se aplecă, se descălță și porni în picioarele goale mai departe.

El o privi perplex câteva clipe, apoi îi urmă exemplul. Își scoase adidașii, aruncă și șosetele cât colo, simțind sub tălpi răcoarea pământului îmbibat de ploaie.

— Iuhuuuu! se trezi strigând fără să vrea, pornind să alerge bezmetic pe maidan. Eva îl urmă cu pași mărunți, atentă să nu facă efort prea mare, așa cum îi recomandase chirurgul după operație. Intrigați de agitația lor bruscă, Muki și Eva lătrau zgomotos, sărind și improșcând în toate părțile picături de apă care, în lumina soarelui la asfințit, se transformau în multe curcubeie mititele, plutind prin aer ca niște creaturi fantomatice, venite de pe alte planete.

— Evaaaaaa, asta e cea mai fericită zi din viața mea!!! striga cât îl țineau plămânii, indiferent la ce-ar putea spune lumea din jur. Ea îl ajunse din urmă, respirând sacadat.

— Ba nu, asta e cea mai fericită zi din viața mea! Fu cât pe ce să cadă, pentru că Lola veni spre ea în fugă și i se băgă cu toată forța printre picioare, dezechilibrând-o.

Scăpate de constrângerile pantofilor, picioarele ei subțiri, palide și firave se înfigeau în pământul care mustea de apă.

— Simți ce plăcut e să ai pământul sub picioare, simți câtă forță emană și cum te hrănește? Își dădu capul pe spate și-și desfăcu brațele larg, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze tot orașul și câmpiile din jur. Mă simt ca un acumulator pus la încărcat, spuse închizând

ochii, cu fața îndreptată spre cer și cu părul lung, negru și strălucitor fluturându-i leneș în aerul cald și umed al înserării.

Pe Tudor îl uimeau toate asocierile pe care ea le făcea și felul în care părea să se bucure de contactul cu natura. Își mișcă degetele de la picioare, simțind cum îl gădilă firele de iarbă. Îi veni să strige din nou din toți rărunchii: iuhuuuuuuu!!!!, provocând lătratul asurzitor al câinilor și hohotele de râs ale fetei. În depărtare, două doamne în vârstă care treceau agale pe lângă gardul de la baza sportivă se opriră și se tot uitau la ei curioase și mirate.

Când se întoarse seara acasă, udă și murdară de noroi și de iarbă, Eva îi aminti mamei sale:

— Mai știi că vorbeam despre o bicicletă? Crezi că o putem comanda zilele astea? În curând o să am voie să fac sport fără restricții și aș vrea să sosească până atunci.

Obosită, distrată și entuziasmată, nu observă schimbul fugar de priviri dintre părinții ei.

XV

— Tata, mă ajuți să aleg o bicicletă de pe net și s-o comandăm? strigă Eva de cum intră în casă a doua zi, după orele de școală.

Tatăl ei era în balcon cu laptopul în brațe și cu căștile în urechi. Imediat după ce se mutaseră în oraș, mama ei cumpăraseră o măsuță rotundă de fier forjat și două scaune cu spătar elegant, care imitau cozile înfoiate și rotate ale unor păuni. Petreceau acolo mult timp, privind copacii din parc și forfota trecătorilor pe bulevard. Yanis Fitoussi își scoase căștile din urechi și-i făcu fiicei sale semn să se așeze.

— Eva, trebuie să vorbim. Vocea îi suna grav, iar figura îi era lipsită de expresie. Fata se așeză încet pe scaun, fixându-l cu privirea, neștiind la ce să se aștepte.

— S-a întâmplat ceva? A pățit ceva bunica?

— Bunica și bunicul sunt ok, din fericire. Tatăl ei se așeză mai bine în scaun, întinzându-i mâna cu palma desfăcută peste masă și dregându-și vocea de mai multe ori. Scumpa mea, n-o să te mint. Am primit o ofertă de lucru deosebit de generoasă la o bancă foarte mare și solidă din Paris.

— Asta înseamnă că o să pleci iar?

— Eva, asta înseamnă că plecăm. Toți trei.

Fata sări în picioare, cu ochii plini de lacrimi.

— Să plecăm? Din nou? Tata, toată viața mea m-ați târât după voi ca pe o valiză, nu v-a interesat niciodată ce doresc și ce mă bucură, nu m-ați întrebat niciodată ce părere am. Peste două luni împlinesc 16 ani, nu crezi că ar trebui să-mi ceri și mie părerea? Să mă întrebi dacă sunt de acord cu asta?

Intră în casă valvârtej, strigând.

— Mamaaaaa, mamaaaaa, unde ești?

O găsi în bucătărie. Plângea cu fața în palme, așezată pe un taburet lângă geam.

— Mama, n-ai nimic de spus despre toate astea? Spuneai că nu mai vrei să pleci de aici. M-ai mințit?

— Eva, încearcă să înțelegi. Tata n-ar avea ce job să-și găsească aici, iar eu ...eu mi-aș dori mult să-mi găsesc de lucru, să fac ceva cu viața mea. La Paris mi-ar fi mai ușor să-mi caut, poate să fac un curs, să învăț o nouă meserie. Iar Parisul e orașul în care te-ai născut, n-ar fi ca și cum ai lua-o de la capăt.

— Tocmai asta e, mama! Nu mai doresc s-o iau mereu de la capăt. Nu mai vreau să vagabondez prin lume ca o plantă dusă de șuvoiul de apă de la marginea trotuarului. N-aveți decât să plecați, eu rămân!

Se năpusti spre ușa de la intrare și ieși din apartament trântind-o cu zgomot, înainte ca mama să apuce să-i răspundă.

Când ajunse în stradă, auzi cum tata o strigă de la balcon. Se prefăcu că nu-l aude și intră în parc, fără să știe încotro ar trebui să meargă și ce ar trebui să facă. Scoase telefonul din buzunar, gândindu-se că ar trebui să-l sune pe Tudor și să-i povestească. Apoi își aduse imediat aminte că băiatul era la psiholog. Își băgă telefonul înapoi în buzunar și porni fără țintă pe aleile din parc. Din reflex,

mergea pe traseul pe care îl străbătea în fiecare zi în drum spre școală. Ajunse în fața liceului, continuând să meargă de-a lungul străzii mărginite de castani care ducea spre centrul orașului.

Eva își făcuse obiceiul să intre în librăria de vizavi de liceu o dată pe săptămână. Vicky, librăreasa, o primea de fiecare dată cu un zâmbet ușor ironic, cu o ceșcuță de cafea turcească și cu ultimele bârfe de prin oraș. Fata o asculta amuzată, deși nu cunoștea personajele despre care era vorba, se învârtea printre rafturile de papetărie, răsfoia cărțile nou intrare în librărie și eventual o ajuta pe Vicky să aranjeze marfa în vitrină.

Trecu de *outlet* și de florărie și își dădu seama că Vicky era singura persoană cu care ar fi putut să vorbească despre situația în care se găsea.

Librăreasa era așezată pe un scăunel în spatele tejghelei, descifrând un careu sudoku. De undeva din spatele perdelei înflorate, se auzea discret un aparat de radio.

— Ia te uită cine vine pe la mineeee, spuse Vicky încântată, privind-o pe deasupra ochelarilor cu rame de culoare vișinie.

— Vicky, sunt teribil de necăjită, spuse fata și începu să plângă în hohote proțăpită în mijlocul magazinului, cu brațele ușor depărtate de corp, ca un copil neajutorat.

Alarmată, librăreasa se ridică în picioare, își dădu jos ochelarii și se repezi s-o strângă în brațe.

— Puișoru' mamii, cine te-a necăjit? Zi-i la mama, că-l omor în bătaie pe ticălos! Ce-i necazu? O cuprinse cu brațele, legănând-o încetișor, de parcă legăna un bebeluș cuprins de colici.

— Ne mutăm. Iar. La Paris, spuse Eva printre hohote de plâns.

— Phaa, și tu plângi că te muți la Paris? Unde-ar da sfântu' să mă lovească și pe mine așa un noroc, spuse femeia mângâind-o ușor pe cap. Eva se smuci din îmbrățișare.

— Vicky, nu înțelegi? Toată viața am mers prin lume ca o nomadă. E prima oară când mă simt acasă, când am prieteni, când pot să umblu liberă prin oraș. N-am trăit așa de bine și frumos nicăieri altundeva. Și mai e și Tudor. Își lăsă capul în jos, zguduindu-se de plâns.

— Fata mamei, tu ești îndrăgostită, zise Vicky zâmbind înțelegătoare. Eheeei, mare lucru-i dragostea! Ai vorbit cu el?

— Încă nu, n-am putut, are consultație la psiholog. Și, Vicky, nici nu știu cum să-i spun. O să fie așa de necăjit când o să afle.

— Hmmmm, avem nevoie de un plan. Hai, așează-te cumișnică acolo pe scaun, eu fac rapid o cafea și sigur ne vine o idee, ok?

Femeia dispăru în spatele draperiei cu flori mari grenă și prăvălia fu invadată imediat de un miros de cafea proaspăt rășnită. În mai puțin de zece minute erau așezate amândouă la fereastră, pe cele două scaune ce flancau măsuța rotundă cu picioare inegale, care, de câte ori te sprijineai de ea mai hotărât, se legăna periculos.

— Să vedeed, zise Vicky lungind vocalele și privind insistent în ceașca albastră cu medalion alb în care aburea cafeaua. Părinții tăi sunt hotărâți, nu mai poți negocia cu ei?

— Cred că nu. N-am stat să-i întreb. M-am gândit să rămân aici, n-au decât să plece dacă vor! Își încrucișă mâinile peste piept, încruntându-se cu un aer războinic.

— Fetița mamei, trebuie să-i înțelegi și pe ei: ce să facă în orașelul ăsta prăpădit? Și trebuie să fii rezonabilă, nu poți rămâne singură aici, plus că ai alte șanse la Paris. Oricât de greu ți-ar fi să te desprinzi, o să mai găsești alți băieți pe acolo, nu e numai Tudor pe lume!!!

— Vicky, cum poți să spui așa ceva? Nimeni nu poate fi ca el, înțelegi, nimeni, niciodată! Începu din nou să plângă în hohote.

— Gata, gata! Ai dreptate! Ca el n-o să mai fie nimeni. Fii atentă ce-ți zic eu. Du-te acasă și vorbește cu părinții. Află de la ei care-i planul și abia după aia povestește și cu Tudor. Eu zic că e mai bine așa. Hai, fii fetiță înțeleaptă! La urma urmei, poți să vii să faci facultatea în România, trei ani de liceu zboară, ai să vezi! Bea-ți cafeluța liniștită, apoi fugi acasă și vezi ce-ți spun ai tăi.

Telefonul începu să-i sune imediat după ce ieși din librărie. Era mama. Ezită puțin înainte să-i răspundă.

— Eva, pe unde ești? Aș vrea să vorbim.

— Am fost la Vicky la librărie, acum vin acasă.

Părinții o așteptau așezați unul lângă altul pe canapeaua din sufragerie. Erau amândoi triști și abătuți. Ea intră în cameră și se așază turcește pe covor în fața lor. Lola veni să i se cuibărească în brațe. Avea ochii umflați de plâns, iar cățelușa parcă îi simțea supărarea, pentru că începu să-i lingă mâinile cu delicatețe, scâncind încetișor.

— Vă ascult! Ce vreți să-mi mai spuneți? Viața mi-ați distrus-o deja, așa că prea multe nu mai aștept din partea voastră.

— Eva, încearcă să nu fii melodramatică, te rog, spuse tatăl ei cu o ușoară iritare în glas.

— Eva, interveni și mama, încercând să preîntâmpine o ceartă care stătea să izbucnească între cei doi. Uite, am povestit cu tata și ne-am gândit că e normal să așteptăm ca tu să termini anul școlar. Apoi ar mai fi posibilitatea ca noi două să mai rămânem până la toamnă aici.

— Dar câtă generozitatea din partea voastră! Îmi acordați cu mărinimie încă trei luni în care să fac ce doresc? De parc-aș fi copil de grădiniță, mă momiți cu dulciuri sau cu o plimbare la mall. Ei bine, nu! N-aveți decât să plecați, eu rămân.

Se ridică de pe covor, o luă pe Lola în brațe și se închise la ea în cameră. Nu știa cum să procedeze mai departe și cum să-i dea lui Tudor vestea cea cumplită. Îi trimise un mesaj pe *chat*.

<Trebuie să vorbim urgent>

El îi răspunse după douăzeci de minute. Își dădură întâlnire în parc, la rondoul unde se afla o fântână arteziană din care nu mai țâșnea apă de câteva decenii.

XVI

Pe fundul fântânii arteziene mai rămăsese un pic de umezeală de la ploile de săptămâna trecută. O broscuță mică și cafenie își făcuse acolo culcuș, căutând răcoare și adăpost.

Vestea pe care i-o dăduse Eva îl năucise pe Tudor. În minte i se învârtea un singur gând: toți oamenii importanți pentru el, la un moment dat, plecau, dispăreau, îl părăseau. Iar asta era precis numai vina lui: nu știa ce să facă să nu-i mai îndepărteze, să-i păstreze.

În parc era destul de puțină lume, câteva bunicuțe cu nepoții și vreo două perechi de îndrăgostiți ascunși pe băncile vopsite în verde și ferite de ochii trecătorilor de tufele care, din cauză că nu le mai tunsese nimeni de vara trecută, creșteau dezordonat.

Stăteau așezați amândoi pe bordura rondului de petunii de la fântână. Eva îl prinse de mânecă.

— Și dacă am fugi? Mergem la gară, ne urcăm în primul tren și gata! Trebuie să ne ascundem doar doi ani și un pic, după ce devenim majori nu prea mai au ce să ne facă.

Se întoarse spre ea cu fața toată luminată de speranță.

— Chiar așa! Ne lăsăm telefoanele acasă, facem rost de ceva bani, ca să ne ajungă în primele zile, după care sigur ne descurcăm

noi. Eu am deja experiență, spuse îndreptându-și spatele într-o atitudine mândră. Apoi o privi neîncrezător. Eva, chiar vrei să fugi cu mine? Ești sigură?

— Niciodată n-am fost mai sigură de ceva în toată viața mea. O să ne găsim de lucru pe undeva. Am putea merge la mare, de exemplu. Acolo tot timpul e nevoie de chelneri și de ajutoare pe la restaurante. Ce spui?

— Daaa, foarte bună idee. Putem să mergem la Mangalia. Am fost acolo când eram mai mic. E un orașel cam ca ăsta, dar vara e plin de lume. N-o să le fie ușor să ne găsească.

— Cu banii rezolv eu, am un card cu economii.

— Nu putem folosi carduri, trebuie să avem cash, altfel ne iau urma imediat. Și nici telefoane, ți-am zis. Trebuie să ne ștergem urmele complet.

— Perfect! Cum facem?

— Mergem acasă și ne prefacem că nu e nimic în neregulă. Ne vedem de școală, ieșim la plimbare cu câinii, ca de obicei. Între timp, scoatem câte o sumă mică de bani de la bancomat în fiecare zi, ca să nu bată la ochi. După aia, după vreo două săptămâni, poate trei, când părinților tăi o să li se pară că gata, tu te-ai consolată cu ideea plecării, fugim.

— Crezi că ar fi bine să ne deghizăm? Să-mi pun o perucă blondă, iar tu niște mustați sau o barbă falsă?

— Hmmm, poate că n-ar fi neapărat o idee rea. Ne mai gândim la asta. Deocamdată, e important să facem rost de bani cash și să dăm un *search* pe net, să vedem ce loc ar fi cel mai potrivit pentru noi. Trebuie să plănuim operațiunea în cele mai mici detalii.

Se ridicară în picioare plini de însuflețire. Aveau un plan, iar planul părea să fie impecabil! Porniră spre blocul Evei ținându-se

de mână și se despărțiră apoi fără să-și mai spună mare lucru. Fata intrase în casa scării, când Tudor alergă în urma ei.

— Eva, să nu vorbim pe chat despre planul nostru. S-ar putea să ne intercepteze mesajele. Dacă-ți vine vreo idee, noteaz-o într-un caiet și mi-l arăți mâine la școală, ok?

Ideea lui era excelentă, nu se puteau da de gol, iar planul trebuia pus la punct cu mare atenție ca să aibă șanse de reușită.

Își aduse aminte că săptămâna trecută cumpăraseră de la librăria lui Vicky un caiet cu foi veline și cu planete aurii imprimate în relief pe copertă. Se închise la ea în cameră, scoase caietul din birou și începu să scrie, cu scrisul ei mărunț și ordonat.

PLAN DE EVADARE

Sunt obligată să fug de acasă, pentru că părinții mei vor din nou să ne mutăm, iar eu nu mai pot să mă plimb prin lume și, cel mai important, nu vreau să mă despart de Tudor.

Și Lola? Cu Lola ce urma să se întâmple? La câini nu se gândiseră. Era însă mult prea dificil să-i ia cu ei. Doi adolescenți însoțiți de doi câini ar fi sărit imediat în ochi și ar fi fost descoperiți rapid.

Se duse să deschidă larg fereastra. În întuneric se profilau siluetele copacilor din parc, ce foșneau ușor în bătaia vântului nocturn. Mirosea a iarbă proaspătă și a iasomie. Văzu o pisică bălțată care trecea neuzită pe alea de lângă bloc. Orașul dormea calm și liniștit, fără să bănuiască zbuciumul celor doi adolescenți care plănuiau să pornească singuri în lumea largă.

A doua zi de dimineață, când se trezi, buimac și obosit după o noapte agitată și chinuitoare, Tudor găsi pe masa din bucătărie

micul dejun pregătit de mama lui și un bilețel scris de mână pe un post-it de culoare galbenă, lipit pe mușamaua de pe masă: *„Te rog să scoți tomberonul cu hârtie (ăla galben) înainte să pleci la școală. Te iubesc!“*

Peste două, maxim trei săptămâni, urma să se ocupe singur de toate: să găsească mâncare, adăpost și ceva de lucru, nu doar pentru el, ci și pentru Eva. Să învețe să gândească pentru doi. Își aminti apoi cât de tristă și disperată fusese mama lui atunci când plecase de la Sinaia. Deznădăjduit, se prăbuși cu capul de masă, peste brațele încrucișate. Simțea în piept un nod imens, o apăsare. Și i se părea teribil de nedrept și imposibil să trebuiască să aleagă între mama lui și Eva. Stătu așa o vreme, apoi se ridică de la masă, merse la el în cameră, scoase o foaie din imprimantă, luă un creion și începu să scrie rotunjind cu atenție literele:

„Dragă Eva, oricât de mult mi-aș dori să fugim împreună, cred că planul nostru nu va funcționa. Știu, sunt un laș și un fricos, dar nu avem mari șanse să ne descurcăm prea multă vreme singuri. Ești cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Datorită ție am învățat să vorbesc despre ce mă doare și am început să am un pic de încredere în mine. O să te aștept toată viața dacă trebuie și sper că într-o zi o să te întorci. N-aș vrea să te superi pe mine că dau înapoi. Prietenul tău devotat, Tudor.“

Împături hârtia, și-o băgă în buzunarul de la spate al jeansilor și porni spre școală cu un aer de dezolare tăcută.

Când intră în clasă, văzu că Eva era deja așezată în banca lor, prima de pe rândul de la geam. Era palidă și încercănată, se vedea că nu dormise prea grozav cu o noapte înainte. O privi în ochii și înțelese că nici ea nu mai credea că planul lor de evadare stătea

în picioare. Se ridică să-i facă loc să intre la locul lui în bancă. Cu mișcări încete, înțepenite, începu să-și scoată caietele din rucsac. Își opri gestul la jumătate.

— Auzi, știi ceva? Dă-o naibii de fizică. Hai să mergem la lac.

Ea țâșni în picioare, de parcă doar asta așteptase.

Ieșiră pe coridor. La capătul celălalt, îl văzură pe profesorul de fizică venind agale spre clasa lor, cu catalogul sub braț. Se prinseră de mână și o luară la fugă spre ieșire.

— Alo, alo, voi doi, unde mergeți?

Nu se opriră și nici nu se uitară înapoi.

Pagina autorului

DOINA GECSE-BORGOVAN (născută în 1974, la Brăila) este jurnalistă radio, absolventă de filologie (engleză-italiană), cu un masterat în comunicare și unul în sociologie. Realizează emisiuni culturale la Radio Cluj, scrie și publică proză scurtă în diverse reviste și antologii și semnează o rubrică bilunară pe platforma LiterNet. A debutat în 2023 cu un volum de proză scurtă autoficțională, intitulat *Rătăcirii deliberate*, apărut la Editura Litera, pentru care a fost distinsă cu premiul de debut, Cartea anului, de Uniunea Scriitorilor din România, filiala Cluj.

Biografie

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Bulevardul Republicii, nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
jud. Argeș, cod 110177

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492

E-mail: comenzi@edituraparelela45.ro

www.edituraparelela45.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune
în contul Uniunii Scriitorilor din România.

Tipografia

ARTPRINT